

**ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΕΛΛΑΔΑΣ**

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ

ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

ΤΗΣ Ν. ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

«GO PUBLIC, FUND EDUCATION»

12 και 13 ΜΑΪΟΥ 2025

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ ΤΗΣ Ν. ΕΥΡΩΠΗΣ

ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

«GO PUBLIC, FUND EDUCATION»

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΜΑΪΟΥ 2025

Session I: Understanding the Current Landscape

(National presentations focusing on teacher shortage, working conditions, workload, job insecurity and education financing in their respective countries):

- Greece
- Italy
- Spain
- France
- Portugal
- Malta
- Cyprus

Health Break

Session II: EI's Go Public Fund Education Campaign

(Overview of the Go Public Fund Education Campaign, followed by a discussion).

Lunch Break

Session III: Unpacking the UN HLP Recommendations

(Understanding how the UN HLP recommendations could be integrated in the work of the unions at the national level and at the regional level).

Health Break

Session IV: Understanding the new European Commission's Union of Skills and Teachers Agenda. How do we collectively ensure that it goes in the right direction at a European level, which also requires national lobby by Mos. And how do we leverage the EU policy initiatives for our national campaigns?

Dinner hosted by our Greek hosts.

ΤΡΙΤΗ 13 ΜΑΪΟΥ 2025

Session V: Planning to win

(A discussion on effective strategies and campaign planning)

Session VI: National Strategic Priorities and Action Planning

(Developing actionable plans including advocacy strategies to address the identified challenges).

Health Break.

Session VI: Presentation and discussion of draft national plans and timelines

Session IV: Closing remarks and next steps. 2006 meeting.

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΜΑΪΟΥ 2025

ΗΜΕΡΑ 1^η

Σ. ΜΑΡΙΝΗΣ: Αγαπητές συναδέλφισσες και συνάδελφοι. Θα θέλαμε από καρδιάς να σας καλωσορίσουμε στην Ελλάδα, στην Αθήνα, εδώ στα γραφεία της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας. Να σας ευχηθούμε καλή διαμονή αυτές τις μέρες εδώ στην Αθήνα. Και θέλω να ξεκινήσω με ορισμένες σύντομες επισημάνσεις.

Το πρώτο είναι ότι η ομόφωνη αποδοχή από το Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας μας, της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας, του αιτήματος για την πραγματοποίηση της σημερινής συνάντησης των Συνδικάτων των χωρών του Νότου, δείχνει την πραγματική αγωνία που έχουμε και εμείς από την πλευρά μας, προκειμένου ν' ανταλλάξουμε σκέψεις και προβληματισμούς για την κατάσταση της Εκπαίδευσης στις χώρες μας, για την πορεία βαθέματος προώθησης μεγάλων εκπαιδευτικών, αντιδραστικών αλλαγών στην Εκπαίδευση, με κύρια την ιδιωτικοποίηση και την εμπορευματοποίησή της.

Επίσης φαίνεται και από τις πρώτες κουβέντες που έχουμε ανταλλάξει, ότι αυτές οι πολιτικές με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είναι κοινές ή έχουν κοινά στοιχεία στις χώρες μας. Μας ενδιαφέρει, πραγματικά μας ενδιαφέρει η εμπειρία από την κατάσταση στις χώρες σας, όπως νομίζω ενδιαφέρει, θα βοηθήσει και από τη σημερινή μας συνάντηση να ανταλλαχθεί εμπειρία και από την Ελλάδα, μια χώρα με κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Θυμίζω ότι ήμασταν μια χώρα που πέρασε μια πολύ βαθιά κρίση, καπιταλιστική κρίση από το '10 και μετά. Είχαμε τρία μνημόνια, πολύ μεγάλες περικοπές στην Εκπαίδευση, στην Υγεία, συνολικά στην Πρόνοια, στην κατάσταση που αφορά τη ζωή των εργαζομένων και σήμερα είμαστε σε μια περίοδο που η οικονομία αναπτύσσεται, η κερδοφορία μεγαλώνει, οι προϋπολογισμοί διογκώνονται, ταυτόχρονα όμως η κατάσταση με τους μισθούς, με τη χρηματοδότηση της Εκπαίδευσης παραμένει στην ουσία στα ίδια επίπεδα με εκείνες τις εποχές.

Είναι ένα ζήτημα άξιο συζήτησης, γιατί διαπιστώνουμε καθημερινά, όπως και εσείς φαντάζομαι, ότι οι ανάγκες μας, οι ανάγκες του δημόσιου σχολείου, οι ανάγκες των ανθρώπων, θεωρούνται κόστος, αντιμετωπίζονται ως κόστος από τις κυβερνήσεις.

Ένα στοιχείο θα πω μόνο γιατί δε θέλω να κουράσω σε αυτή την εισαγωγική τοποθέτηση: Ο εισαγωγικός μισθός ενός Εκπαιδευτικού στην Ελλάδα νεοδιόριστου είναι 780 ευρώ και ανεβαίνει κλιμακωτά και φτάνει περίπου στα 1.100 ευρώ ο μέσος μισθός, όταν η ακρίβεια, η καθημερινότητα είναι πραγματικά δυσβάστακτη.

Ειδικά τα τελευταία χρόνια, το τελευταίο διάστημα θα λέγαμε, στην Ελλάδα είμαστε αντιμέτωποι με τις πολιτικές της σημερινής κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας και βρισκόμαστε εν μέσω μιας πολύ μεγάλης, μιας σφοδρής αντιπαράθεσης γύρω από αυτό. Η κυβέρνηση επιδιώκει να ονομάζει «αξιολόγηση» της Εκπαίδευσης, εμείς έχουμε εκτιμήσει ότι αυτό δεν είναι κάτι που σχετίζεται με την αναβάθμισή της, αλλά με την παραπέρα κατηγοριοποίηση και ιδιωτικοποίηση του σχολείου.

Μια αντιπαράθεση που το τελευταίο διάστημα και ειδικά μετά τις χθεσινές δηλώσεις του Πρωθυπουργού, έχει πάρει και τον χαρακτήρα μιας ευθείας απειλής για την εργασία των Εκπαιδευτικών. Εκπαιδευτικοί που συμμετέχουν σε συλλογικές αποφάσεις των Συνδικάτων απειλούνται αυτή τη στιγμή ακόμα και με απολύσεις.

Το τελευταίο διάστημα επίσης, όπως θα ξέρετε, και θέλουμε να ευχαριστήσουμε για τη στήριξή σας στην επιστολή που λάβαμε, η ελληνική κοινωνία, ο ελληνικός λαός βγήκε στο δρόμο σε μια πολύ μεγάλη απεργία στις 28 του Φλεβάρη, δύο χρόνια μετά το έγκλημα -εμείς έχουμε πει- των Τεμπών, που 57 άνθρωποι σκοτώθηκαν, έχασαν τη ζωή τους από τη σύγκρουση δύο τρένων, κινητοποιήσεις που ανέδειξαν την εγκληματική πολιτική της εμπορευματοποίησης και της ιδιωτικοποίησης που σκοτώνει. Που σκοτώνει, που καταστρέφει, που διαλύει ζωές.

Στη βάση αυτή νομίζουμε ότι μπορεί να γίνει μια ουσιαστική συζήτηση, να βρεθούν κοινοί δρόμοι ώστε να δυναμώσει η πάλη, η διεκδίκηση των λαών, των Συνδικάτων, των εργαζομένων. Θεωρούμε ότι φυσικά οι λαοί όλης της Ευρώπης, όλων των χωρών μας, έχουν κοινά συμφέροντα. Αυτά τα συμφέροντα σε καμία περίπτωση δεν ταυτίζονται με τα συμφέροντα των ισχυρών, με τα συμφέροντα αυτών που αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς, της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή άλλων διεθνών Οργανισμών.

Σήμερα λοιπόν, νομίζουμε ότι μπορούμε να ανταλλάξουμε τέτοιες σκέψεις και τέτοιους προβληματισμούς, τέτοιες κοινές αγωνίες, γιατί βλέπουμε και με αυτό θα ολοκληρώσω την εισαγωγική μου τοποθέτηση, ότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο που ο κόσμος μας, όχι μόνο η Ευρώπη, σχεδόν όλος ο πλανήτης φλέγεται, φλέγεται από τους πολέμους, φλέγεται από τους ανταγωνισμούς, φλέγεται από τη δίψα ενός συστήματος να αντιμετωπίσει τους ανταγωνισμούς, τα συμφέροντα των λίγων, συνθλίβοντας ζωές,

δικαιώματα των λαών για παράδειγμα είναι ένα θέμα που μας προβληματίζει, για παράδειγμα, το πρόγραμμα ReArm της Ευρωπαϊκής Ένωσης. 800 δις ευρώ τα επόμενα χρόνια για τους πολεμικούς εξοπλισμούς, την ίδια στιγμή που μειώνονται οι προϋπολογισμοί για την Παιδεία, την Υγεία, βλέπουμε να συνεχίζεται μια γενοκτονία ενός ολόκληρου λαού στην Παλαιστίνη.

Βλέπουμε πραγματικά το μέλλον, τα σύννεφα του πολέμου να φουντώνουν. Νομίζουμε ότι αυτά, ειδικά στους Εκπαιδευτικούς που έχουν στα χέρια τους τις ψυχές της νέας γενιάς, τη διαπαιδαγώγηση και την προοπτική της νέας γενιάς, είναι ζητήματα που μπορούν να μπουν στο τραπέζι της συζήτησης, μπορούν να αποτελέσουν στοιχεία κοινής δράσης, κοινής διεκδίκησης και πάλης.

Και πάλι για να μην πω κάτι παραπάνω, να σας ευχαριστήσω, να σας ευχαριστήσουμε για την παρουσία σας εδώ, ευχόμαστε καλή επιτυχία στις εργασίες και είναι δεδομένο ότι τα συμπεράσματα αλλά και η εμπειρία που θα αντλήσουμε θα μας κάνει πιο δυνατούς, θα μας βοηθήσει στον δύσκολο αγώνα που δίνουμε και εμείς στη χώρα μας και εσείς στις δικές σας χώρες. Ευχαριστούμε πολύ, καλώς ήρθατε!

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ (Α. ΓΑΒΡΙΕΛΑΤΟΣ): Ευχαριστώ πολύ. Ευχαριστώ για το καλωσόρισμα και για τα εισαγωγικά σχόλια. Βεβαίως, εναγωνίως περιμένουμε να ακούσουμε περισσότερα από εσάς και τους άλλους Έλληνες συναδέλφους αυτές τις μέρες, για να καταλάβουμε ακόμα καλύτερα τις προκλήσεις που αντιμετωπίζετε εδώ στην Ελλάδα, όπως θα μάθουμε και από άλλους συναδέλφους και μαθαίνουμε από τη Γαλλία, την Πορτογαλία, την Ιταλία, την Ισπανία.

Και να ευχαριστήσω εκ μέρους της Education International που φιλοξενεί αυτή την εκδήλωση. Δε θα πω πολλά. Θα μιλήσουμε κατά τη διάρκεια της ημέρας σήμερα και αύριο, αλλά το μόνο που έχω να πω είναι ότι είμαι υπερήφανος. Για οχτώ χρόνια έχουμε ξεκινήσει αυτό το στόχο, να ενωθούμε οι χώρες του Νότου και τελικά το καταφέραμε και είναι ένα μεγάλο επίτευγμα. Δουλειά μου είναι σας παρουσιάσω την ευρωπαϊκή διάσταση του αγώνα μας.

J. EVERS: Σ' ευχαριστώ Angelo και ευχαριστώ που φιλοξενείτε αυτή τη συνάντηση. Σας καλωσορίζω όλους. Με τον χαρακτήρα του επείγοντος

βρισκόμαστε για να δούμε μια νέα κατάσταση. Είναι πολλές οι προκλήσεις εδώ και καιρό, βεβαίως, νεοφιλελεύθερες προκλήσεις, αυταρχισμό.

Το καινούργιο για την Ευρώπη είναι αυτή η γεωπολιτική κατάσταση που ήδη επηρεάζει τον τρόπο και τις προτεραιότητες της Ευρώπης, τον τρόπο που λειτουργεί, την ασφάλεια, κυρίως την ασφάλεια αλλά και τη δημοκρατία και επηρεάζει και τη δουλειά μας πάρα πολύ. Σε λίγο θα κουβεντιάσουμε και θα δούμε το πώς δεν μπορούμε να απέχουμε από αυτές τις διεθνές εξελίξεις και συζητήσεις και προφανώς από τις ευρωπαϊκές κυρίως, διότι θα μπουν στις τάξεις μας. Έχουν ήδη μπει εδώ και 30 χρόνια.

Ο σκοπός μας είναι να μπορούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες. Θα δοκιμάσουμε και νέους τρόπους δουλειάς. Χαιρόμαστε που υπάρχει αυτή η διοργάνωση και πολλοί συνάδελφοι ελπίζουμε να ακολουθήσουν στο πνεύμα αυτό στην Ευρώπη.

Σκοπός μας είναι να πλησιάσουμε με μια άλλη διεθνιστική, αν θέλετε οπτική, τον κόσμο της δουλειάς και να δούμε και πώς οργανωνόμαστε σε ευρωπαϊκό επίπεδο, να οργανωθούν τα μέλη μας, να μπουν σε αυτή την διεθνή συζήτηση και να δουν τις μεγάλες προκλήσεις. Μόνο συλλογικά μπορούμε να λύσουμε αυτά τα προβλήματα και ως διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα, είναι μια καλή πρακτική να αρχίσουμε ανταλλάσσοντας απόψεις.

Σταματώ εδώ και θα πούμε κι άλλα μέσα στη μέρα. Είμαι ευγνώμων που βρίσκεστε όλοι εδώ και για την πρόσκληση βεβαίως, και θα είμαστε στο πλευρό σας οποτεδήποτε μας χρειαστείτε. Ευχαριστούμε πολύ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ Jelmer. Να παρουσιάσω τώρα τον David, τον Γενικό Γραμματέα της Education International. Η σημαντικότητα της συνάντησης πραγματικά ήταν τέτοια ώστε ο David αισθάνθηκε ότι πρέπει να είναι εδώ για να περάσει το μήνυμα σε όλη την Ευρώπη και παραπέρα, σε όλο τον κόσμο. David, έχεις το λόγο. Ευχαριστώ.

D. EDWARDS: Ευχαριστώ σύντροφοι, ευχαριστώ που φιλοξενείτε αυτή τη συνάντηση και ευχαριστώ για την αμέριστη συμπαράσταση ώστε να πραγματοποιηθεί αυτή η συνάντηση. Να πω ότι στη Λατινική Αμερική είναι η δεύτερη χρονιά όπου υπάρχουν κινητοποιήσεις και εκεί συνεχίζεται ο αγώνας.

Πριν ήμασταν στην Αφρική, στην Ασία, είμαι λοιπόν πλήρως ικανοποιημένος που επιτέλους έρχομαι σε μια συνάντηση στην Ευρώπη, όπου η εκστρατεία και ο σχεδιασμός έχει ήδη φτάσει σε αυτό το στάδιο.

Είναι σημαντικό που είμαστε στο νότο της Ευρώπης. Σημαντικό για πολλούς λόγους. Διότι το πλαίσιο που αντιμετωπίζεται από χθες εδώ και το κουβεντιάσαμε και τον Σπύρο χθες, οι μισθοί, η επισφάλεια, όλα αυτά που αντιμετωπίζετε εδώ στην Ελλάδα και σε όλη την περιοχή, θα έλεγα είναι μια τεράστια ευκαιρία για όλους μας.

Θα θυμόσαστε την εκστρατεία Unite. Μια εξέλιξη λοιπόν αυτής της εκστρατείας που αφορούσε και την αειφόρα και βιώσιμη ανάπτυξη και στοχεύει στην ελεύθερη εκπαίδευση χωρίς κέρδος, ενώ αντιθέτως οι φιλελεύθεροι τη θεωρούν κόστος και θέλουν να είναι επί πληρωμή. Κάναμε μια εκστρατεία η οποία ανέβασε συνολικά το προφίλ μας.

Μετά είδαμε ότι μπήκε αυτή η παράμετρος της ιδιωτικοποίησης, οπότε κάναμε την εκστρατεία Global Response, παγκόσμια απάντηση, η οποία εδραιώθηκε και εδώ στον νόμο, διότι πραγματικά απηχούσε την κατάσταση, την πραγματικότητα που αφορούν τα μέλη σας, τον κόσμο, τους λαούς, αυτά τα μέτρα λιτότητας και ιδιωτικοποίησης.

Πολεμήσαμε ενάντια ενάντια στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, στην Παγκόσμια Τράπεζα. Καθώς λοιπόν φτάνουμε όχι στην ολοκλήρωση, γιατί και αυτό ακόμα είναι μέρος της παγκόσμιας εκστρατείας, βλέπουμε ότι υπάρχει ακόμα μια ευκαιρία.

Όλοι οι Πρόεδροι έχουμε το μήνυμα στα Ηνωμένα Έθνη, σχεδιάζουν μια συνάντηση για τη μεταρρύθμιση της Εκπαίδευσης. Και καθώς εξετάζουμε τα θέματα τα οποία θα συζητηθούν, εμείς τα ξέρουμε, ότι οι δάσκαλοι εξαφανίζονται από την ατζέντα τους μια δυο μέρες πριν την συνάντηση κορυφής αυτή.

Η Παγκόσμια Τράπεζα θέλει να βάλει όλα αυτά τα περί testing και αξιολόγησης κτλ. Έγραψα στον Γενικό Γραμματέα και είπα ότι οι δάσκαλοι του κόσμου δε θέλουν να συμμετέχουν σε αυτή τη συνάντηση κορυφής διότι μεταρρυθμίζετε τους καθηγητές, τους δασκάλους, χωρίς την άποψή μας. Αυτό αφορά 44 εκατομμύρια δασκάλους σε όλο τον κόσμο.

Απάντησε θετικά, περιέργως πως και μου απάντησε «έχεις δίκιο». Σε αυτή την κορυφή μεταρρύθμισης της Εκπαίδευσης, ο Γκουτιέρεζ ανακοίνωσε τη δημιουργία ενός High Panel του επαγγέλματος του δασκάλου. Είναι αυτό το καταληκτικό, αν θέλετε, της συνάντησης κορυφής.

Αυτό που έκανε ήταν, πήρε όλα αυτά τα θέματα για τα οποία πολεμάμε 30 χρόνια, τα έβαλε όλα σε μια τεκμηριωμένη πλατφόρμα, ώστε να μπορούμε με την προτεραιοποίηση αυτή να πολεμήσουμε. Και θα ακούσετε περισσότερο αργότερα για το τι ευκαιρίες υπάρχουν. Λόγω αυτού, λόγω των συστάσεων, οι δημόσιες εκστρατείες μπορούν τώρα να χτίσουν αιτήματα ώστε να διασφαλίσουν ότι αυτές οι συστάσεις υλοποιούνται. Διότι είναι πάρα πολύ σημαντικό.

Σε όλο τον κόσμο, όλα τα μέλη συναντιούνται με Υπουργούς Οικονομικών, Εκπαίδευσης και έχουν στο χέρι αυτές τις συστάσεις και τους ζητάνε και τους λένε «ποιες θα ολοκληρώσετε, ποιο έχει σημασία γι' αυτές;». Είναι αντικείμενο ακόμα και συλλογικών διαπραγματεύσεων, πιέζοντας την Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ενάντια στα μέτρα λιτότητας.

Εδώ λοιπόν μπορείτε να βρείτε πολλά στοιχεία. Τριάντα χρόνια συμμετέχουν σε αυτή την παγκόσμια εκστρατεία σε τον κόσμο,, χτίζοντας αυτή την ορμή που χρειαζόμαστε για να συγκρατήσουμε τις κυβερνήσεις προς αυτή την οδό της καταστροφής. Είναι μια τεράστια ευκαιρία σε πολύ δύσκολους καιρούς.

Οπότε, όσον αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Παλαιστίνη, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, θα πρέπει να συνεχίσουμε ν' αγωνιζόμαστε. Αλλά πάνω σε μια συγκεκριμένη βάση πλέον, θέτοντας στην πρώτη γραμμή το όραμα του επαγγέλματος και της Εκπαίδευσης που θέλουμε να το δούμε να υλοποιείται. Στη Σουηδία ήδη είναι θέμα προς συζήτηση στις συλλογικές διαπραγματεύσεις σε όλο τον κόσμο. Στην Ινδονησία, και εκεί αναγκάστηκαν να προσθέσουν 1 εκατομμύριο παραπάνω δασκάλους. Στο Μεξικό, 800.000 δάσκαλοι είναι επί συμβάσει.

Ξέρω ότι και εδώ η κατάσταση είναι τρομερή. Δε μπορεί το επάγγελμα του δασκάλου να μην έχει αυτό το υψηλό στάτους που του αξίζει. Αν βασίζεται στην επισφάλεια, δεν μπορεί να βασίζεται κανείς σε μια επόμενη

γενιά δασκάλων που δε θα τους επιτρέπεται να έχουν οικογένεια που να τη συντηρούν με αξιοπρέπεια.

Αν λοιπόν πραγματικά ενδιαφέρονται για την Εκπαίδευση τώρα και στο μέλλον, θα πρέπει να διασφαλίσουν και αυτοί, γι' αυτό πολεμάμε να υπάρχει αξιοπρεπής δουλειά. Οι ιστορίες είναι ίδιες σε όλο τον κόσμο. Δεν υπάρχει μία απάντηση. Υπάρχουν πολλές απαντήσεις, αλλά όλες επανέρχονται στις ίδιες αξίες, στον ίδιο αγώνα.

Για μένα λοιπόν, το να είμαστε συνώνυμο της Ευρώπης, είναι πολύ σημαντικό, γιατί εσείς καταλαβαίνετε ξεκάθαρα το πώς πολιτικά αρθρώνεται ένας αγώνας κινητοποίησης, ισχύος. Καταλαβαίνετε ξεκάθαρα τι διακυβεύεται. Γι' αυτό είμαι πολύ ενθουσιασμένος.

Είναι το πρώτο μέρος στην Ευρώπη απ' όπου ξεκινάμε να χτίζουμε τη στρατηγική γύρω από αυτή την εκστρατεία. Η υπόλοιπη Ευρώπη θα μάθει από εσάς, θα ακούσει για τις στρατηγικές που προτείνετε, τις ιδέες που έχετε, τις εκστρατείες, το πώς οργανώνετε και χτίζετε αυτό τον αγώνα.

Δεν θα περιγράψουμε απλώς το πώς είναι τα νερά. Είναι, για να το θέσω περιγραφικά, το πώς κολυμπάμε σε αυτά και πώς φτάνουμε στη νησίδα σωτηρίας. Γι' αυτό ήθελα να βρεθούμε και να είμαι εδώ για πρώτη φορά και εγώ, δημόσια, να συζητηθούν και να σχεδιαστούν και να οργανωθούν και να κινητοποιηθούν οι δυνάμεις.

Ξέρω ότι όλες οι Οργανώσεις εδώ πραγματικά θα δώσουν όλον τους τον εαυτό και θα παρουσιάσουν σημαντικά σχέδια. Έχετε την πλήρη υποστήριξή μας, την πολιτική στήριξη και κάτι που θα πρέπει να ξέρετε, ίσως να πήρατε κάποια εγκύκλιο, κάτι που κυκλοφορήσαμε. Ο Gabriel Boric είναι ακόμα επικεφαλής. Εγώ έκανα εκστρατεία μαζί του και διαδήλωνα μαζί του όταν ήμασταν φοιτητές, κατά της ιδιωτικοποίησης της Εκπαίδευσης εκεί στη Χιλή και έγινε επικεφαλής της Παγκόσμιας Επιτροπής για την Αειφόρο Ανάπτυξη της Εκπαίδευσης.

Ο Πρόεδρος αυτής της Επιτροπής μπορεί να επιλέξει για διάρκεια δύο ετών ένα χώρο προτεραιότητας και μιλάει με τις συνδικαλιστικές Ενώσεις γι' αυτό. Στα τέλη Αυγούστου θα γίνει μια συνάντηση κορυφής μεταξύ όλων και με τη συμμετοχή των Ενώσεων για να δούμε τί επιτεύχθηκε.

Τ' όνειρό μου είναι σε αυτή τη συνάντηση, μετά τη συνάντηση με τους Υπουργούς σας, να συζητήσετε για τα οράματά σας του μέλλοντος, για τις νίκες σας και να παρουσιαστούν αναλόγως. Ευχαριστώ πολύ. Το μόνο που θέλω να πω είναι ότι θα αναγκαστώ να φύγω το μεσημέρι μετά το γεύμα. Ευχαριστώ σε κάθε περίπτωση και χαίρομαι που είμαι μαζί σας.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε Ντέιβιντ για τα σχόλιά σου. Αν μπορούσα να πω μερικά πράγματα σε αυτά που είπες. Πολλά χρόνια που λαμβάνουμε διάφορα έγγραφα από την UNESCO, τα Ηνωμένα Έθνη και ξανά και ξανά, αυτά τα έγγραφα όλα ήταν τόσο γενικόλογα που θα μπορούσε ο καθένας να τα ερμηνεύσει όπως ήθελε.

Είναι η πρώτη φορά όμως από την εμπειρία μου εδώ και 4 δεκαετίες που παίρνουμε ένα κείμενο που έχει, τη διαύγεια, που δεν είχε κανένα άλλο, ούτε της UNESCO, ούτε των Ηνωμένων Εθνών, ούτε πουθενά. Χρησιμοποιείται μια γλώσσα που όλοι καταλαβαίνουμε. Αν θέλετε να προσελκύσετε δασκάλους, πρέπει να τους πληρώσετε. Αν θέλετε να προσελκύσετε δασκάλους, θα πρέπει να τους εξασφαλίσετε την εργασία.

Το άλλο έγγραφο που αφορά τους διεθνείς οικονομικούς Οργανισμούς, την Παγκόσμια Τράπεζα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, λέει ότι είστε μέρος του προβλήματος. Επιβάλλετε λιτότητα σε χώρες, καταπιέζετε τις ελευθερίες, ζητάτε συμβάσεις. Αυτό είναι πρόβλημα. Φύγετε. Η γλώσσα είναι ξεκάθαρη. Ο David το είπε ήδη κι εγώ θέλω να το υπογραμμίσω. Δεν είμαστε αφελείς.

Αυτό το έγγραφο δεν είναι αυτοσκοπός. Είναι όμως ένα μέσο για να φτάσουμε στο σκοπό μας. Είναι ένας τρόπος να φτάσουμε στις διεκδικήσεις μας, για να ενισχύσουμε τα Συνδικάτα μας. Η καμπάνια Go Public είναι ξεκάθαρη. Είναι να δημιουργήσουμε μια δύναμη των Συνδικάτων. Τίποτα άλλο δεν έχει αξία.

Χωρίς δύναμη στα Συνδικάτα δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Πρέπει να ενωθούμε, να δημιουργήσουμε αυτή τη δύναμη σε κάθε χώρα. Να κοινοποιήσουμε ξεκάθαρα τις πολιτικές μας και τις θέσεις μας που θα πρέπει να συμπεριληφθούν στις συστάσεις.

Όταν ήμουν νεαρός υπάλληλος, πριν από χρόνια -συνεχίζω να είμαι νέος, βέβαια, είμαι πολύ νέος, τ γκρίζα μαλλιά είναι απλώς από τον

αγώνα μου τόσα χρόνια- όταν ήμουν λοιπόν πολύ νέος σε μια περίοδο όπου οι άνθρωποι πραγματικά χρησιμοποιούσαν αυτή την κακή γλώσσα του νεοφιλελευθερισμού, υπήρχαν άνθρωποι που έλεγαν "ας πάμε να κερδίσουμε και οι δύο πλευρές".

Εγώ όμως δεν θέλω να κερδίσουν και οι δύο πλευρές. Εγώ θέλω να κερδίσουμε εμείς και αυτοί να χάσουν. Δεν με ενδιαφέρει να κερδίσουμε. Κι αυτό είναι λοιπόν το Go Public, η δύναμη των Συνδικάτων. Οργάνωση και κινητοποίηση. Αυτό ζητάμε και χαίρομαι πάρα πολύ όταν το κάνω αυτό.

Θα περιοριστώ τώρα γιατί πρέπει να ακολουθήσουμε το πρόγραμμα, αλλά το πιο σημαντικό από όλους μας λοιπόν είναι αυτή τη στιγμή είναι να ακούσουμε εσάς. Τί συμβαίνει στις χώρες σας. Πρέπει να το ξέρουμε. Μερικοί φορές οι άνθρωποι μας λένε "δεν ξέρουμε τι γίνεται γύρω μας, γιατί κανείς δεν μας το λέει. Πώς μπορούμε να μάθουμε τι γίνεται στη χώρα σας άμα δεν μας το πείτε;».

Οπότε παρακαλώ, δίνουμε το λόγο σε εσάς για να μας δώσετε μια επισκόπηση της κατάστασης στη χώρα σας, έτσι ώστε να κατανοήσουμε τί συμβαίνει στη χώρα, να θέσουμε τα θεμέλια, να μιλήσουμε για στρατηγικές που είναι απαραίτητες για να διευθετήσουμε τα θέματα όλων των χωρών.

Λοιπόν, Σπύρο, άμα δε σε πειράζει, θα ξεκινήσουμε με τις φιλοξενούσες χώρες και θα ολοκληρώσουμε με την Ελλάδα. Και καθώς είσαστε οικοδεσπότες, δεν υπάρχει κάποιο αντίστοιχο στην αγγλική γλώσσα. Ο οικοδεσπότης είναι μια μεγαλύτερη έννοια από των φιλοξενών, οπότε είναι ο επικεφαλής του οίκου. Οπότε, οι οικοδεσπότες θα μιλήσουν τελευταίοι.

Θα ξεκινήσουμε, θα πάμε από αριστερά. Όταν αμφιβάλλεις πας αριστερά. Αυτό λέω πάντα. Θα ξεκινήσουμε λοιπόν με την Ιταλία. Θέλουμε λοιπόν την ιταλική παρουσίαση power point.

G. PISTORINO: Θα είμαι σύντομη, υπάρχουν όμως κάποια έγγραφα που θα μοιραστώ μαζί σας. Ο εκπαιδευτικός τομέας γενικότερα αποτελεί την υποδομή για την κοινωνική και δημοκρατική ανάταση του έθνους.

Ιδιαίτερα αν δούμε τις διαδικασίες παραγωγής και αναδιοργάνωσης στην Ευρώπη και στον κόσμο, βλέπουμε ότι έχουμε την ψηφιοποίηση και την τεχνητή νοημοσύνη από τη μία πλευρά και από την άλλη

έχουμε την ανάγκη να αλλάξουμε την παλιά οικονομία με ένα νέο παραγωγικό μοντέλο.

Αυτές οι διαδικασίες έχουν ένα κοινό παρονομαστή: Γνώση και βελτίωση της θέσης των Οργανισμών που προάγουν τη γνώση. Οπότε χρειάζεται επένδυση κρατική, για να γίνουν αυτές οι αλλαγές. Όταν είμαστε αδύναμοι σε αυτά τα θέματα, δεν μπορούμε να πάμε μπροστά. Οι τομείς αυτοί της Εκπαίδευσης όμως, κοινωνικά παρουσιάζουν πολλές αντικρούσεις και αντιφάσεις.

Βλέπουμε ότι υπάρχει περιθωριοποίηση μεγαλύτερων κομματιών του πληθυσμού. Η πρόσβαση στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση όμως αποτελεί το καλύτερο εργαλείο για την κοινωνική εξίσωση. Αυτό είναι η αρχή συζήτησης στην Ιταλία, αλλά ισχύει και για άλλες χώρες πιστεύω.

Το τρίτο σημείο αφορά τις δημοκρατικές διαδικασίες για τη δημιουργία συνειδητοποιημένων πολιτών, οι οποίοι θα συμμετέχουν στην πολιτική και πολιτιστική ζωή της χώρας. Αυτό το σημείο είναι πάρα πολύ σημαντικό για τη Γαλλία, όπου η ακροδεξιά κυβέρνηση της Μερόνι λαμβάνει μέτρα κατά της δημοκρατίας.

Περιορίζουν το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης, την έκφραση των Συνδικάτων. Αυτοί είναι οι λόγοι πίσω από κινητοποιήσεις που χρειάζονται να συνδυάσουν δύο στόχους ποιότητα συστήματος και ποιότητα εργασίας στον εκπαιδευτικό τομέα. Αυτοί οι στόχοι είναι πολιτικοί στόχοι και άγονται από την ανασφάλεια που μαστίζει τον εκπαιδευτικό τομέα όλα αυτά τα χρόνια.

Η ανασφάλεια κάνει το σύστημα αυτό της Εκπαίδευσης πολύ ευαίσθητο. Εμείς παρέχουμε μια πρόταση κοινωνικής αναβάθμισης του συστήματος. Το σχολείο θα πρέπει να είναι ένας χώρος μάθησης και έρευνας. Είναι ένας χώρος που θα προάγει τη γνώση στους συνειδητοποιημένους πολίτες. Μια στρατηγική η οποία κατευθύνεται προς την επίρρωση της κοινωνικής διάστασης της Εκπαίδευσης, η οποία συνάδει με την καμπάνια Go Public.

Κάποια δεδομένα για τα δημόσια σχολεία. 684.583 δάσκαλοι και 205.000 δάσκαλοι Ειδικής Αγωγής, 196.377 προσωπικό Υποστηρικτικής Εκπαίδευσης. 250.000 βρίσκονται σε επισφάλεια, οπότε βλέπουμε ένας στους

εφτά τακτικούς δασκάλους βρίσκεται σε επισφαλή θέση, ενώ στις υπόλοιπες ομάδες Ειδικής Αγωγής 2 στους 7 βρίσκονται σε επισφάλεια.

Αυτά τα νούμερα είναι πάρα πολύ σημαντικά. Τα τελευταία χρόνια η επισφάλεια αυξάνει πάρα πολύ μεταξύ των ομάδων των εργαζομένων στην Εκπαίδευση. Οι συνθήκες χειροτερεύουν. Μπορείτε να διαβάσετε στο έγγραφο που σας έδωσα για την πλατφόρμα και την διακήρυξη που λέει μηδέν ανασφάλεια.

Είναι μια σημαντική πλατφόρμα, η οποία απαιτεί την υλοποίηση και την σταθεροποίηση του εργατικού δυναμικού με μια πολυετή Εκπαίδευση, ώστε να ενισχυθεί το σύστημα και πραγματικά να ανταποκριθεί στο αίτημα για Εκπαίδευση για όλους. Αυτά αφορούν τα σχολεία.

Ο ιδιωτικός τομέας, το μη κρατικό εκπαιδευτικό σύστημα αποτελείται κυρίως από επί συμβάσει Εκπαιδευτικούς, και η εξαίρεση είναι μόνο όσοι είναι εξειδικευμένοι. Για πολλά χρόνια τώρα ή η αυτοαπασχόληση και η επί συμβάσει εργασία αποτελούν τον κανόνα της ιδιωτικής Εκπαίδευσης. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό επίσης για μας, γιατί υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματα όλων των Εκπαιδευτικών.

Αυτή η κατάσταση δημιουργεί μια αστάθεια και μια έλλειψη δυνατότητας εξάλειψης της επισφάλειας στον εργασιακό τομέα των Εκπαιδευτικών. Γι' αυτό θέλουμε μια κοινή δράση σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Πρέπει να κατοχυρώσουμε τα δικαιώματα των εργαζομένων. Ο ιδιωτικός τομέας είναι ένας τομέας που δεν μπορούμε να ελέγξουμε, αλλά πρέπει να το κάνουμε προς όφελος των συναδέλφων.

Στα Πανεπιστήμια, βλέπετε τα νούμερα εδώ. 4.500 μόνιμοι ερευνητές χρειάζονται οπωσδήποτε για να υπάρξει αναβάθμιση των Πανεπιστημίων. Επίσης, χρειαζόμαστε 45.000 δασκάλους που είναι απαραίτητοι για να φτάσουμε το μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έτσι ώστε να έχουμε τη σωστή αναλογία δασκάλων μαθητών.

Βλέπουμε ότι στα Πανεπιστήμια έχουμε 41.000 χιλιάδες μόνιμους καθηγητές, 4.500 μόνιμους ερευνητές και περίπου 7.000 ερευνητές, οι οποίοι αναμένεται κάποια στιγμή να προσληφθούν. Ενώ όσοι βρίσκονται σε επισφάλεια είναι 9.000 εργαζόμενοι επί συμβάσει και περίπου 17.500 ερευνητές, οι οποίοι βρίσκονται σε κατάσταση ερευνητικών επιδομάτων.

Βλέπουμε ότι τα τελευταία χρόνια στην Ιταλία η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων μειώνεται. Η κατάσταση επιδεινώνεται με ανισοκατανομή των πόρων που υπάρχει οπότε το δημόσιο Πανεπιστήμιο που βρίσκεται σε κρίση, επιδεινώνει τα κενά και την ανασφάλεια τόσο των Εκπαιδευτικών όσο και των εκπαιδευομένων.

Η επισφάλεια εργασίας αυτή θα πρέπει να σταματήσει. Πιστεύουμε ότι η σταθερότητα του ιταλικού εκπαιδευτικού συστήματος σε επίπεδο Πανεπιστημίου είναι απαραίτητη αν θέλουμε να έχουμε αποτελέσματα στο παρόν και στο μέλλον.

Η έρευνα: Ο αριθμός των ερευνητών στην Ιταλία είναι πολύ χαμηλός σε σχέση με το διεθνή μέσο όρο. Βλέπουμε εδώ τους ερευνητές. Στις άλλες χώρες και στην Ιταλία βλέπουμε ότι οι περισσότεροι βρίσκονται στο φάσμα της επισφαλούς εργασίας.

Αν δεν υπάρχουν διαρθρωτικές επεμβάσεις και παρεμβάσεις, έτσι ώστε να στελεχωθούν με μόνιμο προσωπικό τα Ερευνητικά Ιδρύματα, θα βρεθούμε με περαιτέρω προβλήματα brain drain από την Ιταλία προς άλλες χώρες. Ο αριθμός των ερευνητών είναι πάρα πολύ χαμηλός ήδη. Δεν μπορούμε να έχουμε ανθρώπους οι οποίοι θα φύγουν στο εξωτερικό για καλύτερες συνθήκες εργασίας.

Και τώρα όσον αφορά το '22 και '23, οι συλλογικές συμβάσεις ξαναήρθαν στο προσκήνιο με στόχο να βελτιωθούν οι απολαβές των διδασκόντων. Όμως το '23 και '24 η κυβέρνηση Μελόνι αύξησε σε ένα μεγάλο χρονικό διάστημα τους μισθούς μόνο 6%. Το '24 λοιπόν θα έχουμε μισθούς από το '22 αυξημένους μόνο κατά 6%, ενώ ο πληθωρισμός για αυτά τα τρία χρόνια έχει ξεπεράσει το 17%.

Αυτό σημαίνει ότι μειώνονται από τις απολαβές των διδασκόντων, ένα ποσοστό χρημάτων της τάξεως του 11%. Περισσότερες πληροφορίες βέβαια μπορείτε να δείτε στο κείμενο που σας μοίρασα για να δείτε στον αριθμό 13 ποιες είναι οι απολαβές των δασκάλων. Εδώ βλέπουμε το μέσο μισθό στην Ιταλία σε σχέση με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Βλέπετε την Ολλανδία, τη Γαλλία. Η γραμμή μιλάει από μόνη της για τις βόρειες χώρες. Το καταλαβαίνετε. Αυτά είναι δεδομένα από τον ΟΟΣΑ.

Έχουμε και ένα παράδειγμα για τη δύναμη των μισθών. Έχουμε μάλλον χάσει αγοραστική δύναμη τα τελευταία χρόνια. Αν δείτε, το πρώτο παράδειγμα αφορά το βοηθητικό προσωπικό το 2019. Για να ενοικιάσει κανείς ένα διαμέρισμα, ένας βοηθός έπρεπε να χρησιμοποιήσει το 56% του μισθού του. Τώρα, πρέπει να χρησιμοποιήσει το 80% του μισθού του. Για καθηγητή στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση ή για πανεπιστήμιο ή ερευνητή, βλέπετε επίσης τις αναλογίες. Τα ποσοστά μιλάνε από μόνα τους. Δεν χρειάζεται να αναλύσω κάτι.

Και ένα άλλο παράδειγμα αφορά την αγορά ενός αυτοκινήτου, ένα Fiat Panda, ενός μικρού αυτοκινήτου. Δεν βλέπω το νούμερο αρκετά καλά, αλλά μπορείτε να δείτε τα ποσοστά για έναν πρωτοδιορισθέντα σε πρώτο επίπεδο. Βλέπετε τις διαφοροποιήσεις μέσω των διαφορετικών χρωμάτων. 5,4 μηνιαίους μισθούς το 2010 για να αγοράσει ένα Fiat Panda ενώ το '24, βλέπετε, 8,5 ή 9 μισθούς για να αγοράσει ένα Fiat Panda. Δεν έχω και πολλά να πω γιατί τα νούμερα για την ιταλική κατάσταση είναι εύγλωπτα. Δουλεύουμε λοιπόν, κερδίζουμε λιγότερα και αυτό πρέπει να σταματήσει στη χώρα μας. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Σύντροφοι, για να είναι ξεκάθαρο. Χειροκροτούμε την παρουσίαση, όχι την πολιτική κατάσταση στην Ιταλία. Να το ξεκαθαρίζουμε αυτό.

Ας προχωρήσουμε λοιπόν με την Ισπανία. Να ακούσουμε την Ισπανία.

C. VERA: Καλημέρα σε όλους. Να ευχαριστήσουμε την ΕΙ και τους Έλληνες συναδέλφους για τη φιλοξενία. Σήμερα είναι μια μεγάλη ευκαιρία να συζητήσουμε με όλους σας αυτά τα τεκταινόμενα στις χώρες μας και τι μπορούμε να κάνουμε για το μέλλον.

Στο Μπουένος Άιρες, θα θυμόμαστε Manuela, Angelo, είχαμε συζητήσει ότι είναι σημαντική η Ευρώπη. Ότι θα πρέπει να υπάρξουν από εδώ με τις χώρες της Ευρώπης κάποιες δράσεις για να υπάρξει ενημέρωση για τις παγκόσμιες εκστρατείες.

Για να καταλάβετε το περιβάλλον και τις εργασιακές θέσεις, την ανασφάλεια, τη χρηματοδότηση, την κατάρτιση, την εργασιακή υγεία και τις

κοινωνικές επιπτώσεις τέλος πάντων, θα θέλαμε να σας παρουσιάσουμε κάποια δεδομένα που αφορούν την τρέχουσα κατάσταση.

Κατ' αρχάς λοιπόν, οι επενδύσεις στην Ισπανία είναι 6% του ΑΕΠ, ενώ ο μέσος όρος είναι 5%. Εμείς ζητάμε αύξηση στο 7% ως Συνδικάτα.

Δεύτερον, υπάρχει πολύ μεγάλη γραφειοκρατία στις πρακτικές, το οποίο δημιουργεί μεγάλο εκνευρισμό στους επαγγελματίες του χώρου και υπάρχει μια ανάγκη μείωσης του ωραρίου σε όλα τα εκπαιδευτικά επίπεδα. Υπάρχει έλλειψη περίπου 5.000 δασκάλων, ώστε να καλυφθούν όλες οι ανάγκες των μαθητών, ειδικά στο χώρο της Ειδικής Εκπαίδευσης.

Η ανασφάλεια, άλλο ένα θέμα που θα πρέπει να λυθεί. Πάνω από 40.000 εποχιακοί απασχολούμενοι δάσκαλοι, 25% του συνολικού αριθμού είναι σε επισφάλεια, ενώ η Ευρώπη δεν επιτρέπει, δε συνιστά πάνω από 8%. Θα πρέπει να βελτιωθούν οι σχέσεις εργασίας, οι συνθήκες εργασίας για όλους.

Τα Συνδικάτα απαιτούν την ανάπτυξη μιας οδού, αν θέλετε, φροντίδας για τους επαγγελματίες στις χώρες και θα πρέπει να υπάρχει συνεχής κατάρτιση σύμφωνα με τις νέες απαιτήσεις, τις μεθοδολογικές και τα ψηφιακά εργαλεία. Δηλαδή το οτιδήποτε έχει να κάνει και με την τεχνητή νοημοσύνη. Υπάρχει ανάγκη κοινωνικής αναγνώρισης και ανόδου ανέλιξης του επαγγέλματος, το οποίο να οδηγήσει στο να γίνει το επάγγελμα πιο ελκυστικό σε όλη την Ευρώπη, τελικώς.

Η όλη ευμάρεια, ο σεβασμός της διαφορετικότητας, οι δημοκρατικές αξίες και τέλος οι μισθοί όλων των Εκπαιδευτικών θα πρέπει να αυξηθούν, δεδομένου ότι έχουν χάσει 22% του εισοδήματός τους, της αγοραστικής αξίας του εισοδήματός τους τα τελευταία 14 χρόνια.

Γιατί να ξεκινήσει αυτή η εκστρατεία, το Go public: Όσον αφορά την εξέλιξη του επαγγέλματος και της αναγνώρισης του, τη συμπερίληψη, την ισότητα, όλα αυτά θα πρέπει να υπάρξουν ως εγγυήσεις.

Τα Ισπανικά Συνδικάτα πρέπει να ξεκινήσουν αυτή την εκστρατεία, διότι υποστηρίζουμε την αναγκαιότητα χρηματοδότησης και την ανάπτυξη μιας στρατηγικής που να αφορά την συμπεριληπτικότητα σε συνεργασία με όλους τους φορείς Εκπαίδευσης, ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες των μαθητών σε όλα τα επίπεδα, ξεκινώντας από τα πρώτα στάδια,

ώστε να επιτευχθεί τελικώς το καλύτερο αποτέλεσμα και να μην υπάρχει αυτή η ευαλωτότητα, αν θέλετε, των μαθητών σε κανένα επίπεδο.

Να αναγνωρισθεί και να δοθεί πρεστίζ στους δασκάλους. Γι' αυτό θα πρέπει να υπάρξει κατάρτιση, η οποία να ανεβάζει τα προσόντα τους, θα βελτιώνει τις εργασιακές συνθήκες, με στόχο πάντοτε την επάρκεια την επαγγελματική. Θα πρέπει να υπάρξουν πρακτικές που να οδηγούν σε ένα μονοπάτι επαγγελματικής ανέλιξης. Και βεβαίως σε όλα τα επίπεδα να υπάρχει δημοκρατία, να υπάρχει η λογική του πολίτη οπότε να αποκτούνται σχετικές δεξιότητες που να αφορούν εκτός των άλλων και την ανοχή και την ανεκτικότητα.

Με άλλα λόγια, θα πρέπει να βρεθούν περισσότεροι χρηματοδοτικοί πόροι κατά της ιδιωτικοποίησης των σχολείων που προωθούν οι ακραίες δεξιές πολιτικές στην Ευρώπη. Θα πρέπει να επενδυθούν περισσότερα κονδύλια και όχι στην άμυνα, όπως γίνεται αυτή τη στιγμή. Τα Ισπανικά Συνδικάτα, γι' αυτό το λόγο πρέπει να υποστηρίξουν και να συνεχίσουν να υποστηρίζουν πάντα τη δημόσια Εκπαίδευση στη χώρα μας και όχι μόνο. Να υπάρξει μια παγκόσμια δράση και να είμαστε όλοι μαζί. Αυτά είχα να πω. Τίποτα περισσότερο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε. Να περάσουμε τώρα να συνεχίσουμε με την Πορτογαλία. Η Manuela εκπροσωπεί την Πορτογαλία και είναι και μέλος του εκτελεστικού γραφείου της Education International.

M. MENDONCA: Καλημέρα συνάδελφοι. Χαίρομαι που βρίσκομαι εδώ. Ευχαριστώ για τη φιλοξενία και ευχαριστώ τη ΔΟΕ που μας δίνει την ευκαιρία να συναντηθούμε και να δούμε τα προγράμματά μας. Δεν έχω μια παρουσίαση, ζητώ συγγνώμη. Δεν είχα χρόνο να προετοιμάσω διαφάνειες, αλλά θα προσπαθήσω να σας δώσω μια ιδέα της κατάστασης στην Πορτογαλία, τις βασικές μας ανησυχίες.

Ένας από τους λόγους που δεν είχα χρόνο για να προετοιμάσω τις διαφάνειες, είναι ότι έχουμε το National Congress αυτή την εβδομάδα, με 600 απεσταλμένους και έχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε. Θα ξεκινήσω μιλώντας για την κεντρική ιδέα του Συνεδρίου, του Congress, και ποιες είναι οι προτεραιότητες του Συνδικάτου.

Το σλόγκαν της 5ης συνάντησής μας είναι "απόκτηση της αξίας του διδακτικού επαγγέλματος για να πάμε μπροστά". Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αναγνωριστεί η αξία μας, η αξία της δημόσιας Εκπαίδευσης σε μια δημοκρατική κοινωνία για να προχωρήσει αυτή η κοινωνία.

Η έλλειψη δασκάλων δε συνέβη τυχαία στη Πορτογαλία, όπως και σε καμία άλλη χώρα. Εμείς προειδοποιούσαμε χρόνια τώρα, για παρεμβάσεις που θα προάγουν ένα επάγγελμα, το οποίο μέχρι στιγμής έχει πολύ άγχος και λίγους συναδέλφους. Η εντατικοποίηση και η γραφειοκρατία της εργασίας, των δασκάλων, η επισφάλεια, η μείωση των μισθών, το ξέρετε πάρα πολύ καλά και στην Ελλάδα οι περικοπές των μισθών κατά τη διάρκεια της περιόδου λιτότητας ήταν κατακόρυφες.

Επίσης, οι δάσκαλοι βρίσκονται αντιμέτωποι με τη βία στα σχολεία και την κακή συμπεριφορά των μαθητών. Εμείς προάγουμε τη συμπεριληπτική Εκπαίδευση και πολλές φορές βρισκόμαστε αντιμέτωποι με απολυταρχικές Διοικήσεις στα σχολεία. Αυτά όλα δείχνουν ότι δεν υπάρχει αναγνώριση της συμβολής μας.

Χρόνια τώρα μιλούσαμε για άλλα προβλήματα. Και αυτό το πρόβλημα έχει να κάνει με τη γήρανση των διδασκόντων. Έχουμε πολύ μεγαλύτερης ηλικίας Εκπαιδευτικούς από το μέσο όρο της Ευρώπης. Επίσης έχουμε εξουθένωση των Εκπαιδευτικών. Βλέπουμε ότι έχουμε Εκπαιδευτικούς που δουλεύουν 66 χρόνια και κάθε χρόνο αυξάνεται κατά 3 μήνες η ηλικία για τη συνταξιοδότησή τους. Έχουμε λοιπόν γηράσκοντες Εκπαιδευτικούς και από την άλλη έχουμε άρνηση των νέων να μπουν στο επάγγελμα.

Το 76% των διδασκόντων είναι συναισθηματικά και πνευματικά εξουθενωμένοι και 77% βάσει μιας τελευταίας έρευνας θέλουν να πάρουν σύνταξη. Δεν είναι όμως ότι εμείς δεν προειδοποιούσαμε. Ήταν ότι το κράτος πραγματικά παραμελούσε αυτή την πραγματικότητα. Τώρα έχουμε δεκάδες χιλιάδες μαθητές στην Πορτογαλία που δεν έχουν δασκάλους να τους εκπαιδεύσουν.

Έχουμε μεγάλο ποσοστό ανθρώπων που γηράσκουν, όπως είπα, και συνταξιοδοτούνται, δεν υπάρχει αναπλήρωση. Η Μαρία μας μίλησε προηγουμένως για το πόσο ακριβή είναι η στέγαση. Όπως και στην Ιταλία,

έτσι και στην Πορτογαλία τα ενοίκια έχουν φτάσει κατά στο Θεό και οι Εκπαιδευτικοί πρέπει να ξοδέψουν πολύ περισσότερο ποσοστό του μισθού τους για να ενοικιάσουν. Θα σας δώσω κάποια νούμερα.

Αυτή τη στιγμή στην Πορτογαλία υπάρχουν περίπου 20-30 χιλιάδες μαθητές που δεν έχουν μόνιμο προσωπικό να τους διδάξει. Δεν έχουν δηλαδή καθηγητές να τους διδάξουν συγκεκριμένα σχολικά μαθήματα. Μπορεί να έχουν μόνο Αγγλικά, Πορτογαλικά και Ιστορία, αλλά να μην έχουν άλλα. Αυτό δεν είναι κάτι καινούργιο. Ξεκίνησε εδώ και πολλά χρόνια, οπότε η έλλειψη προσωπικού τώρα αγγίζει τους 200.000 μαθητές.

Η Πορτογαλία είναι μικρότερη χώρα από την Ιταλία, οπότε στην Πορτογαλία ο αριθμός των μαθητών είναι 1.300.000. Και όταν λέμε ότι 200 από αυτούς δεν έχουν εκπαιδευτικό προσωπικό, είναι πολύ υψηλό. Μέχρι το 2030 υπολογίζουμε ότι πάνω από 4.000 Εκπαιδευτικοί φεύγουν από το σύστημα από το σύστημα κάθε χρόνο. Το '28 και το '29 μπορεί να είναι και 5.000 αυτοί που θα αποχωρήσουν από το εκπαιδευτικό σύστημα, ενώ όσοι μπαίνουν στο εκπαιδευτικό σύστημα φέτος ήταν μόνο 1.000. Φεύγουν 4.000 Εκπαιδευτικοί και 1.000 μόνο μπαίνουν στο σύστημα.

Αυτή τη στιγμή ότι έχουμε αυξημένο αριθμό φοιτητών που εκπαιδεύονται στις Ακαδημίες. Και υπάρχει μια τάση να είναι πολύ δημοφιλείς οι Ακαδημίες. Φέτος θα ξεκινήσουν περίπου 2.000 φοιτητές, αλλά θα πάρουν πτυχίο μετά από 5 χρόνια. Ενδιάμεσα η κατάσταση θα χειροτερεύει. Υπάρχει μια μελέτη του Πανεπιστημίου της Λισαβόνας που λέει ότι μέχρι το 2030 θα υπάρξει έλλειψη 34.000 Εκπαιδευτικών στην Πορτογαλία. Κάποιες άλλες μελέτες μιλάνε για υψηλότερο αριθμό.

Για μας, η έλλειψη διδακτικού προσωπικού στην Πορτογαλία είναι το πρόβλημα του αιώνα για τα Συνδικάτα Πρωτοβάθμιας και Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης. Όλα αυτά είναι πάρα πολύ σημαντικά. Είναι το πιο σημαντικό πρόβλημα για το εκπαιδευτικό πρόγραμμα της Πορτογαλίας. Και γιορτάζουμε την 50η επέτειο της επανάστασής μας, του «γαρύφαλλου» η οποία επανάσταση είχε ως αίτημα την καθολική Εκπαίδευση, τα δικαιώματα των εκπαιδευομένων, την προαγωγή της δημοκρατίας.

Και βλέπουμε ότι αυτά τα αιτήματα της Επανάστασης πλέον δε μπορούν να ευοδωθούν εξαιτίας της υποβάθμισης της Δευτεροβάθμιας

Εκπαίδευσης. Δε μπορούμε να έχουμε Ιδιωτική Εκπαίδευση και τα παιδιά της εργατικής τάξης δεν μπορούν να εκπαιδευτούν σωστά. Έχουμε ιδιωτικά σχολεία που ξεφυτρώνουν και τα οποία φυσικά εκπαιδεύουν τις ελίτ. Αυτό είναι πολύ ανησυχητικό, είναι πάρα πολύ σημαντικό και βρίσκεται στο επίκεντρο του αγώνα μας.

Σε άλλα θέματα που μου ζητήσατε να μοιραστούμε στο εκπαιδευτικό σύστημα, πιέζουμε για να αντιμετωπισθεί η έλλειψη διδακτικού προσωπικού. Τι προτείνουμε; Είναι σημαντικό να έχουμε περισσότερους φοιτητές στην ακαδημαϊκή Εκπαίδευση για δασκάλους και καθηγητές. Πρέπει να δημιουργηθούν οι συνθήκες όπου αυτοί οι δάσκαλοι που εγκατέλειψαν το επάγγελμα τα προηγούμενα χρόνια να επιστρέψουν. Γιατί έχουν τα προσόντα, έχουν την εκπαίδευση, έχουν την εμπειρία.

Οι επίσημοι αριθμοί λένε ότι τα τελευταία 6 χρόνια 15.000 διδακτικό προσωπικό έχει εγκαταλείψει την Εκπαίδευση εξαιτίας των άθλιων εργασιακών συνθηκών και της εξουθένωσης. Οπότε η πρότασή μας είναι να υπάρχει παρέμβαση στους λόγους που έκαναν τους διδάσκοντες να εγκαταλείψουν το επάγγελμα.

Αν παραμείνει η επισφάλεια, η γραφειοκρατία, ο φόρτος εργασίας, δε θα επιστρέψει κανένας. Οπότε έμπειροι και εκπαιδευμένοι δάσκαλοι δεν θα επιστρέψουν ποτέ. Πρέπει να λύσουμε αυτά τα προβλήματα στη ρίζα τους. Να δημιουργήσουμε θετικότερες συνθήκες για το επάγγελμα.

Αυτό που διακηρύσσουμε είναι: Αναγνωρίστε την αξία μας τώρα. Δεν θέλουμε καθυστερήσεις και παλινδρομήσεις. Πρέπει να αξιολογήσετε την αξία μας. Κάνουμε συζητήσεις, ασκούμε πίεση στην κυβέρνηση ζητώντας να άρει τις αρνητικές συνθήκες εργασίας.

Ζητούμε δημοκρατικοποίηση της διοίκησης των σχολείων. Είναι πολύ σημαντικό. Ο Angelo μίλησε για τη νέα διοίκηση των σχολείων. Επίσης θέλουμε πόρους για συμπεριληπτική Εκπαίδευση. Οι διαφοροποιήσεις στα σχολεία μας είναι σημαντικές. Χαιρόμαστε που έχουμε τη διαφορετικότητα στα σχολεία μας, αλλά θέλουμε συμπεριληπτικότητα.

Η επισφάλεια: Υπολογίζουμε ότι το 15% των δασκάλων, επαγγελματιών δασκάλων βρίσκονται σε επισφάλεια. Όσον αφορά την

ανώτατη Εκπαίδευση, είναι 50% όσοι βρίσκονται σε επισφάλεια και αναμένεται να φτάσει σε 70% αυτό το ποσοστό.

Επίσης, η χρηματοδότηση είναι πρόβλημα. Το 2025 μόνο το 2,5% του ΑΕΠ πηγαίνει στην Εκπαίδευση. Θέλουμε αύξηση αυτού του ποσοστού του ΑΕΠ τόσο για την Πρωτοβάθμια, Δευτεροβάθμια, αλλά κυρίως και για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Θέλουμε αύξηση σε 4% του ΑΕΠ, αν και είναι χαμηλό, είναι ένας από τους αγώνες μας και όπως είπαν οι Έλληνες συνάδελφοι και άλλοι συνάδελφοι, ανησυχούμε για το θέμα της ασφάλειας, της επένδυσης στη άμυνα περισσότερο απ' ό,τι για την Εκπαίδευση.

Στην τελευταία μας συνάντηση πριν από τρία χρόνια, στο προηγούμενο Κογκρέσο μας, στην προηγούμενη συνάντησή μας, που ήταν η πρώτη μετά την πανδημία, ήταν μάχη κατά της ανισότητας. Γιατί η πανδημία ανέδειξε αυτή την αδυναμία της ανισότητας και αναγνώριση της αξίας μας. Αυτά ήταν πριν από τρία χρόνια, τα αιτήματά μας και παραμένουν, που σημαίνει ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει όλα αυτά τα χρόνια.

Στην Πορτογαλία έχουμε εκλογές στις 9 Μαΐου. Ένας υποψήφιος είπε ότι είναι κατά της μη αναφοράς της Εκπαίδευσης στη δημόσια συζήτηση για τις εκλογές, οπότε θεωρήθηκε ότι είναι πάρα πολύ σημαντικό τα κόμματα να συζητήσουν πριν τις εκλογές τι πρέπει να γίνει για την Εκπαίδευση.

Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις θα είμαστε χειρότερα μετά τις εκλογές απ' ό,τι ήμασταν πριν τις εκλογές. Επίσης, μπορεί να μην υπάρχει αυτονομία της κυβέρνησης και να υπάρξει συνεργασία με ακροδεξιό κόμμα. Αν αυτά όλα ισχύσουν και ελπίζουμε να μη συμβεί, θα έχουμε μια ατζέντα ιδιωτικοποιήσεων.

Έχουμε επίσης άλλο πρόβλημα στην Πορτογαλία. Έχουμε ένα φασιστικό ακροδεξιό κόμμα που τις προηγούμενες εκλογές πολλαπλασίασε τα ποσοστά σου, αύξησε τη δύναμή του και πήραν το 18% των ψήφων και οι δημοσκοπήσεις λένε ότι αυτή τη στιγμή βρίσκονται στο 17%. Βέβαια αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση λέει ότι δεν θα διαπραγματευτούμε οποιαδήποτε στήριξη από πλευρά της ακροδεξιάς για την κυβέρνηση, αλλά ποτέ δεν ξέρουμε τί θα συμβεί μετά τις εκλογές.

Ακόμα και αν δεν είναι στην εξουσία, το ακροδεξιό κόμμα επηρεάζει τις αποφάσεις της κυβέρνησης όσον αφορά τη μετανάστευση και

έχουν επίσης και μια ιδεολογία φυλετική, που έχει να κάνει δηλαδή με το φύλο.

Ολοκληρώνοντας συνάδελφοι, δεν είμαστε αισιόδοξοι. Είμαστε όμως έτοιμοι για αγώνα. Όσο πιο κακό είναι το σενάριο για μας μετά τις εκλογές, τόσο πιο αποφασισμένοι είμαστε να παλέψουμε. Ευχαριστούμε πάρα πολύ για την πρόσκληση και ευχαριστούμε που μας δώσατε την ευκαιρία να μιλήσουμε για αυτές τις προκλήσεις που θ' αντιμετωπίσουμε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε. Μας κατέλιψε αυτό! Καταθλιπτικό! Θα μπορούσαμε να έχουμε να έχουμε κάποια ποσοστά σχετικά με όλα αυτά τα οποία μας είπες. Κάποια πιο συγκεκριμένα δεδομένα. Είναι σημαντικό για όλους τους ακτιβιστές. Ο Πάμπλο Κασάλες είχε πει ότι η κατάσταση είναι απελπιστική. Πρέπει να κάνουμε κάτι. Αλληλεγγύη λοιπόν.

Έχουμε συναδέλφους από τρεις Οργανώσεις από την Κύπρο και ο καθένας από αυτούς θα κάνει μια σύντομη παρουσίαση.

M. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μιας και είμαστε στην Ελλάδα και εκπροσωπώ τους Ελληνοκύπριους Εκπαιδευτικούς, θα μου επιτρέψετε να μιλήσω στα ελληνικά. Είμαι πολύ χαρούμενη που σε διεθνές συνέδριο θα μιλήσω επιτέλους στη γλώσσα μου. Ευχαριστώ.

Είμαι η Πρόεδρος της Παγκύπριας Οργάνωσης Ελλήνων Δασκάλων, ΠΟΕΔ και μαζί με τον συνάδελφο Χάρη Χαραλάμπους εκπροσωπούμε την Οργάνωσή μας και είμαστε πολύ χαρούμενοι, επαναλαμβάνω, που είμαστε εδώ.

Επιτρέψτε μου κι εμείς να συγχαρούμε, να ευχαριστήσουμε καταρχήν το βήμα που μας δίνεται μέσω του Education International, μέσω του Συνεδρίου, για να τοποθετηθούμε και να πούμε το τι συμβαίνει στο δικό μας εκπαιδευτικό συγκείμενο. Αλλά να ανοίξω και μια παρένθεση και πραγματικά να ευχαριστήσω τους φίλους, αδελφούς, συναδέλφους της Δασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδος για την υπέροχη φιλοξενία τους.

Έχετε επί της ουσίας και επί του πρακτέου δείξει τι σημαίνει και πόσο σημαντική είναι η φιλοξενία για τους Έλληνες και πραγματικά σας ευχαριστούμε πάρα πολύ.

Αρχικά να πούμε ότι η Οργάνωσή μας εκπροσωπεί τους Ελληνοκύπριους Εκπαιδευτικούς Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, που είναι

περίπου 7.500, νηπιαγωγούς, δασκάλους και ειδικούς εκπαιδευτικούς από τον Απρίλιο του 1953 μέχρι και σήμερα.

Πριν προχωρήσω στα εκπαιδευτικά και στα συνδικαλιστικά, επιτρέψτε μου να κάνω μια αναφορά, επαναλαμβάνω σε ό,τι αφορά γενικότερα στο συγκείμενο της Κύπρου, γιατί είναι ένα διαφορετικό συγκείμενο.

Να πούμε ότι η Κύπρος είναι ένα μικρό νησί στα ανατολικά της Μεσογείου. Από το 1974 δυστυχώς είναι διαιρεμένη. Μετά την τουρκική εισβολή του 1974, μιας και είναι εδώ και οι φίλοι Τουρκοκύπριοι συνάδελφοι, να πούμε ότι σε καμία περίπτωση και πρέπει να το τονίσουμε αυτό, έχουμε άψογες σχέσεις με τους συναδέλφους Τουρκοκύπριους, Εκπαιδευτικούς και πολλά από τα προβλήματα είναι κοινά και σε πολλές περιπτώσεις κάνουμε και κοινές τοποθετήσεις. Αυτό είναι δεδομένο. Και συνάδελφοι χαίρομαι ιδιαίτερα που είστε κι εσείς εδώ.

Απλά να πούμε ότι από το 1974 μετράμε καταστροφές. 179 σχολεία κατεστραμμένα, 25.107 μαθητές και μαθήτριες εκτοπισμένοι και 904 εκτοπισμένοι Εκπαιδευτικοί. Η ΠΟΕΔ εκείνη την περίοδο είχε αναπτύξει πλούσια δράση έτσι ώστε να βοηθήσει τόσο τα μικρά προσφυγόπουλα ποικιλοτρόπως. Εδώ πρέπει να σημειώσω ότι οι δάσκαλοι αφιλοκερδώς, χωρίς επιπλέον μισθό, εργάζονταν και πρωί και βράδυ και απόγευμα για να μπορέσουν να καλύψουν τις ανάγκες, τις εκπαιδευτικές ανάγκες των παιδιών και μάλιστα είναι πολύ χαρακτηριστικές οι φωτογραφίες από αντίσκηνα. Νομίζω κάτι σας θυμίζουν και από το σήμερα.

Το ζήσαμε λοιπόν και εμείς το 1974, σε αντίσκηνα λοιπόν, αντίσκηνα που μετατράπηκαν σε σχολικές αίθουσες για να καλύψουν τις παιδαγωγικές ανάγκες των παιδιών μας. Δυστυχώς 51 χρόνια μετά παραμένει αυτή η κατάσταση. Το αίτημά μας είναι ξεκάθαρο και το καταθέτουμε ξανά και από αυτό το βήμα. Ζητούμε ελεύθερη και επανενωμένη Κύπρο. Να συνυπάρχουν Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι, Μαρωνίτες, Λατίνοι, όλες οι κοινότητες μαζί, δεν έχουμε επί της ουσίας να χωρίσουμε τίποτα.

Είναι σημαντικό ότι έχουν ξεκινήσει οι διαπραγματεύσεις τώρα ξανά και ελπίζουμε ότι θα έχουν αίσιο αποτέλεσμα. Γιατί αυτό είναι το

σημαντικό. Θέλουμε να ζήσουμε σε μια επανενωμένη Κύπρο. Και το τονίζω και θα το ξαναπώ και μετά.

Πάμε τώρα να δούμε λίγο το δικό μας εκπαιδευτικό σύστημα. Είμαστε ένα μικρό εκπαιδευτικό σύστημα. Οι αριθμοί, ακούγοντας και συγκρίνοντας τους αριθμούς που ακούστηκαν προηγουμένως, καμία σχέση. Είμαστε πολύ πιο μικρό εκπαιδευτικό σύστημα. 612 σχολεία Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, 329 Δημοτικά, 274 Νηπιαγωγεία και 9 Ειδικά Σχολεία. Λειτουργούν επίσης 258 προαιρετικά ολοήμερα σχολεία, δηλαδή είναι σχολεία τα οποία επεκτείνεται το ωράριο λειτουργίας τους μέχρι τις 3 ή 4 καθημερινά.

Επίσης, πρέπει να πούμε ότι στις κατεχόμενες περιοχές, λειτουργεί ένα σχολείο το οποίο απευθύνεται σε Ελληνοκύπριους μαθητές. Είναι το σχολείο του Ριζοκαρπάσου με αρκετά ζητήματα, αρκετά προβλήματα και σε αυτό έχουμε και τη στήριξη των Τουρκοκυπρίων συναδέλφων και ένα σχολείο στον Κορμακίτη. Ο Κορμακίτης είναι ένα χωριό το οποίο στο οποίο ζει η μαρωνίτικη κοινότητα και λειτουργεί από πέρυσι. Ένα σχολείο και εκεί.

Προχωρώντας λοιπόν επί της ουσίας, να δούμε κάποια ζητήματα τα οποία θεωρούμε προκλήσεις, προβλήματα αν θέλετε στο δικό εκπαιδευτικό σύστημα. Κάποια από αυτά ακούστηκαν και ξέρετε, είναι πολύ σημαντικό το ότι νιώθουμε ότι υπάρχουν και αλλού αυτά τα ζητήματα και είναι μια καλή ευκαιρία να συζητήσουμε τρόπους και στρατηγικές για το πως μπορούμε ως Συνδικάτα να βοηθήσουμε σε αυτό το κομμάτι.

Και στην περίπτωση λοιπόν της Κύπρου η Εκπαίδευση αντιμετωπίζεται με ένα οικονομικιστικό φακό. Προτάσσεται το κόστος και όχι η ποιότητα, με αποτέλεσμα πολλές εκπαιδευτικές πολιτικές που είναι προς τη σωστή κατεύθυνση να μην προχωρούν ακριβώς λόγω του κόστους. Επιπλέον, πρέπει να σας πω ότι και εμείς ως εκπαιδευτική κοινότητα στην Κύπρο είχαμε και έχουμε να αντιμετωπίσουμε μονομερείς αποφάσεις από πλευράς κυβέρνησης.

Και μάλιστα επειδή άκουσα προηγουμένως τον συνάδελφο να μιλάει για κινητοποίηση, να μιλάει έτσι για δυναμικές κινητοποιήσεις ναι, κι εμείς ως Εκπαιδευτικοί της Κύπρου το 2018 λόγω ακριβώς μονομερών αποφάσεων από πλευράς κυβέρνησης είχαμε βγει στους δρόμους. Σημειώνεται ως η μεγαλύτερη κινητοποίηση Εκπαιδευτικών που έχει

καταγραφεί ποτέ, με περίπου 10.000 Εκπαιδευτικούς, ένας πολύ μεγάλος αριθμός για τα δεδομένα της Κύπρου, περίπου στο 90% το ποσοστό. Είχαμε βγει λοιπόν στους δρόμους διαμαρτυρόμενοι ακριβώς για μονομερείς αποφάσεις από πλευράς κυβέρνησης. Λοιπόν.

Ένα άλλο σοβαρό πρόβλημα είναι ότι υπάρχει ανάγκη να αυξηθεί ο διοικητικός χρόνος, ο χρόνος δηλαδή που καλούνται οι Διευθυντές και οι βοηθοί Διευθυντές μας να διοικήσουν τα σχολεία μας. Δυστυχώς, αυτό που καταγράφεται σε ό,τι αφορά στο δικό μας εκπαιδευτικό σύστημα είναι ότι επί της ουσίας ο χρόνος που τους δίνεται είναι απλά για να διεκπεραιώνουν εγκυκλίους που έρχονται συνεχώς και δεν έχουν το χρόνο για να ηγηθούν. Για να κάνουν αυτό που καλούνται να κάνουν, να είναι οι εκπαιδευτικοί ηγέτες.

Ο χρόνος δεν είναι αρκετός γιατί καλούνται και να διδάξουν και να διοικήσουν τις σχολικές μονάδες και αυτό είναι πραγματικά ένα μεγάλο πρόβλημα. Οι άνθρωποι δεν αντέχουν, ειδικά οι πολλαπλές εγκύκλιοι που αυξάνουν καθημερινά τα καθήκοντά τους. Έρχονται να προσθέσουν αρνητικά σε αυτό το κομμάτι και είναι ένα από τα ζητήματα, τα σοβαρά ζητήματα τα οποία προσπαθούμε ως συντεχνία να επιλύσουμε.

Όπως το έχω αναφέρει και προηγουμένως, υπάρχει πολλή γραφειοκρατία, συνεχείς εγκύκλιοι οι οποίοι προσθέτουν καθήκοντα και στους απλούς εκπαιδευτικούς και στη διευθυντική ομάδα και αυτό είναι ένα πολύ σοβαρό ζήτημα. Είμαστε σε μια συνεχή προσπάθεια διαχρονικά για να μπορέσουμε να βοηθήσουμε σε αυτό το κομμάτι.

Επίσης, σε ό,τι αφορά στην έλλειψη Εκπαιδευτικών, το έχω ακούσει να ειπώνεται και από τις προηγούμενες εισηγήτριες, εντοπίζεται και στο δικό μας εκπαιδευτικό σύστημα, ιδιαίτερα δε στους απόφοιτους των Παιδαγωγικών Σχολών, φαίνεται να επιλέγουν να αλλάζουν επάγγελμα, φαίνεται να επιλέγουν να μη θέλουν να συνεχίσουν το επάγγελμα του Εκπαιδευτικού.

Οι λόγοι είναι πολλοί. Το ότι υπάρχει μια καθυστέρηση στο να διοριστούν, στο γεγονός ότι στο επάγγελμα αυξάνονται συνεχώς οι υποχρεώσεις. Το κύρος, ακούστηκε προηγουμένως και η έννοια του κύρους, κι εμείς έχουμε ένα σοβαρό θέμα, το κύρος των Εκπαιδευτικών βάλλεται διαρκώς, οι προκλήσεις είναι τεράστιες, επομένως, ναι, και εμείς στην Κύπρο

έχουμε σοβαρό ζήτημα και εντοπίζεται κυρίως στο κομμάτι των αντικαταστατών Εκπαιδευτικών.

Δηλαδή δεν έχουμε ενδιαφέρον σ' Εκπαιδευτικούς να διοριστούν σε αυτό το καθεστώς του αντικαταστάτη, με αποτέλεσμα να δημιουργείται σοβαρή υποστελέχωση στις σχολικές μας μονάδες. Και αυτό πραγματικά ήταν κάτι που γονάτισε τις σχολικές μας μονάδες επί πανδημίας. Υπήρχε πολύ σοβαρό πρόβλημα. Δηλαδή δεν είχαμε Εκπαιδευτικούς να βάλουμε στις τάξεις ακριβώς γιατί δεν υπήρχε ενδιαφέρον από νεαρούς Εκπαιδευτικούς να προχωρήσουν και να πάρουν τις αντικαταστάσεις.

Συνδεδεμένο με αυτό είναι και ο τρόπος διορισμού των εκπαιδευτικών. Η νομοθεσία άλλαξε. Οι διορισμοί γίνονται και με εξετάσεις. Αυτό δημιουργεί σοβαρό πρόβλημα γιατί λίγο μικρό ποσοστό Εκπαιδευτικών περνά αυτές τις εξετάσεις και δεν επαρκεί ώστε να στελεχωθούν τα σχολεία μας.

Επιπλέον, οι εν λόγω εξετάσεις έχουν σοβαρές στρεβλώσεις, σοβαρά προβλήματα, τα οποία ως Οργάνωση παλεύουμε, προσπαθούμε να διορθώσουμε και ταυτόχρονα προσπαθούμε να πείσουμε την επίσημη πλευρά, να πείσουμε το Υπουργείο ότι ο κατάλογος που τέλος πάντων απαρτίζεται στη βάση των πτυχίων και των προσόντων των Εκπαιδευτικών, που είναι ο άλλος τρόπος διορισμού στο εκπαιδευτικό μας σύστημα, θα πρέπει να παραμείνει ακριβώς γιατί όταν εφαρμοστεί στο 100% η νομοθεσία και οι Εκπαιδευτικοί διορίζονται μόνο με εξετάσεις, πραγματικά εκείνο που λέμε είναι ότι θα ψάχνουμε να βρούμε Εκπαιδευτικούς για να μπουν στα σχολεία μας.

Ένα άλλο σοβαρό ζήτημα είναι το ζήτημα των κτιριακών υποδομών. Τα σχολεία μας χρήζουν σοβαρής αναβάθμισης. Κατ' αρχάς από το πιο απλό, για να μπορέσουν να είναι προσβάσιμα σε άτομα με αναπηρίες, σε άτομα με ειδικές ανάγκες. Υπάρχει εδώ σοβαρό πρόβλημα. Ακόμα και καινούργια σχολεία τα οποία χτίζονται, δεν, δεν έχουν τις προδιαγραφές που πρέπει να έχει ένα σύγχρονο σχολείο.

Και εδώ προσεκτικά να πούμε ότι στην Κύπρο με τις πολύ υψηλές θερμοκρασίες, με τους 40 βαθμούς Κελσίου, με σκόνη, με υγρασία, οι εκπαιδευτικοί και τα παιδιά βρίσκονται σε αίθουσες διδασκαλίας χωρίς

κλιματιστικά. Και αυτό είναι κάτι το οποίο προσπαθούμε, ξέρω ότι και στην Ελλάδα συμβαίνει αυτό, η αλήθεια είναι, το παλεύουμε.

Ένα άλλο μεγάλο ζήτημα είναι βεβαίως τα συνεχή περιστατικά με παραβατικές συμπεριφορές παιδιών που και εδώ ο τρόπος, η στήριξη των σχολικών μονάδων είναι ανεπαρκής. Είναι υποστελεχωμένες οι δομές, οι οποίες έχουν στόχο να βοηθήσουν τις σχολικές μονάδες και εδώ προσπαθούμε ως συντεχνία να πιέσουμε για να αλλάξουν πράγματα.

Τέλος, ένα από τα πρώτα σημεία στην ατζέντα σήμερα, για να καταλάβετε πριν έρθω, μιλούσα και με δημοσιογράφος σε εκπομπή για το συγκεκριμένο θέμα, είναι το θέμα της αξιολόγησης των Εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου. Είναι ένα θέμα το οποίο προβληματίζει ιδιαίτερα.

Έχουμε κανονισμούς αξιολόγησης που χρονολογούνται από το 1976. Θέλουμε να αλλάξει το σύστημα για να είναι πιο αξιοκρατικό και να ανταποκρίνεται στο 2025. Αλλά και πάλι εδώ δυστυχώς εντοπίζεται μια προσπάθεια από πλευράς Υπουργείου να καταλήξει κάτι μονομερώς χωρίς να εισακούσει εισηγήσεις της Οργάνωσης, ενώ ταυτόχρονα συνδυάζεται και το άλλο το κομμάτι, ότι γίνεται προσπάθεια να προχωρήσει κάτι το οποίο να είναι με πιο οικονομικίστικο φακό, να μη στοιχίζει δηλαδή.

Άρα επί της ουσίας η προσπάθεια που γίνεται είναι να αλλάξει κάτι, αλλά να αλλάξει με όσο το δυνατό πιο μικρό κόστος. Άρα επί της ουσίας, αν προχωρήσει αυτό που έχει στο μυαλό του το Υπουργείο, νιώθουμε ότι θα γίνουν τα πράγματα χειρότερα και ενδεχομένως αυτό να αποτελέσει και σοβαρό λόγο σύγκρουσης με το Υπουργείο.

Εννοείται ότι εδώ δεν τελειώνουν τα ζητήματα. Εννοείται ότι υπάρχουν κι άλλα. Σέβομαι τον χρόνο, δώστε ένα λεπτάκι μόνο στον συνάδελφο γιατί έγινε αρκετή αναφορά σε θέματα μισθών κτλ., ο συνάδελφος Χάρης έχει περισσότερες λεπτομέρειες να σας πει στο θέμα των μισθών πως έχει τροποποιηθεί η κατάσταση.

Χ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ: Σας χαιρετώ, καλή σας μέρα. Απλά θα πω κάποια στοιχεία στα γρήγορα για τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας στην Κύπρο, οι οποίες είναι ένα κομμάτι που κρατούν ακόμη τους Εκπαιδευτικούς στα σχολεία. Διότι ακούσατε προηγουμένως τα προβλήματα, άρα οι μισθοί και

τα ωφελήματα είναι αυτά που συγκρατούν ακόμη να έχουμε δασκάλους στην Κύπρο.

Να πω ότι οι μισθοί κυμαίνονται μεταξύ 1.800 ευρώ για τους πρωτοδιόριστους και φτάνουν μέχρι 6.000 ευρώ gross salary for the head teachers. Δηλαδή περίπου είναι 1.500 ευρώ καθαρά για τον πρωτοδιόριστο δάσκαλο, νηπιαγωγό ή ειδικό Εκπαιδευτικό και φτάνουν μέχρι 4.300 ευρώ καθαρά για τους Διευθυντές, for the Headmasters.

Τώρα υπάρχει ένα σύστημα προαγωγών στην Κύπρο. Δηλαδή ξεκινάς από Εκπαιδευτικός απλός, μπορείς να προαχθείς σε Βοηθό Διευθυντή και μετά σε Διευθυντή και στο τέλος μια μικρή ομάδα και σε Επιθεωρητές, Inspectors. Άρα έχουμε 7.500 μέλη, δασκάλους, ειδικούς Εκπαιδευτικούς και νηπιαγωγούς, από τους οποίους περίπου οι 1.050 μπορούν να προαχθούν κατά καιρούς σε αυτές τις θέσεις.

Άρα ένας Εκπαιδευτικός ξεκινά με 1.800 ευρώ, έχει μισθολογικές κλίμακες, κάθε χρόνο υπάρχει αύξηση μισθών, κάθε χρόνο, και φτάνει ο δάσκαλος ο απλός μέχρι τις 4.000 ευρώ gross και από εκεί και πέρα αν πάρει προαγωγή θα φτάσει μέχρι τις 6.000 κάτι gross ή 4.300 καθαρά ως Διευθυντής σχολείου.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Στον απλό δάσκαλο πόσο είναι;

Χ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ: Τα καθαρά στον απλό δάσκαλο είναι 1.500 ευρώ το ξεκίνημα.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Στο ανώτερο;

Χ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ: Στο ανώτερο είναι περίπου 3.200. Απλά να πω ότι είναι περίπου 180 ημέρες το χρόνο οι εργάσιμες για τους Εκπαιδευτικούς. Για το public spending είναι περίπου 5% του ΑΕΠ για την Εκπαίδευση.

Να πω επίσης για τον σύνταξη ότι στην αφυπηρέτηση του, ο Εκπαιδευτικός αφυπηρετεί στα 62 κατ' αρχήν στη δημοτική Εκπαίδευση, ενώ στη μέση είναι 65. Στη Δημοτική έχουμε κρατήσει το όριο κάτω, επιμέναμε να μην περάσει το 62. Άρα στα 62 μπορεί να φύγει ο Εκπαιδευτικός. Θα πάρει σύνταξη περίπου 45% του τελευταίου μισθού του. Άρα δηλαδή ένας που θα φύγει ως Διευθυντής θα πάρει σύνταξη 2.700 gross.. Ένας απλός δάσκαλος θα πάρει περίπου 2.000 ευρώ gross σύνταξη. Συν θα πάρει και εφάπαξ ποσό από 110.000 ευρώ μέχρι 150.000 ευρώ σαν μπόνους. Δηλαδή θα πάρει τη

σύνταξή του και θα πάρει και ένα ποσό μεταξύ 110.000 ευρώ και 150.000 ευρώ ως φιλοδώρημα.

Περίπου είναι αυτές οι συνθήκες εργασίας στην Κύπρο. Όσοι θέλετε κοπιάστε. Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε. Μπορούμε να συνεχίσουμε με την Κύπρο.

B. MAVISH: Καλημέρα σε όλους. Είμαι Τουρκοκύπριος. Είμαι Γενικός Γραμματέας της Ομοσπονδίας της Τουρκοκυπριακής. Είμαστε συνάδελφοι, όλοι ζούμε στην Κύπρο και δουλεύουμε μαζί, γι' αυτή τη διζωνική ένωση του νησιού μας.

Τα προβλήματα της Κύπρου τα βλέπει ο καθένας διαφορετικά. Ο πατέρας μου γεννήθηκε στη Λεμεσό. Η μητέρα μου είναι από την Πάφο. Το '74 έφυγαν βόρεια. Πολλοί κινήθηκαν βόρεια. 20.000 Τουρκοκύπριοι πήγαν στο Νότο. Οι πολιτικοί ψάχνουν εδώ και χρόνια για λύση, αλλά όλο κουβέντες είναι και μπλα-μπλα. Κι όμως τόσοι άνθρωποι έχουν χάσει τις ζωές τους. Και υπάρχουν αγνοούμενοι. 2.000 Κύπριοι, έχουν χαθεί και 100 τόσες χιλιάδες από την άλλη πλευρά. Αυτό είναι εικόνα της Αργεντινής.

Τώρα συμβαίνει στην Παλαιστίνη. Ψάχνουν τους ανθρώπους τους και δουλεύουμε μαζί για το πως θα βρεθούν. Να μάθουμε. Θα συνεχίσω όμως τη συζήτηση χωρίς να σχολιάσω άλλα πολλά πολιτικά.

Το εκπαιδευτικό σύστημα: Θα είμαι σύντομος γιατί η Κύπρος είναι πολύ μικρή και είναι και μπελάς. Δεν έχω τέτοια παρουσίαση όπως οι άλλοι συνάδελφοι. Θα σας τη δώσω μετά να τη μελετήσετε. Όχι τώρα. Αγωνιζόμαστε για διάφορα πράγματα εμείς στο χώρο μας. Το '96 η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, ήταν ότι η περιοχή ελέγχου είναι υπό την Τουρκία. Και τα τελευταία χρόνια γίνεται μια προσπάθεια να αλλάξουν τα πάντα στον βορρά. Θέλουν περισσότερο φονταμενταλισμό, θρησκεία και πίεση.

Στα σχολεία αφαιρούν τις ελευθερίες από τους δασκάλους, όπως το έχουν κάνει και στην Τουρκία. Πριν ένα μήνα πήγα στις Βρυξέλλες και συναντήθηκα με τους Αλβανούς συναδέλφους και μιλήσαμε και για τους μισθούς. Τους είπα, όταν 350 ευρώ σήμερα είναι 2.800 ευρώ, γιατί χρησιμοποιούμε την τουρκική λίρα και όταν υποτιμάται η τουρκική λίρα

χάνουμε χρήματα. Και το κόστος διαβίωσης στο βορρά τα τελευταία χρόνια έχει αυξηθεί κατά 52%, με μεγάλο πληθωρισμό.

Αλλά, υπάρχει και η φυσική κατάσταση των σχολείων. 60% των κτιριακών υποδομών είναι πάνω από 50 ετών. Είναι πεπαλαιωμένα και, βεβαίως είναι υπερπλήρη, σε μερικές περιοχές είναι σύνηθες να είναι 35 μαθητές μέσα σε μια τάξη, ενώ οι συστάσεις είναι να μην είναι πάνω από 25, σύμφωνα με τα δεδομένα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όταν θα μιλήσει η Σέλμα, θα σας δείξει και το πώς έχουν γίνει μαθήματα ακόμα και σε κοντέινερ. Πάνω από 5.000 υπάρχουν. Διότι μετά από τους σεισμούς είναι σε άθλια κατάσταση κάποιες κτιριακές υποδομές.

Το ωρολόγιο πρόγραμμα στη Δευτεροβάθμια, στην Κύπρο, στον βορρά, αν ρωτήσεις έναν μαθητή «από που είσαι;», σου απαντά "είμαι μουσουλμάνος", αλλά αυτό όμως έχει να κάνει με την θρησκεία. Δεν είναι απάντηση. Και ακριβώς το ότι προωθείται αυτό το σκεπτικό στα σχολεία μέσα από διάφορα μαθήματα, τους τελευταίους δύο μήνες κάνουμε διαδηλώσεις και απεργίες, κάθε μέρα είμαστε στη δημοσιότητα, αλλά εδώ βλέπουμε τι συμβαίνει μια κοσμογονία πολιτιστική.

Καταλαμβάνομαστε από ένα άλλο πνεύμα. Κάποιοι μαθητές θέλουν να πάνε στο σχολείο με σκοπό να χειραγωγήσουν την κατάσταση. Θέλουνε τη μαντίλα, ενώ άλλοι όχι. Εμείς ανησυχούμε και πολλές γυναίκες ανησυχούν. Γίνονται και προτάσεις για να πηγαίνουν σε ξεχωριστά σχολεία και γίνονται επιθέσεις σε κορίτσια κάθε μέρα.

Τώρα οι επαγγελματίες, η επαγγελματική εξέλιξη: Σε όλα τα σχολεία είναι εποχιακοί το 15% διότι οι νέοι δάσκαλοι δεν θέλουν να παραμείνουν στο επάγγελμα. Δεν είναι ελκυστικό το επάγγελμα. Όταν αποφάσισα να γίνω δάσκαλος είκοσι χρόνια πριν, μαζί μ' εμένα ήταν άλλοι 1.000 και διάλεξαν 60. Τώρα μόνο 300 υποβάλλουν υποψηφιότητα και προσλαμβάνονται ογδόντα.

Αυτό είναι πρόβλημα. Διότι οι δάσκαλοι, έχουμε τόσα προβλήματα να λύσουμε και είμαστε λίγοι. Η σύνθεση των σχολείων δεν είναι ομογενής. Κανένας δε θέλει να γίνει δάσκαλος. Δεν ξέρω πώς μπορεί να λυθεί αυτό το πρόβλημα της έλλειψης.

Έχουμε κι άλλα προβλήματα κοινωνικής πίεσης. Στις αγροτικές περιοχές υπάρχουν ακόμα περισσότερα προβλήματα. Τι σκοπεύουμε να κάνουμε; Να αναπτύξουμε κάποιες στρατηγικές με νομικές δράσεις, με δημόσιες εκδηλώσεις, αλλά υπολογίζοντας και στη διεθνή αλληλεγγύη.

Συμφωνώ με τους Αυστραλούς συναδέλφους. Αν έχουν δύναμη τα Συνδικάτα, αυτό θα ενισχύσει τα δημόσια σχολεία. Αλλά, κάτω από την πίεση των Συνδικάτων θα υποχωρήσουν. Θα υποχωρήσουν οι κυβερνητικές αντίρρησης. Ο Ερντογάν τους τρεις τελευταίους μήνες μας απειλεί, λέει ότι είμαστε προδότες. Οι συνάδελφοί μου πιέζονται όλοι. Σου λένε ότι «άμα δεν σου αρέσουν οι τουρκικές πολιτικές είσαι Έλληνας, τράβα στο νότο, φύγε από τη χώρα.

Καταλήγοντας, εμείς παραμένουμε σταθεροί σε μία λαϊκή Εκπαίδευση για όλους, υπέρ της αυτονομίας και της αξιοπρέπειας και της συμπεριληπτικότητας όλων. Δημοκρατική συμμετοχή στη διακυβέρνηση των σχολείων με ειρηνικό και βιώσιμο τρόπο σε μία επανενωμένη ομοσπονδιακή, Κύπρο. Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε γι' αυτή την παρουσίαση. Μια πρόκληση. Ας ακούσουμε και την τελευταία παρουσίαση από την Κύπρο και στη συνέχεια θα κάνουμε ένα σύντομο διάλειμμα, για καλό λόγο. Μετά, θα επιστρέψουμε με τη Γαλλία και την Ελλάδα για να ολοκληρώσουμε.

S. EYLEM: Αγαπητοί συνάδελφοι, σύντροφοι, είμαι η Πρόεδρος, της Ένωσης Ελληνοκυπριακών Σχολείων Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Ευχαριστώ για την φιλοξενία τους Έλληνες συναδέλφους.

Ακούσαμε τον αντίκτυπο του καπιταλισμού στη δημόσια Εκπαίδευση σε πολλές χώρες, όπως ιδιωτικοποιήσεις, έλλειψη δασκάλων ή μειωμένοι μισθοί. Και έχουμε το ίδιο πρόβλημα και στο βόρειο τμήμα. Επίσης, έχουμε μια δημόσια καμπάνια, αλλά έχουμε και άλλα μεγάλα προβλήματα στο νότο που ο Μπουρέκ προσπάθησε να τα εξηγήσει, όπως και η Ελληνίδα συνάδελφος. Έχουμε πολιτικές πτυχές πίεσης στο βορρά.

Πριν ξεκινήσω, θα πρέπει να σας πω για το κυπριακό πρόβλημα που δεν ξεκίνησε το '74. Ξεκίνησε πολύ πιο πριν, αλλά ο διαχωρισμός του νησιού σε δύο έκανε τα προβλήματα πιο εμφανή και μεγαλύτερα. Είναι ένα

διαχωρισμένο νησί η Κύπρος και υποφέρουν και οι Ελληνοκύπριοι και οι Τουρκοκύπριοι από αυτό το διαχωρισμό.

Οι Τουρκοκύπριοι μάχονται για αυτονομία σε μια περίοδο αφομοίωσης. Εξαιρούμαστε ως ισότιμος εταίρος από την Δημοκρατία της Κύπρου και υποφέρουμε από τις πολιτικές αποφάσεις της Τουρκίας. Η δημογραφική δομή του πληθυσμού έχει αλλοιωθεί εξαιτίας πολιτικών αποφάσεων μεταφοράς πληθυσμών και κάθε χρόνο προσλαμβάνονται και λιγότεροι διδάσκοντες.

Ο στόχος είναι να αρθούν η δημόσια Εκπαίδευση και η δημόσια Υγεία, σύμφωνα με την ιδεολογία της κυβέρνησης. Από το 2011 υπάρχει ένας στόχος, να υπάρχει Εκπαίδευση που θα διαμορφώνει ανθρώπους χωρίς κριτική σκέψη και χειραγωγήσιμους. Υπό αυτούς τους στόχους έχουμε μαθήματα του Κορανίου και αποκλεισμό πολλών διδασκόντων. Τα βιβλία δεν μιλάνε για ισότητα των γυναικών, για προώθηση της τεχνολογίας και τα λοιπά. Οπότε είναι σχεδιασμένα για να κάνουν μαθητές οι οποίοι δεν έχουν καμία βούληση. Προσλαμβάνονται απλοί πολίτες για να κάνουν τη δουλειά των δασκάλων.

Οι προϋπολογισμοί δεν πάνε ούτε στη δημόσια Εκπαίδευση ούτε στη δημόσια Υγεία. Για να δούμε την κατάσταση εδώ των σχολείων. Εδώ βλέπετε τις τάξεις που γίνονται σε κοντέινερς. Εδώ λοιπόν, τα περισσότερα μαθήματα γίνονται σε κοντέινερ και εξαιτίας του αυξημένου πληθυσμού τα σχολεία δεν επαρκούν. Και οι μαθητές Ειδικής Εκπαίδευσης ή που δεν μπορούν να μιλήσουν τουρκικά, δεν φροντίζονται επαρκώς, οπότε και οι υποδομές είναι ελλιπείς και εξαιτίας της παράτασης του χρόνου οι μαθητές υποφέρουν. Υπάρχουν περιστατικά βίας που αυξάνονται συνεχώς στα σχολεία μας.

Η κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας κάνουν τα πάντα για να Καταπιέσουν τους Εκπαιδευτικούς οι οποίοι μάχονται για τα δικαιώματά τους, τα δικαιώματα της διδασκαλίας των εκπαιδευομένων. Όσοι συμφωνούν με την κυβέρνηση ή υποκλίνονται στην κυβέρνηση προσπαθούν να ακολουθήσουν τα προγράμματα. Υπάρχουν πειθαρχικά συμβούλια για όσους παρακούν τις οδηγίες του Κράτους. Υπάρχουν αυστηροί κανονισμοί για το πώς πρέπει να λειτουργούν οι εκπαιδευτικοί, τα δύο Συνδικάτα των Εκπαιδευτικών που βρίσκονται εδώ σήμερα.

Αυτή είναι η κατάσταση στα δημόσια σχολεία μας. Μάχονται λοιπόν τα Συνδικάτα αυτά κατά των αυστηρών κανονισμών. Αρχίσαμε τον αγώνα μας κατά των κανονισμών. 100 Συνδικάτα, πολιτικά κόμματα στηρίζουν τον αγώνα μας. Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι συμμετείχαν στην διαμαρτυρία 2 Μαΐου κατά των αυστηρών κανονισμών υπέρ της δημόσιας Παιδείας.

Εντούτοις όμως, η θέληση του τουρκικού τμήματος της Κύπρου δεν λήφθηκαν υπόψιν. Υπάρχει διαστρέβλωση των ειδήσεων από τα ΜΜΕ και κάθε μέρα βρισκόμαστε αντιμέτωποι, πέρα από τον κιτρινισμό με απειλές αλλά και εκφοβισμό και διαστρέβλωση όλων των λεγομένων μας. Ο στόχος είναι το Ισλάμ να αποτυπωθεί σε όλες τις πτυχές της Εκπαίδευσης και να μειώσει και τη θέση των γυναικών.

Εκατό Οργανώσεις έχουν ετοιμάσει μια επιστολή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για να μπορέσουμε να επικοινωνήσουμε τις αρχές μας και αυτά που επιδιώκουμε. Ευχαριστούμε πάρα πολύ για το μήνυμα στήριξης από όλους σας. Έχουμε τη στήριξη πολλών Συνδικάτων από άλλες χώρες. Η Τουρκία δεν είναι η μόνη υπεύθυνη για την κατάσταση στη χώρα μας. Διεθνείς Οργανισμοί όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα Ηνωμένα Έθνη είναι επίσης υπεύθυνα.

Το κομμάτι αυτό του νησιού βρίσκεται εκτός του Διεθνούς Δικαίου, οπότε κανείς δεν ενσκήπτει στα προβλήματά του. Κανείς όμως δεν επωφελείται από αυτή την κατάσταση. Οδηγούμαστε σε φυσική και ψυχολογική διαίρεση. Αν γίνει όλη η Κύπρος μέρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τότε θα έχουμε εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Η Τουρκία δε θα μπορεί να μας καταπιέσει και θα σταματήσουμε οποιαδήποτε άλλη διαίρεση. Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν πρέπει να είναι μόνο θεατής. Πρέπει να αναλάβει πρωτοβουλία για μόνιμη ειρήνη στο νησί και σε μια ομοσπονδιακή Κύπρο. Όλοι μας πρέπει να αναλάβουμε την ευθύνη μας για ειρήνη στο μέλλον, για τα παιδιά μας, που θα προάγουμε όλη την κουλτούρα της ειρήνης, γιατί μόνο αυτή υπάρχει. Αν τα λουλούδια της ειρήνης ανθίσουν σε όλο το νησί, αυτό θα έχει ανταπόκριση σε ολόκληρη την περιοχή. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ που με ακούσατε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε πάρα πολύ. Είχατε δίκιο που λέγατε ότι υπάρχει αποτυχία από την Διεθνή Κοινότητα, από τα Ηνωμένα Έθνη, από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, για να επιλυθεί το πρόβλημα στην Κύπρο. Πόσο προσβλητικό είναι, ν' ακούμε τα αυτονόητα. Και βλέπουμε από την Αυστραλία να διορίζεται κάποιος να μιλήσει για θέματα της Κύπρου, ο οποίος έχει ενηλικιωθεί στην Αυστραλία.

Έχουμε διάλειμμα τώρα. Πριν όμως φύγουμε θέλουμε μια φωτογραφία όλοι μαζί και μετά θα δώσω το λόγο στους Έλληνες που θα πουν μερικά πράγματα.

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Δίνουμε το λόγο στη Γαλλία.

J. FARGES: Ευχαριστώ Angelo, καλημέρα συνάδελφοι, ευχαριστώ και τους Έλληνες συναδέλφους για την πρόσκληση. Χαίρομαι που βρίσκομαι μαζί σας. Θα ξεκινήσω την παρουσίαση της κατάστασης στη Γαλλία. Αναφερόμενος στις αμοιβές και στις εργασιακές συνθήκες.

Πρώτα για τους μισθούς: Για να καταλάβουμε την κατάσταση στη Γαλλία, μάλλον είναι σαν να πας να ανέβεις μια σκάλα που πάει προς τα κάτω. Και θα σας πω γιατί. Αν δούμε τις καταστάσεις των μισθών, το να παγώνουν οι μισθοί ένα χρόνο είναι αναπόδεκτο, αλλά αυτό όμως συμβαίνει.

Από το '93 σε σχέση με το Index Point, δηλαδή με τον δείκτη των δημοσίων υπαλλήλων, ο οποίος συνδέεται και με τον πληθωρισμό από το '93 λοιπόν μέχρι το 2010, υπήρχε μια αύξηση μισθών, σε σχέση κατ' αναλογία του πληθωρισμού. Με τον τιμάρημό μας πούμε. Από το 2010 ξεκινά η εποχή των παγετώνων. Δηλαδή παγώνουν οι μισθοί. Πάνω από 12 χρόνια παγωμένοι μισθοί.

Από το 2022 ξαναξεκίνησε πολύ μικρότερο όμως και από το '24 ξανά επιστρέψαμε δύο χρόνια μετά στο πάγωμα. Υπάρχει το γράφημα στη διαφάνεια, βλέπετε με μπλε την εξέλιξη των τιμών και με καφέ βλέπετε τον τιμάρημο. Και σε καφέ και την προσαρμογή του μισθού. Βλέπετε λοιπόν το

κενό που υπάρχει, τη διαφορά που υπάρχει. Είναι μεγάλο και όλο μεγαλώνει και συνεχίζει να μεγαλώνει.

Οι συνέπειες: Το ότι φτωχαίνει το επάγγελμα. Μετά από μερικά χρόνια, όπου είχαμε κερδίσει κάποια πράγματα, ξαναγυρίσαμε στα δεινά. Με πορτοκαλί βλέπετε την πραγματική αγοραστική δύναμη. Παρατηρείται ότι τα κέρδη, ό,τι κερδίζεις στην καριέρα σου εξαφανίζεται λόγω του πληθωρισμού. Ο πληθωρισμός εξαφανίζει το ότι παίρνεις ως αναπροσαρμογή. Φανταστείτε λοιπόν τι γίνεται και με το πάγωμα αυτής της αναλογίας.

Αυτή λοιπόν είναι η εικόνα της κλιμάκωσης. Διότι, ανεβαίνεις ένα βήμα στην καριέρα σου, μια κλίμακα, αλλά τελικά αυτό το τρώει ο πληθωρισμός. Θα πρέπει να περιμένεις 17 χρόνια για να εισπράξεις 400 ευρώ παραπάνω σε σχέση με ότι εισέπραξες ή εισέπραττες στην αρχή της καριέρας σου. Και στο εν τω μεταξύ έχει χαθεί κάθε αγοραστική δύναμη.

Τώρα για τις εργασιακές συνθήκες, κάποια δεδομένα. Αν ρωτήσεις ένα Γάλλο συνάδελφο να αξιολογήσει αν αισθάνεσαι κουρασμένος, θα σου απαντήσει ότι σε μια κλίμακα 10, αισθάνεται 6,8. «Πώς αξιολογείς την εξέλιξη της καριέρας σου;», 3,1. Το επάγγελμά σου αν είναι, είναι σεβαστό, αν έχει απήχηση, 2,5.

Οι περισσότεροι δουλεύουν πάνω από 43 ώρες τη βδομάδα, για πολλούς λόγους, βεβαίως. Όλα αυτά εξηγούν τα αρνητικά συναισθήματα των συναδέλφων. Το αποτέλεσμα είναι ότι υπάρχει έλλειψη δασκάλων, μια κρίση η οποία επιδεινώνεται συνεχώς. Εδώ βλέπετε το εξής: Το 2017, υπήρχαν 73.000 υποψήφιοι από αυτή τη λίστα και δεν είμαστε στον μεσαίωνα. Μιλάμε για προχθές. Τώρα είμαστε περίπου στο μισό των υποψηφίων. 145.000.

Το Υπουργείο τώρα: Ίσως λόγω του μισθού, ίσως λόγω των εργασιακών συνθηκών, αυτό συμβαίνει επειδή προσλαμβάνουμε σε επίπεδο Masters και πάνω. Δηλαδή 2,5 χρόνια αφού περάσουν τις εξετάσεις που τους δίνουν πρόσβαση στη Δευτεροβάθμια για να διδάξουν.

Τώρα, θα πρέπει να δούμε και τα μέτρα λιτότητας. Η Γαλλία ξοδεύει 20% λιγότερο στη Δευτεροβάθμια τα τελευταία 25 χρόνια. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο πρώτος Πρόεδρος, ο πρώτος Υπουργός Παιδείας του Εμανουέλ Μακρόν. Σε μια συνέντευξη στην Εθνική Ραδιοφωνία είπε, το 2020,

ότι ο Γάλλος δάσκαλος θα είναι ο πιο καλά αμειβόμενος και θα έχει την καλύτερη θέση σε όλη την Ευρώπη.

Δεξιά τώρα βλέπετε τη δήλωση που αφορά τις μεταρρυθμίσεις στην Εκπαίδευση στη Γαλλία το '22 ότι θα ανέβει ο μισθός κατά 10%. Ωραία λοιπόν. Τώρα, ποια είναι η πραγματικότητα; Σε αυτό το γράφημα βλέπετε σε μπλε τον αριθμό των σπουδαστών στη Δευτεροβάθμια και με κόκκινο την αναλογία του ΑΕΠ, που αφορά τη Δευτεροβάθμια, πάλι. 4,4% το 2000.

Αυτό αφορά μόνο τη Δευτεροβάθμια. Θα δούμε σε λίγο τη συνολική εικόνα. 1,3% λοιπόν, του ΑΕΠ και 2,5% σήμερα στη Δευτεροβάθμια πάλι. Οι δαπάνες τώρα οι γενικές για την Εκπαίδευση: Η Γαλλία δαπανά 6,8% του ΑΕΠ. Θα μπορούσε να είναι καταπληκτικό. Αν όμως το συγκρίνουμε με τις άλλες παρουσιάσεις σήμερα το πρωί. Όχι όμως, διότι το '95 η Γαλλία ξόδευε 7,7%

Με άλλα λόγια, 22 εκατομμύρια ευρώ χρειάζονται για να επανέλθουμε στα ίδια επίπεδα του '95. Οπότε, και αυτό είναι τώρα το τελευταίο μου γράφημα αυτής της παρουσίασης, σε κόκκινο βλέπετε τον αριθμό σπουδαστών στη Δευτεροβάθμια. Με μπλε βλέπετε τον αριθμό των δασκάλων. Και αυτό είναι το μαγικό αφήγημα των νεοφιλελεύθερων.

Στο πρώτο κομμάτι αυτού του αφηγήματος λέει ότι μπορούμε να κάνουμε καλύτερα πράγματα με λιγότερα λεφτά. Ωραία. Και τώρα, ο αριθμός των μαθητών στη Γαλλία πέφτει, μειώνεται. Γιατί τελείωσε το baby boom της δεκαετίας του 2000. Οπότε όταν έχουμε να κάνουμε πολλούς με λίγα λεφτά και τώρα που πέφτει ο αριθμός των μαθητών, δεν χρειαζόμαστε απλώς τόσους πολλούς καθηγητές.

Δεν πειράζει αν η κατάσταση και τα σχέδια παραμένουν τα ίδια. Να ξοδέψουμε λιγότερα. Περικοπές, περικοπές και τώρα στον αριθμό των εκπαιδευτών. Γι' αυτό αύριο οι Γάλλοι συνάδελφοι κάνουν απεργία. Είναι μια εθνική απεργία. Όχι μόνο η πρόσκληση από την FSU, αλλά από όλες τις Ομοσπονδίες στη Γαλλία.

Θα απεργούμε λοιπόν αύριο κατά των μέτρων λιτότητας για να διατηρηθούν τα ποσοστά προσλήψεων και βεβαίως και για καλύτερους μισθούς και εργασιακές συνθήκες. Έχουμε λοιπόν πολλή δουλειά να κάνουμε

μαζί και χαίρομαι και είμαι έτοιμος να ανταλλάξω μαζί σας απόψεις για το πως μπορούμε να αλλάξουμε την κατάσταση στην Ευρώπη. Σας ευχαριστώ πολύ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ Julian. Νομίζω ότι κάναμε ένα λάθος. Είναι απεργία αύριο στη Γαλλία, άρα θα έπρεπε να είχαμε οργανώσει αυτή τη συνάντηση στη Γαλλία. Αυτό πρέπει να το σκεφτόμαστε στο μέλλον. Θα πηγαίνουμε όπου γίνεται απεργία.

Και τώρα να ακούσουμε τους Έλληνες συνάδελφους, την κατάσταση στην Ελλάδα. Ξεκινήσαμε με τον Θανάση και μετά έχουμε και κάποιες άλλες παρουσιάσεις συμπληρωματικές. Θανάση, έχεις το λόγο.

Θ. ΚΙΚΙΝΗΣ: Ευχαριστώ πολύ Angelo. Καταρχήν να πω κι εγώ σε συνέχεια αυτών που είπε ο Πρόεδρος της Ομοσπονδίας ο Σπύρος Μαρίνης, εγώ έχω την ιδιότητα του Γενικού Γραμματέα, ότι είναι μεγάλη χαρά που βρισκόμαστε εδώ στην Ελλάδα και γίνεται αυτή η εκδήλωση.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε τον πατριώτη μας τον Βαγγέλη Γαβριελάτο που φρόντισε και αυτός να οργανωθεί εδώ και όλο και όλο το Συμβούλιο της ΕΙ. Να ευχαριστήσω επίσης θα μου επιτρέψετε, το προσωπικό μας που εργάστηκε εδώ γιατί όλα αυτά που έγιναν εδώ πέρα από την εταιρεία που τα έχει αναλάβει, έβαλαν δουλειά πολλή. Η Γεωργία που την είδατε να φέρνει τους καφέδες, η Άννα που την είδατε να βοηθάει στις παρουσιάσεις και η Θωμαή που είναι backstage και κάνει πάρα πολύ καλή δουλειά.

Είναι ένα δείγμα του πόσο ενωμένα δουλεύουμε στη Διδασκαλική Ομοσπονδία, προσπαθώντας να αντιμετωπίσουμε τις πολιτικές, που δυστυχώς πλήττουν συνεχώς το δημόσιο σχολείο. Άλλωστε το 2019 που είχαμε παρουσιάσει για πρώτη φορά τότε εδώ πάλι στην Ελλάδα η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα, το πρόγραμμα για την αντιμετώπιση της ιδιωτικοποίησης, είναι κάτι το οποίο συνεχίζει να υφίσταται φυσικά και δείχνει ποια είναι η κατεύθυνση του αγώνα που δίνουμε καθημερινά ως Διδασκαλική Ομοσπονδία αλλά και ως ΟΛΜΕ.

Να πω ότι η Διδασκαλική Ομοσπονδία την οποία εκπροσωπούμε εμείς και βρίσκεται στα γραφεία σήμερα, εκπροσωπεί τους Εκπαιδευτικούς της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης που ξεκινάει από τα νηπιαγωγεία, τα παιδιά, δηλαδή νήπια των 4 ετών, μέχρι και όταν τελειώσουν το Δημοτικό Σχολείο και έχουμε όλες τις ειδικότητες δασκάλους, νηπιαγωγούς

και όλες τις ειδικότητες που εργάζονται στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση για την εκπαίδευση των μαθητών. Αυτό είναι η Διδασκαλική Ομοσπονδία.

Δεν έχουμε κάποιο power point να σας το πούμε ότι, επειδή είδαμε πολύ ενδιαφέρον το power point της Ιταλίας, που έδειξε ότι είστε, ότι βρίσκεται σε κάποιο ποσό κοντά στις 30.000 αν θυμάμαι καλά, το χρόνο. Εδώ το είπε και ο Σπύρος εισαγωγικά, ο πρωτοδιόριστος παίρνει 780 ευρώ το μήνα όταν διορίζεται και ο μέσος όρος αν θέλουμε να δούμε μισθολογικά όλων των ετών είναι γύρω στις 15.000 ευρώ το χρόνο καθαρά λεφτά. Άρα ούτε Fiat Panda αγοράζουμε μέσα σε ένα χρόνο και δεν ξέρω αν μπορούμε να αγοράσουμε ίσως κανένα πατίνι, κανένα ποδήλατο μπορεί να τα καταφέρουμε.

Λοιπόν, αλλά αυτή είναι η κατάσταση στην Ελλάδα. Θα τελειώσει κάποιος το βίο του και θα παίρνει γύρω στα 1.500 το πολύ χίλια, 1.450 ευρώ το μήνα καθαρά λεφτά στο τέλος του εργασιακού του βίου, αν δεν είναι Διευθυντής, αν δεν έχει κάτι άλλο να του προσθέτει κάποια αξία στο μισθό του. Πράγμα που σημαίνει ότι η κατάσταση είναι πραγματικά τραγική.

Άκουσα να μιλάει ο συνάδελφος από τη Γαλλία για την εποχή των παγετών που ξεκινάει από το 2010, δεν έχει σταματήσει ποτέ. Δεν ξέρω αν αισθάνεστε δροσιά εκτός από το air condition που δουλεύει πολύ καλά, είναι και η εποχή των παγετώνων που συνεχίζει να υπάρχει στην Ελλάδα. Οι μισθοί μας είναι παγωμένοι, ενώ το κόστος ζωής είναι τραγικά ακριβό.

Δηλαδή φανταστείτε τον νεοδιόριστο που σας είπα με 780 ευρώ το μήνα, να προσπαθεί να βρει σπίτι, που έχουμε μεγάλο πρόβλημα εύρεσης κατοικίας στην Ελλάδα και να πρέπει να πληρώσει 600 ευρώ το μήνα. Για να κάνουμε την αφαίρεση και να δούμε τι του μένει για να ζήσει. Και αν αναρωτιέστε πώς ζει, φυσικά συνεχίζουν οι οικογένειες, οι γονείς να προσφέρουν αν μπορούν στα παιδιά τους για να μπορέσουν να δουλέψουν στην Εκπαίδευση.

Οι δε αναπληρωτές, για να φτάσουν να δουλέψουν, χρηματοδοτούν στην ουσία την εργασία τους. Αυτό κάνουν τόσα χρόνια όσα γυρίζουν την Ελλάδα με μια βαλίτσα στο χέρι, προσπαθώντας να φτάσουν κάποια στιγμή στο διορισμό να πάρουν ακόμα λιγότερα στην αρχή και μετά να

συνεχίσουν να εξελίσσονται. Άρα είναι μια κατάσταση που πραγματικά είναι τραγική.

Και επειδή μιλήσαμε και για πόσο δουλεύει και επειδή πολλές φορές οι μετρήσεις που επικαλείται και η κυβέρνηση μιλούν για εκπαιδευτικούς που δουλεύουν λίγο, είναι γύρω στις 40 βδομάδες το χρόνο η δουλειά μας 200 ώρες δηλαδή. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι μάλλον είναι υψηλός ο αριθμός ωρών της εργασίας που έχουμε παρά χαμηλός που επικαλούνται για να μπορούμε να κρατάμε τους μισθούς μας σε αυτά τα απαράδεκτα επίπεδα.

Προσλήψεις: Περάσαμε δέκα χρόνια, ακριβώς δέκα χρόνια χωρίς καμία πρόσληψη. Δηλαδή από το 2010 μέχρι το 2020 δεν υπήρχε ούτε μια πρόσληψη στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, στην Εκπαίδευση συνολικά. Εξαντλήσαμε όλα τα μέσα, από απεργιακές δράσεις, από παραστάσεις σε Υπουργούς. Φτάσαμε το 2019 στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καταγγέλλοντας στην ουσία την κυβέρνηση για την τακτική του να προσλαμβάνει μόνο αναπληρωτές και να μην έχει προσωπικό μόνιμο.

Ξεκίνησαν δειλά, δειλά να γίνονται οι διορισμοί από το 2020. Έχουν γίνει περίπου 40.000, μόνο που περίπου τόσες είναι και οι αποχωρήσεις με συνταξιοδότηση. Άρα στην ουσία το μόνο που «τηρείται» εντός εισαγωγικών είναι το 1 προς 1 των μνημονιακών υποχρεώσεων. Ένας μπαίνει, ένας φεύγει.

Μόνο που τα πράγματα δεν είναι έτσι. Η Εκπαίδευση χρειάζεται πολλούς Εκπαιδευτικούς με μόνιμες θέσεις για να μπορέσει να ανασάνει και να μη στηρίζεται στους 50.000 περίπου αναπληρωτές που παίρνει κάθε χρόνο συνολικά, που είναι ένα εξαιρετικά μεγάλο νούμερο.

Και φυσικά ο καθυστερημένος τρόπος, ο αργός τρόπος με τον οποίο αυτοί απορροφώνται από την Εκπαίδευση, γεννάει κενά ακόμη και τέτοια εποχή που μιλάμε στα σχολεία, τα οποία δεν καλύπτονται και φυσικά σημαίνει απώλεια πολύτιμη μαθησιακών ωρών για τους μαθητές μας.

Είπα προηγουμένως μόνο για τα ενοίκια, αλλά αν κάνετε μια επίσκεψη στα μαγαζιά θα δείτε ότι και εκεί πολύ δύσκολα θα αγοράσετε, είμαστε θεωρώ μια από τις ακριβότερες χώρες της Ευρώπης και εκεί. Άρα νομίζω αν υπάρχει ένας θλιβερός διαγωνισμός στο μισθολογικό, η Ελλάδα

κερδίζει. Φίλοι μου, συγγνώμη, νομίζω ότι κερδίσαμε και πρέπει να το αναγνωρίσετε.

Όλα αυτά και επειδή μίλησα προηγουμένως για την εκδήλωση που είχαμε κάνει το 2019, συνοδεύονται από μια σταδιακή προσπάθεια εξαφάνισης θα το πω, του δημόσιου σχολείου. Το κράτος συστηματικά, η πολιτεία συστηματικά προσπαθεί να διώξει από πάνω της την ευθύνη για τη λειτουργία του δημόσιου σχολείου. Ιδιωτικοποίηση, η κρυφή που είχαμε αναδείξει το 2019, παράδειγμα δε στελεχώνονται σωστά τα ολοήμερα σχολεία για την απασχόληση των μαθητών, ανοίγουν κέντρα ιδιωτικά που καλύπτουν αυτές τις ανάγκες, ένα παράδειγμα ή το πόσα χρήματα χρειάζεται να βάλει ένας γονιός στην τσέπη του για χάρη του παιδιού του και να λειτουργήσει το σχολείο.

Επισημοποιήθηκαν θα έλεγα με τις τακτικές του τελευταίου Υπουργού Παιδείας, ο οποίος φρόντισε με έναν τρόπο, παρακάμπτοντας τις συνταγματικές προβλέψεις, να εγκαθιδρύσει πολλά ιδιωτικού χαρακτήρα, εκπαιδευτικά, Τριτοβάθμιας κυρίως Εκπαίδευσης Ιδρύματα, τα οποία σιγά σιγά δείχνουν και το στίγμα του πως θα οδηγηθεί, ποιο είναι το μέλλον και της υπόλοιπης Εκπαίδευσης στην Ελλάδα.

Δηλαδή κάνουμε όσο χειρότερη μπορούμε τη δημόσια Εκπαίδευση, αυτή είναι η τακτική που ακολουθείται, για να μπορέσει να γίνει ακόμη πιο ελκυστική η ιδιωτική Εκπαίδευση. Έτσι, με πολύ απλά λόγια, μέσα σε όλο αυτό το περιβάλλον καλούνται να λειτουργήσουν οι εκπαιδευτικοί. Και όλη αυτή η υποβάθμιση που υφίσταται το δημόσιο σχολείο έχει άμεσο αντίκτυπο στην καθημερινή ύπαρξή τους.

Δηλαδή, το κτιριακό. Μιλάμε για παλιά κτίρια, πάρα πολύ παλιά κτίρια. Είδα προηγουμένως τα προκάτ που έδειξαν οι συνάδελφοι οι Τουρκοκύπριοι. Είναι και για μας μια πραγματικότητα τα προκάτ σε πάρα πολλές περιπτώσεις, είτε για την αντιμετώπιση αναγκών μετά από σεισμούς που παραμένουν, δηλαδή αυτά που έγιναν με τους σεισμούς του 1999 και μετά παρέμειναν για πάρα πολλά χρόνια προκάτ, αλλά και για την προσχολική αγωγή που θα πω παρακάτω.

Άρα λοιπόν το κτιριακό είναι ένα σοβαρό πρόβλημα. Έχουμε γερασμένα κτίρια με πάνω από 50 χρόνια ηλικία, το νεότερο είναι περίπου

στα 50 χρόνια, τα οποία επιπλέον δεν συντηρούνται σωστά. Κάναμε το 2023 μια μεγάλη έρευνα και παρουσιάσαμε με καθηγητές Πανεπιστημίου το τραγικό πρόβλημα που υπάρχει στη στέγη και το τι πιθανότητες σε έναν σοβαρό σεισμό για παράδειγμα υπάρχουν, ώστε να έχουμε τραγική και τραγικές απώλειες μαθητικών μαθητών μέσα στα σχολεία. Είναι πραγματικά άθλια η κατάσταση σε αυτό. Και πώς απαντάει η κυβέρνηση; Δεν τα συντηρεί. Ένα. Η ευθύνη έχει πάει στους Δήμους, οι οποίοι Δήμοι λένε ότι δεν μπορούν να λειτουργήσουν με τα χρήματα τα οποία έχουν.

Οι κρατικές δαπάνες για την Παιδεία, αν επιδιώκουμε στις συνολικές κρατικές δαπάνες το 15% είναι κάτω από το 9% και το ποσοστό του προϋπολογισμού του ΑΕΠ, η κυβέρνηση λέει ότι διαθέτει το 4% για την Παιδεία, η πραγματικότητα είναι πως είναι γύρω στο 2,8% αυτό το οποίο φτάνει για την Παιδεία. Άρα τα πράγματα καταλαβαίνετε ότι είναι πάρα πολύ άσχημα και σε αυτό το κομμάτι.

Μέσα σε όλο αυτό το περιβάλλον λοιπόν, οι εκπαιδευτικοί καλούνται να λειτουργήσουν. Και καλούνται να λειτουργήσουν με χαμηλούς μισθούς επαναλαμβάνω, με ένα εξαιρετικά υψηλό κόστος ζωής αλλά και με όλα τους τα βασικά κομμάτια εργαλεία της δουλειάς αποστερημένοι από αυτά.

Δηλαδή, επιμόρφωση για παράδειγμα. Κόπηκε επισήμως με κρατικές αποφάσεις από το 2011. Δεν υπάρχει από το 2011 οποιαδήποτε πρόβλεψη για επιμόρφωση με την ευθύνη του κράτους των εκπαιδευτικών. Με τι έχει αντικατασταθεί; Έχει αντικατασταθεί με κάτι κοροϊδίες, θα μου επιτρέψετε, επιμόρφωσης μέσω εξ αποστάσεως επιμόρφωσης υποτίθεται που γίνεται κυρίως για τους Εκπαιδευτικούς που μπαίνουν για πρώτη φορά στην Εκπαίδευση.

Αλλά αυτό που είχαμε, το να μπορεί ένας Εκπαιδευτικός το είχαμε να φεύγει για δύο χρόνια από την τάξη και να ανανεώνει τη γνώση του για να μπορεί να επανέλθει αυτή η γνώση στα παιδιά, τελείωσε τελείως, για πάντα απ' ότι φαίνεται και προσπαθούμε να κερδίσουμε κάτι ακόμη, αλλά αυτό δεν γίνεται με τίποτα πραγματικότητα.

Επομένως, τι είναι αυξημένο; Το ανέφεραν και οι συνάδελφοι προηγούμενα, το εργασιακό άγχος. Τον Ιανουάριο του 2024 κάναμε στην Αλεξανδρούπολη στο πλαίσιο του Επιστημονικού Συνεδρίου που

οργανώνουμε μαζί με τους συναδέλφους από την ΠΟΕΔ, παρουσιάσαμε μια έρευνα η οποία έγινε για χάρη της Ελληνοαμερικανικής Λογαριασμού της Δασκαλικής Ομοσπονδίας και που ελπίζουμε πολύ σύντομα να καταφέρουμε να την εκδώσουμε κιόλας και να τη θέσουμε και υπόψη σας, που δείχνει το ποσοστό και το εργασιακό άγχος που υπάρχει στους Εκπαιδευτικούς, το οποίο είναι εξαιρετικά υψηλό.

Πέρα από όλα τα προηγούμενα που σας ανέφερα, υπάρχει ένα χάος με το πως δουλεύουν οι Εκπαιδευτικοί σε μαθησιακό επίπεδο. Δηλαδή, αναλυτικά προγράμματα τα οποία συντάσσονται ερήμην τους. Και τα τελευταία αναλυτικά προγράμματα που είχαμε προχθές, είχαμε στον Βόλο την προηγούμενη εβδομάδα μια εκδήλωση που παρουσιάσαμε την άποψή μας και την κριτική μας για τα αναλυτικά προγράμματα, τ' αναλυτικά προγράμματα έχουν συνταχθεί ερήμην των Εκπαιδευτικών. Δεν έγινε ούτε μισή ώρα διάλογος με τους Εκπαιδευτικούς για τη σύνταξη των αναλυτικών προγραμμάτων.

Τα βιβλία που έχουμε, ενώ έχουμε νέα αναλυτικά προγράμματα, τα βιβλία που έχουμε αυτή τη στιγμή, αναφέρονται στα παλιά αναλυτικά προγράμματα. Και τα βιβλία αυτά φυσικά είναι, απ' ότι φαίνεται ξεπερασμένα. Είναι από το 2006 στη βάση τους και ανανεώνονται πάλι ερήμην των εκπαιδευτικών, οι οποίοι δεν ξέρουν τι θα περιλαμβάνουν στο μέλλον και πώς θα θέτουν τα μεγάλα εκπαιδευτικά ζητήματα.

Όμως υπάρχουν υψηλές απαιτήσεις από τους Εκπαιδευτικούς. Υπάρχει μια κατεύθυνση, ειδικά τα τελευταία χρόνια με την κυβέρνηση που έχει αναλάβει από το 2019, ιδιαίτερα μια υψηλή πίεση, η οποία μεταφράζεται με δυσφήμιση των εκπαιδευτικών προς την κοινωνία. Δηλαδή για όλα τα δεινά της δημόσιας Εκπαίδευσης φταίνε οι Εκπαιδευτικοί και κανένας άλλος, αυτοί φταίνε που τα παιδιά δεν έχουν τις σωστές γνώσεις, αυτοί φταίνε που τα παιδιά δεν πηγαίνουν σωστά προετοιμασμένα στις άλλες βαθμίδες της Εκπαίδευσης σταδιακά. Και αυτό γεννά επιθετικότητα μεγάλη από τους γονείς προς τους Εκπαιδευτικούς.

Έχουμε καταθέσει ως Δασκαλική Ομοσπονδία δύο φορές προτάσεις νόμου στην κυβέρνηση, για να προστατέψει τους Εκπαιδευτικούς στην άσκηση των καθηκόντων τους. Αλλά δεν έχει ακούσει κανένας τίποτα. Υπάρχει μια διαρκής ενθάρρυνση της καταγγελίας Εκπαιδευτικών.

Εκπαιδευτικοί σύρονται σε πειθαρχικές διαδικασίες για πράγματα τα οποία είναι αυτονόητα στη καθημερινή λειτουργία του σχολείου και όμως θεωρούνται υπεύθυνοι για ό, τι πάθει ένα παιδί μέσα στο σχολείο, ακόμη και για ένα ατύχημα που θα χτυπήσει το πόδι του. Φταίει ο εκπαιδευτικός, δεν φταίει αυτός που δεν έχει συντηρήσει το κτίριο σωστά.

Αυτό αυξάνει το εργασιακό άγχος. Οι Εκπαιδευτικοί στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση έχουν να αντιμετωπίσουν τα παιδιά από τα προσφυγόπουλα. Έχουν κάνει άριστη δουλειά πάρα πολλά χρόνια στο να απορροφήσουν και να εντάξουν τα παιδιά αυτά στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, χωρίς καμία επί της ουσίας βοήθεια. Δηλαδή, αν ρωτήσεις κανείς αν υπάρχουν βιβλία; Όχι, φυσικά. Δεν υπάρχουν βιβλία. Χρησιμοποιούμε σε κάποιες περιπτώσεις, χρησιμοποιούν οι Εκπαιδευτικοί τα βιβλία που είναι για τους Έλληνες που βρίσκονται στο εξωτερικό, για να μπορέσουν να πετύχουν κάποια αντιστοίχιση και να τα βοηθήσουν τα παιδιά αυτά λίγο περισσότερο.

Υπάρχει ένα μια πολύ κακή στήριξη της ειδικής αγωγής, την οποία και πάλι μέσα στο σχολείο, επειδή είναι αυτή η τάση η αυξητική, την έχουν μέσα στο σχολείο χωρίς βοήθεια και πάλι. Τα παιδιά, οι Εκπαιδευτικοί με δικές τους δυνάμεις προσπαθούν να αντιμετωπίσουν και την ένταξη των παιδιών αυτών στην καθημερινότητα, κάτι το οποίο είναι πάρα πολύ δύσκολο σε πάρα πολλές περιπτώσεις εξαιτίας των συμπεριφορών που έχει μάθει να έχει η κοινωνία και απέναντι σε αυτό το ζήτημα.

Μέσα σε όλα αυτά υπάρχει απίστευτη γραφειοκρατία, απίστευτη γραφειοκρατία, η οποία κάνει εξαιρετικά δύσκολο. Δηλαδή οι φόρμες που συντάσσονται, αυτά που έχουν να συντάξουν οι Διευθυντές των σχολείων είναι πραγματικά κάτι το οποίο τους επιβαρύνει απίστευτα, ειδικά τις νηπιαγωγούς.

Οι νηπιαγωγοί, οι οποίες έχουν ταυτόχρονα την ευθύνη της τάξης αλλά και της Διοίκησης του σχολείου, πρέπει να βρουν χρόνο δεν ξέρω από πού για να μπορέσουν να κάνουν αυτές τις δουλειές. Επιπλέον, οι Εκπαιδευτικοί που εργάζονται στα ολιγοθέσια σχολεία 2 έως τέσσερις οργανικές θέσεις αλλά και τα νηπιαγωγεία έχουν άλλη αντιμετώπιση, τελείως και το εργασιακό τους ωράριο. Δηλαδή δουλεύουν πλήρες ωράριο 25 ωρών την εβδομάδα, δεν παίρνουν καμία υπερωρία και δεν έχουν καμία ελάφρυνση

του ωραρίου τους, όπως έχουμε οι υπόλοιποι που φτάνει από τις 21 μέχρι τις 24 ώρες εβδομαδιαίως.

Ίσως γι' αυτό δε δίνει και πολλούς μισθούς, πολύ αυξημένους μισθούς η κυβέρνηση. Κρατάει στο σπίτι τους εκπαιδευτικούς για να εργάζονται ελεύθερα τον υπόλοιπο χρόνο τους για να μην ξοδεύουν τα χρήματά τους σε περιπτώσεις δραστηριότητες τον υπόλοιπο χρόνο. Απ' ό,τι φαίνεται έχει μια απίστευτη δόση χιούμορ το Υπουργείο Παιδείας και η Κυβέρνηση απ' ότι δείχνουν τα πράγματα.

Μέσα σε όλα αυτά, μέσα σε όλο αυτό το χάος κερδίσαμε κάτι πολύ σημαντικό το 2018: Επειδή υπήρχε μια τάση, σε σχέση με την ιδιωτικοποίηση το λέω, τα νηπιαγωγεία να ενταχθούν στους Δήμους, θυμάμαι Angelo είχες έρθει στη Θεσσαλονίκη και μίλησες στην εκδήλωση που είχε κάνει η Ομοσπονδία τότε. Η Ομοσπονδία ξεκίνησε έναν πολύ μεγάλο αγώνα σε συνεργασία και με τα πανεπιστήμια και με τα τμήματα προσχολικής αγωγής των πανεπιστημίων.

Και κατάφερε τότε, το 2018, να κερδίσει την καθιέρωση της δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής, δηλαδή για τα παιδιά 4 έως 6 ετών, να γίνεται στο δημόσιο σχολείο αποκλειστικά. Και εδώ γυρίζω στα προκάτ. Όμως υπήρχε το τεράστιο πρόβλημα της στέγης, της στέγασης των μαθητών. Αυτό έγινε σχεδόν αποκλειστικά σε προκάτ κτίρια. Ήταν η θυσία για να μπορέσεις να κερδίσεις το να μην γίνουν ιδιωτικά.

Όμως αυτά, ενώ έπρεπε σε διάστημα 6 ετών και λήγει αυτή η προθεσμία, να το πω έτσι, να έχουν βρεθεί και να έχουν δοθεί λύσεις οι κτιριακές, εννοείται ότι και πάλι δεν έχουν δοθεί λύσεις, ιδιαίτερα στα μεγάλα αστικά κέντρα. Μόνο σε κάποιες περιπτώσεις Δήμων που μπορούσαν να το κάνουν. Πράγμα το οποίο φυσικά οξύνει και το στεγαστικό πρόβλημα και της προσχολικής αγωγής.

Τώρα, το μεγάλο μας πρόβλημα τα τελευταία χρόνια είναι η αξιολόγηση. Μιλάμε με πολλούς συναδέλφους και λένε "μα, έχουμε αξιολόγηση στη χώρα μας". Και εμείς θεωρούσαμε ότι κατά κάποιο τρόπο έχουμε αξιολόγηση. Αν είναι δεδομένο ότι οι Εκπαιδευτικοί θεωρούμε και ουσιαστικά ακούγεται και αυτό στους γονείς λίγο περίεργο, ότι αξιολογούνται

καθημερινά αλλιώς δεν μπορούν να σταθούν. Αξιολογούνται από τους μαθητές τους. Αξιολογούνται από την κοινωνία που βλέπει τι δουλειά κάνουν.

Και αν συνυπολογίσει το πώς κάνουν αυτή τη δουλειά, το είδε λίγο η κοινωνία στο διάστημα της πανδημίας, όταν έβλεπε τους εκπαιδευτικούς να κάνουν μάθημα μέσα από τις οθόνες των υπολογιστών. Και πάρα πολλοί γονείς έλεγαν τότε ότι καταλαβαίνουμε τι πραγματικά έχετε να αντιμετωπίζετε στην τάξη και σας σεβόμαστε.

Όμως αυτό, ξέρετε, ξεχάστηκε γρήγορα. Οι Εκπαιδευτικοί λειτουργούν μέσα σε ένα περιβάλλον όπου ο κοινωνικός αυτοματισμός είναι διογκωμένος. Ένας κοινωνικός αυτοματισμός που οδηγεί τη μια τάξη ενάντια στον άλλον, τον ένα εργαζόμενο ενάντια στον άλλον, για να καλύψει τι η κυβέρνηση; Αυτό το οποίο δεν παρέχει τα στοιχειώδη προς όλη την κοινωνία και φυσικά προς την Εκπαίδευση.

Ξεκίνησε λοιπόν, θέσπισε αξιολόγηση εντός πάρα πολλών εισαγωγικών η κυβέρνηση με νόμους του '20 και του '21, για τους οποίους και πάλι δεν δαπανήθηκε μισό λεπτό δημόσιου διαλόγου. Η Διδασκαλική Ομοσπονδία είχε ψηφισμένες θέσεις από το 2019 σε σχέση με την αξιολόγηση. Τις πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων. Δεν τις είδαν ποτέ. Δεν συζήτησαν ποτέ.

Ήρθαν και επέβαλαν ένα σύστημα το οποίο αποδείξαμε στην πράξη, είχες συμμετάσχει Angelo πέρυσι τον Μάιο σε μια εκδήλωση διαδικτυακή της Δασκαλικής Ομοσπονδίας που ήταν στο πλαίσιο δράσεων που κάνουμε εδώ και 4 χρόνια μαζί με την πανεπιστημιακή κοινότητα. Πάνω από 80 καθηγητές Πανεπιστημίου έχουν περάσει από αυτές τις εκδηλώσεις που κάνει διαδικτυακά κάθε Κυριακή η Δασκαλική Ομοσπονδία, προσπαθώντας να δείξει και προς την κοινωνία αλλά και προς όλη την Εκπαίδευση ότι αυτό το οποίο εφαρμόζει η κυβέρνηση δεν είναι αξιολόγηση, αλλά έχει χίλιους δυο άλλους στόχους.

Δηλαδή να χωρίσει τα σχολεία σε κατηγορίες ώστε να προσαρμόσει ανάλογα τη χρηματοδότησή τους, να χωρίσει σε κατηγορίες τους εκπαιδευτικούς και τελικά να φτάσει σε αυτό που λέει σήμερα με τραγικό τρόπο ο Πρωθυπουργός ότι αυτοί που δεν αποδέχονται αυτό το σύστημα, το

οποίο έχει θεσπίσει ερήμην όλων η κυβέρνηση, θα πρέπει να οδηγηθούν στην απόλυση.

Θα πρέπει δηλαδή να καταργηθούν συνταγματικές προβλέψεις και οι Εκπαιδευτικοί, οι οποίοι ακολουθούν τις αποφάσεις των οργάνων τους, να κριθούν παράνομοι και να ακολουθήσουν τον δρόμο της απόλυσης εάν δεν προσαρμοστούν. Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες γι' αυτό γιατί μας θεωρεί παράνομους. Εμείς είχαμε μια καλή, έχουμε μια νομικά κατοχυρωμένη διαδικασία που ονομάζεται απεργία-αποχή ώστε να προσφέρουν όλα τα καθήκοντά τους οι Εκπαιδευτικοί, αλλά να μην συμπράττουν στην αξιολόγηση.

Το Υπουργείο θεωρεί με κάποιες αποφάσεις ως οδηγό, δικαστικές, οι οποίες ήταν έωλες 100% ότι αυτό είναι παράνομο και σύρει τους Εκπαιδευτικούς σε Πειθαρχικά Συμβούλια. Δηλαδή πάρα πολλοί Εκπαιδευτικοί αυτή τη στιγμή, ένας συνάδελφος από το Διοικητικό Συμβούλιο, ο Νίκος είναι σε αυτή την κατηγορία, θα βρεθούν ενώπιον Πειθαρχικών Συμβουλίων γιατί ακολουθούν τις αποφάσεις της Ομοσπονδίας τους.

Στην πρόσφατη επίσκεψή του ο Πρωθυπουργός στο Υπουργείο Παιδείας, που άλλαξε διοίκηση τον τελευταίο τον τελευταίο καιρό, ανέλαβε μια πρώην Εκπαιδευτικός μάλιστα, που λέει ότι έχει καλές προθέσεις αλλά και ακόμη και αν έχει μέσα στο σύνολο της πολιτικής που ασκείται, η οποία είναι εξαιρετικά πιεστική, πήγε εκεί ο Πρωθυπουργός για να της πει ότι και αν έχει ακόμη καλές προθέσεις, δεν έχουν καμία αξία. Είπε ξεκάθαρα μέσα στο Υπουργείο Παιδείας ότι όποιος δεν ακολουθεί τις αποφάσεις της κυβέρνησης για την αξιολόγηση, θα οδηγηθεί στην απόλυση. Τόσο καθαρά.

Και το λέει καθημερινά με δηλώσεις, το αναπαράγουν τα Μέσα του Τύπου. Επομένως μιλάμε για ζήτημα επιβίωσης πλέον στην Εκπαίδευση. Και μοιραία έρχεται αυτό που λέμε ότι μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα και αναπληρωτές πάρα πολλοί παραιτούνται κάθε χρόνο, αναλαμβάνουν δουλειά και στη συνέχεια παραιτούνται εξαιρετικά εξαιτίας των συνθηκών που έχουν να αντιμετωπίσουν και αυξημένο αριθμό συνταξιοδοτήσεων έχουμε όσο πιο γρήγορα μπορεί ο καθένας όπου φύγει-φύγει από την Εκπαίδευση γιατί κάθε χρονιά είναι και χειρότερη και οι Διευθυντές που έχουν οριστεί στα σχολεία που υποτίθεται ότι έχουν μια καλύτερη θέση και αυτοί παραιτούνται γιατί δεν βρίσκουν ανθρώπους που θέλουν να υπηρετήσουν ένα σύστημα το οποίο δεν αντέχουν πλέον να την υπηρετήσουν.

Όλο αυτό φυσικά, γίνεται μέσα σε μια απόλυτη έλλειψη κοινωνικού διαλόγου. Δηλαδή τον πρώην Υπουργό Παιδείας που έγινε τώρα Υπουργός Εθνικής Οικονομίας, προφανώς κάτι καλό έκανε για τις κατευθύνσεις της κυβέρνησης. Οδήγησε την Εκπαίδευση στην ιδιωτικοποίηση. Αυτό ήταν το μεγάλο του έργο και η ανταμοιβή του ήταν το Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας.

Μας συνάντησε όλο-όλο δύο φορές. Μόνο που επειδή την πρώτη φορά που μας συνάντησε μέχρι τη δεύτερη φορά μας συνάντησε είχε περάσει ένας χρόνος, στη δεύτερη συνάντηση μας είπε ακριβώς τα ίδια πράγματα. Είχε ξεχάσει τι είχε πει την πρώτη και υποσχέθηκε ακριβώς τα ίδια.

Τώρα τη νέα Υπουργό Παιδείας θα τη δούμε μετά από αναβολή την Τετάρτη. Είμαστε σίγουροι για το τι θα πει. Θα μας πει ότι μας αγαπάει, ότι είναι συνάδελφός μας, ότι καταλαβαίνει τα προβλήματα. Αλλά, αλλά δεν μπορούμε να δώσουμε λεφτά γιατί μας περιορίζει η πολιτική της κυβέρνησης. Δεν μπορούμε να στηρίξουμε τα σχολεία γιατί μας περιορίζει η κεντρική πολιτική, δε μπορούμε να δώσουμε λεφτά. Δεν μπορούν να δώσουν λεφτά στον πιο σημαντικό πυλώνα δηλαδή. Ποιον; Της Εκπαίδευσης, που μαζί με τη δημόσια Υγεία έχουν και οι δύο εγκαταλειφθεί σε αυτή τη χώρα που λέγεται Ελλάδα.

Για να κλείσω, μιλάμε για απεργίες. Μιλάμε για την απεργία στη Γαλλία που ελπίζουμε να έχει τεράστια επιτυχία. Έχουμε και εδώ κατά καιρούς πετυχημένες απεργίες, όπως είχαμε στις 28 Φεβρουαρίου, που ήταν μια γενικότερη στάση του λαού απέναντι στην κυβερνητική πολιτική. Αν μας ρωτάτε όμως πόσο μπορούν οι Εκπαιδευτικοί να απαιτήσουν και να διεκδικήσουν όλο και λιγότερο. Γιατί πολλοί πολύ απλά δεν έχουν χρήματα να το κάνουν.

Γιατί κάθε φορά που απεργούν, χάνουν, ματώνουν και δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν αυτή την κατάσταση. Υπάρχουν αποφάσεις της Ομοσπονδίας για κάθε θέμα. Σήμερα για παράδειγμα, έχουμε μια απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου για τις δηλώσεις του Πρωθυπουργού. Έχουμε θέση, έχουμε απόφαση, κατεβαίνουμε σε απεργίες, κατεβαίνουμε σε εκδηλώσεις, κατεβαίνουμε σε κινήσεις διαμαρτυρίας.

Έχουμε θέσει τα ζητήματα και στην ETUCE, που έχω την τύχη να έχω εκπροσωπήσει αρκετά χρόνια την Ελλάδα. Μίλησες Angelo προηγουμένως για το Union Power, για την ισχύ των Συνδικάτων. Αντισταθήκαμε και αναδείξαμε το ζήτημα της ιδιωτικοποίησης το 2019. Η ιδιωτικοποίηση όμως προχωράει ακάθεκτη.

Το 2018, όταν έγινε το ενδιάμεσο συνέδριο της ETUCE εδώ στην Ελλάδα, με την τότε διοίκηση της ETUCE επισκεφθήκαμε τον Υπουργό Παιδείας και του θέσαμε τα προβλήματα. Τέθηκαν. Μέχρι εκεί. Τώρα μιλάμε εδώ και είμαστε πολύ χαρούμενοι που η Ελλάδα είναι αυτή που ξεκινάει την καμπάνια για το Go public, μόνο που το Go public γίνεται Go private στην πραγματικότητα. Και είναι ένα τεράστιο πρόβλημα. Το τεράστιο πρόβλημα δηλαδή είναι αυτό το Union Power που ανέφερες προηγουμένως πως θα γίνει πράξη.

Είμαστε πολύ καλοί στο να λέμε πράγματα όλοι παγκοσμίως. Όμως η ανταπόκρισή μας, η απήχηση μας είναι κάτι που από ότι συζητάμε δεν είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο. Πάρα πολύ μικρή. Ίσως εμείς να έχουμε λίγο μεγαλύτερο πρόβλημα. Όμως είναι κάτι που πρέπει να δούμε. Και εδώ υπάρχει μια τακτική που τουλάχιστον η δική μας η κυβέρνηση την εφαρμόζει άριστα. Δεν ξέρω τι γίνεται στις άλλες περιπτώσεις στις άλλες χώρες.

Η δυσφήμιση των Εκπαιδευτικών και η δυσφήμιση του συνδικαλιστικού κινήματος. Έχουν εξαπολύσει όλα τα παπαγαλάκια, όλους τους συνεργάτες τους στα μέσα ενημέρωσης και προσπαθούν συστηματικά να απαξιώσουν και τη δουλειά των εκπαιδευτικών αλλά και τη συνδικαλιστική τους εκπροσώπηση. Με αποτέλεσμα φυσικά αυτό μια κοινωνία η οποία είναι και αυτή δέχεται συνεχείς επιθέσεις, να ψάχνει να βρει τον εύκολο απέναντί της. Πού; Στον Εκπαιδευτικό. Πού; Στον αυτόν που εργάζεται στην Υγεία. Αυτοί φταίνε για όλα.

Αυτό φυσικά μειώνει τη δύναμή μας. Μπορεί να φωνάζουμε και μπορεί να φωνάζουμε και παγκοσμίως. Το ερώτημα είναι όταν κάνουμε ταμείο τι αποτελέσματα έχουμε; Τι είναι αυτά που βάζουμε στην τσέπη; Και δυστυχώς είναι όλο και λιγότερα. Και σε οικονομικό επίπεδο και σε θεσμικό επίπεδο και σε επίπεδο λειτουργίας και δημοκρατίας μέσα στο σχολείο.

Δε μ' αρέσει να είμαι μάντης κακών, αλλά είμαι. Πιστεύω τα πράγματα είναι πάρα πολύ δύσκολα και έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε και στην Ελλάδα και παγκόσμια μια τεράστια κρίση που πρέπει να καταφέρουμε, αυτό που γίνεται εδώ σήμερα είναι πάρα πολύ σημαντικό, αυτό που κάνουμε στις συγκεντρώσεις μας είναι πάρα πολύ σημαντικό.

Πρέπει να βρούμε τους τρόπους που θα μπορέσουμε να ισχυροποιηθούμε. Θεωρώ ότι ένας βασικός τρόπος είναι η ενότητα μεταξύ μας και η διαρκής ανταλλαγή πληροφοριών, η προσπάθεια να έχουμε όσο περισσότερους Εκπαιδευτικούς σε θέσεις που να μπορούν να επηρεάσουν τις κυβερνητικές πολιτικές αλλά και το να βρούμε συμμαχίες προς την κοινωνία.

Πρέπει ο λόγος μας δηλαδή να είναι τέτοιος που να μην απευθύνεται μόνο προς τους Εκπαιδευτικούς, αλλά να απευθύνεται προς όλη την κοινωνία και να δίνει το στίγμα ότι εμείς είμαστε πραγματικά οι μπροστάρηδες για μια καλύτερη κοινωνία, που το πιστεύω ειλικρινά ότι αυτό είμαστε και πρέπει να καταφέρουμε να το αναδείξουμε.

Εγώ σας ευχαριστώ πολύ που είστε εδώ όλους. Ευχαριστούμε πάρα πολύ που οργανώθηκε αυτή η εκδήλωση στην Ελλάδα και ελπίζω η επόμενη που θα κάνουμε σε όποια χώρα την κάνουμε, να έχει πανηγυρικό χαρακτήρα και να έχουμε κερδίσει όλοι πράγματα τα οποία ούτε τα διανοούμαστε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ο συνάδελφος Νίκος Βουρδουμπάς έχει το λόγο.

Ν. ΒΟΥΡΔΟΥΜΠΑΣ: Καλημέρα κι από τη μεριά μου. Είμαι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της ΔΟΕ.

Να σας πω αγαπητές συναδέλφισσες και συνάδελφοι, ότι πράγματι είμαστε χαρούμενοι που σήμερα είμαστε εδώ, που ανταλλάσσουμε σκέψεις, που ανταλλάσσουμε απόψεις, που μεταφέρουμε την εμπειρία των Εκπαιδευτικών, πολιτικών και της Εκπαίδευσης στις χώρες του Νότου.

Είμαι νεοδιόριστος Εκπαιδευτικός μετά από περίπου 10 χρόνια που αναπλήρωναν τον εαυτό μου και εκτός της Αθήνας αλλά και εντός της πόλης της Αθήνας, και πέρα από νεοδιόριστος, είμαι και διωκόμενος. Είμαι από αυτούς τους περίπου 2.000 Εκπαιδευτικούς νεοδιόριστους αυτή τη

στιγμή στην Ελλάδα, που διωκόμαστε με πειθαρχικές κυρώσεις, που απειλούμαστε με πειθαρχικές κυρώσεις. Θα δούμε μέχρι πού.

Ο Πρωθυπουργός μας είπε ότι μέχρι και με απόλυση απειλούμαστε, επειδή έχουμε επιλέξει ν' αντιστεκόμαστε, να αντιδρούμε, να διεκδικούμε, να αναδεικνύουμε τα χρόνια προβλήματα της Εκπαίδευσης και ν' αντιστεκόμαστε και ν' αντιδρούμε στην προσπάθεια κατηγοριοποίησης, εμπορευματοποίησης, πιο βαθιάς ταξικής διαφοροποίησης της Εκπαίδευσης στην Ελλάδα.

Συμπληρωματικά, για να μην επαναλάβω και πράγματα που είπε και ο Θανάσης, η Διδασκαλική Ομοσπονδία είναι, για να γνωρίζετε η μεγαλύτερη Ομοσπονδία του δημόσιου τομέα στην Ελλάδα. Αριθμεί περίπου 90.000 μέλη. Το θέμα του περίπου αφορά ότι μέσα σε αυτά τα 90.000 μέλη είναι και περίπου 49.000 με 50.000 φέτος αναπληρωτές συνάδελφοι, οι οποίοι δεν γίνονται αυτόματα μέλη της Ομοσπονδίας, πρέπει να πληρώσουν τη συνδρομή τους για να γίνουν.

Στη δύναμη της Ομοσπονδίας ανήκουν και 134 Πρωτοβάθμιο Σωματείο σε όλη την Ελλάδα, που οργανώνονται εκεί οι Εκπαιδευτικοί. Επίσης θέλω να πω εισαγωγικά ότι σήμερα είναι μια σημαντική μέρα για το εκπαιδευτικό κίνημα στην Ελλάδα και τον αγώνα που δίνουμε. Πριν από λίγο ενημερωθήκαμε ότι μια συναδέλφισσά μας που διώκεται από τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση που βρίσκεται σε δυνητική αργία ουσιαστικά, για να το καταλάβετε, σχεδόν απόλυση, κέρδισε μια πρώτη μάχη στο δικαστήριο και επανέρχεται στην τάξη της.

Θεωρούμε ότι είναι μια σημαντική στιγμή. Δεν έγινε ένας αγώνας μόνο νομικός. Έχουμε κάνει μεγάλες προσπάθειες να αναδείξουμε το θέμα, να παλέψουμε, να συμπαρασταθούμε με απεργιακές μορφές κτλ. Βλέποντας τη μεγάλη εικόνα της συζήτησης, ξεκινώντας από αυτό, εμένα προσωπικά και το συζητάγαμε και με πολλούς συναδέλφους στα σχολεία, πριν από λίγο καιρό, με σοκάρουν και με σοκάρουν οι δηλώσεις του Γερμανού Υπουργού Παιδείας, πριν από λίγο καιρό, που έλεγε ότι οι Εκπαιδευτικοί θα πρέπει να προετοιμάσουμε και να μάθουμε τα παιδιά μας και να συζητήσουμε στα παιδιά μας για τον επερχόμενο πόλεμο.

Νομίζω ότι είμαστε σε μια κατάσταση και θα βιώσουμε το επόμενο χρονικό διάστημα αυτό που λέμε την πολεμική οικονομία και την πολεμική προετοιμασία. Και όλο αυτό σε συνθήκες που την ώρα που σε εμάς συζητάνε και λένε ότι δεν υπάρχει δημοσιονομικό περιθώριο για να πάρουμε αυξήσεις, γύρω μας κυριολεκτικά χορεύουν δισεκατομμύρια ευρώ.

Θέλω να ξέρετε, να σας γνωρίζω, να σας κάνουμε γνωστό ότι στη χώρα μας την περσινή χρονιά, μέσα από τη πολύ σκληρή φορολόγηση των εργαζομένων που δίνουμε το 95% των φόρων στη χώρα, βγήκε ένα πρωτογενές πλεόνασμα, παραπάνω δηλαδή, 11,5 δις περίπου ευρώ. Από αυτά λοιπόν τα 11,5 δις, οι Εκπαιδευτικοί, οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι Εκπαιδευτικοί πήραμε τον τελευταίο μήνα αύξηση 0,58 ευρώ την ημέρα.

Αυτό ήταν δηλαδή, την ίδια στιγμή που ξαναλέω, η κυβέρνηση πριν λίγο καιρό αποφάσισε στη Βουλή να δώσει άλλα 25 δισεκατομμύρια για πολεμικούς εξοπλισμούς, την ίδια στιγμή που ξαναλέω, χορεύουν κυριολεκτικά δισεκατομμύρια στις εταιρείες της ενέργειας, στους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους κτλ.

Ένα δεύτερο σχόλιο που αξίζει τον κόπο απ' τη συζήτηση να κάνω, έχει να κάνει με το ότι συνάδελφοι, πραγματικά προκαλεί, όχι εντύπωση, αλλά είναι άξιο να το σημειώσουμε, ότι από τις παρεμβάσεις όλων σας, όλων μας, βλέπουμε ότι σε όλες τις χώρες και ανεξάρτητα αν θέλετε από το μείγμα πολιτικής, είτε αυτό έχει να κάνει με σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση ή με νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση, εδώ και χρόνια ακολουθείται μια πολιτική με μεγάλη συνέπεια, μια πολιτική υποβάθμισης της Εκπαίδευσης, μια πολιτική εμπορευματοποίησης της Εκπαίδευσης, μια πολιτική που συνολικά, χτυπάει τα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών.

Και αυτό το πράγμα, αυτό βιώνουμε και εμείς και στη χώρα μας τα τελευταία πολλά χρόνια. Σας λέω μόνο ότι οι περικοπές, οι μεγάλες πρώτες περικοπές μεγάλες μισθών στην Ελλάδα έγιναν από σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση μέχρι και σήμερα που έχουμε την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, η οποία κυριολεκτικά επιτίθεται, επιτίθεται με σφοδρότητα σε ό,τι έχει απομείνει.

Δεν θέλω να επαναλάβω πράγματα που ανέφερε ο συνάδελφος Θανάσης, γιατί η κυβέρνηση πράγματι προσπαθεί να εξαπατήσει την κοινωνία

και τους υπόλοιπους εργαζόμενους, παρουσιάζοντας μια εικονική πραγματικότητα για το τι συμβαίνει στα σχολεία. Και η πραγματικότητα είναι αυτή που αποτύπωσε ο Θανάσης. Μόνο να σας πω δυο τρία πράγματα ενισχυτικά.

Αυτή τη στιγμή στα σχολεία της χώρας μας υπάρχουν μαθητές οι οποίοι δεν έχουν δάσκαλο. Η κυβέρνηση επίσημα, πριν από λίγο καιρό ανακοίνωσε ότι δεν έχει καλύψει πάνω από 1.100 κενά δασκάλων τάξης. Όχι απλά κάποιων ειδικοτήτων, χωρίς να υποτιμώ τίποτα, αλλά δασκάλων τάξης.

Σας λέω επίσης ότι από την αρχή της χρονιάς αντιμετωπίσαμε ένα τεράστιο κύμα, ένα αντιπαιδαγωγικό, εμείς λέμε βαθιά ταξικό παιδαγωγικό έγκλημα που συντελέστηκε κι αν θέλετε με τη μεγάλη προσπάθεια που κάναμε οι Εκπαιδευτικοί και οι γονείς, καταφέραμε να αποσπάσουμε, να κερδίσουμε κάποια πράγματα. Αυτό το έγκλημα είχε να κάνει με τις εκατοντάδες συγχωνεύσεις, κλείσιμο τμημάτων, σχεδόν 1.000 τμημάτων σε όλη την Ελλάδα, που αντιστοιχεί σε περίπου 100 σχολείων. Και η συγχώνευση είναι με μαθητές των 25 μαθητών στην τάξη.

Αυτή η πολιτική απ' ό,τι φαίνεται θα ενταθεί την επόμενη χρονιά. Αυτές είναι όλες οι ενδείξεις. Αυτό φαίνεται και από τις εγγραφές των μαθητών στην Α' δημοτικού. Επίσης να σας πω σε σχέση με την οικονομική πολιτική που συζητάμε, εγώ είμαι ένας Εκπαιδευτικός νεοδιόριστος, όπως σας είπα, με σχεδόν 10 χρόνια προϋπηρεσία, με δύο παιδιά και ο μισθός μου είναι στα 1.160 ευρώ. Αυτός είναι ο συνολικός μου μισθός.

Οι συνάδελφοι αναπληρωτές αμείβονται με 950 ευρώ για 7-8 μήνες τον χρόνο, γιατί μετά απολύονται και μπαίνουν στο επίδομα ανεργίας των 500 ευρώ, το οποίο επίδομα ανεργίας των 500 ευρώ, είναι και αυτή μια τελευταία εξέλιξη, θα δίνεται με κάρτα, σαν να παίρνεις κουπόνι το μισό ποσό και θα χρειάζεται και παραπάνω ένσημα για να το πάρεις.

Επίσης, είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι έχουμε σημειώσει φέτος ρεκόρ παραιτήσεων Εκπαιδευτικών. Είναι η χρονιά που πάνω από 1.700 Εκπαιδευτικοί στη χώρα παραιτήθηκαν επειδή ακριβώς όπου τους έστειλαν να αναλάβουν υπηρεσία δυσκολεύτηκαν, δε μπόρεσαν κι έκαναν πίσω, γιατί ακριβώς ένας Εκπαιδευτικός με αυτούς τους μισθούς, με αυτή την ακρίβεια, με αυτή την οικονομική πολιτική στη χώρα, δεν μπορεί να επιβιώσει. Υπάρχουν

οι άθλιες υποδομές, η προχρηματοδότηση. Τα είπανε, δε θέλω να επαναλάβω.

Υπάρχει λοιπόν ένα ερώτημα, εκεί ήθελα να φτάσω για να κλείσω σιγά σιγά. Δηλαδή προφανώς τι φταίει; Αυτό πρέπει να αναρωτηθούμε όλοι μας. Προφανώς φταίει η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, αυτή που υλοποιεί αυτή την πολιτική αυτή το διάστημα με σφοδρότητα. Αλλά κατά τη γνώμη μας φταίει και ότι συσσωρεύεται μια και διογκώνεται, αν μπορώ να πω, μια διαχρονική πολιτική που υποβαθμίζει, εμπορευματοποιεί την Εκπαίδευση, που θεωρεί τις ανάγκες των μαθητών κόστος, την ώρα που, όπως είπα πριν, χορεύουν τα δισεκατομμύρια για τους λίγους.

Και γι' αυτό φτιάχνεται και το σχολείο, το νέο σχολείο που χρειάζονται, που χρειάζεται αυτή η βάρβαρη πολιτική, αυτή η βάρβαρη οικονομία., προσαρμόζεται δηλαδή το σχολείο βίαια πλέον και γίνεται πιο κατηγοριοποιημένο, πιο ταξικά όπως είπα διαφοροποιημένο και ο Εκπαιδευτικός πρέπει να είναι σε αυτό το σχολείο πειθήνιος, χωρίς να λέει πολλά, κακοπληρωμένος για να υλοποιεί αυτή την πολιτική. Από αυτή την άποψη, κατά τη γνώμη μας, κρίνονται πολλά και στο εκπαιδευτικό κίνημα της χώρας το επόμενο χρονικό διάστημα.

Και να κλείσω με το ότι αντιμετωπίζουμε όσοι αναδεικνύουμε και παλεύουμε όλα αυτά τα προβλήματα στη χώρα, ένα κυριολεκτικό πογκρόμ με ένα τεράστιο κύμα διώξεων από την έναρξη της φετινής σχολικής χρονιάς δεν μας προξενεί μεγάλη έκπληξη. Σας λέω, έχουμε 2.000 Πειθαρχικά και διώξεις σε ανθρώπους που συμμετέχουμε σε αυτή την απεργιακή μορφή ενάντια στη λεγόμενη αξιολόγηση. Όμως έχουμε και Πειθαρχικά, έχουμε διώξεις σε κάθε Εκπαιδευτικό που απλά διεκδικεί και αναδεικνύει προβλήματα.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό να το γνωρίζετε ότι διώχθηκε Εκπαιδευτικός, δασκάλα, η οποία έκανε μια εικαστική χειροτεχνία με τα παιδιά της στην τάξη της με το αίτημα "Ελευθερία στην Παλαιστίνη" και το δικαίωμα όλων των παιδιών να έχουν πατρίδα. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι αυτή την περίοδο, τις επόμενες μέρες διώκεται συναδέλφισσά μας, η οποία ζήτησε το αυτονόητο για το 2025, φανταζόμαστε, ένα παιδί που έχει σοβαρά προβλήματα υγείας να μπορεί να είναι στο σχολείο του με σχολικό νοσηλευτή. Και γι' αυτό το λόγο διώκεται.

Ένας ολόκληρος σύλλογος διδασκόντων αντίστοιχα της χρονιάς διώχθηκε για το ίδιο ακριβώς λόγο. Επειδή υπήρχαν 19 παιδιά που χρειάζονταν αλλαγή πάντας σε Ειδικό Σχολείο και υπήρχαν δύο νοσηλευτές μόνο για να κάνουν αυτή τη δουλειά. Υπάρχει δηλαδή αυτό που μας είπε η κυβέρνηση και η Υπουργός, η προηγούμενη Υφυπουργός Παιδείας στη Βουλή, ότι ο Εκπαιδευτικός πλέον δεν πρέπει να μιλάει, πρέπει να παίρνει άδεια για να μιλάει, πρέπει να παίρνει άδεια για να διεκδικεί.

Και νομίζουμε ότι από την πλευρά μας θεωρούμε ότι αντέχουμε, ότι θα αντέξουμε, δίνουμε ένα μεγάλο αγώνα εδώ και πέντε χρόνια, αυτός ο αγώνας έχει δυσκολέψει την κυβέρνηση, έχει καθυστερήσει αυτή την πολιτική και γι' αυτό ακριβώς κλιμακώνει και την επιθετικότητά της. Γι' αυτό δεν μας εκπλήσσει, θέλω να πω, αυτή η επιθετικότητα.

Και κλείνοντας θέλω να πω ότι κατά τη γνώμη μας πρέπει να δυναμώσει αυτή η προσπάθεια, πρέπει να δυναμώσει ο συντονισμός δυνάμεων, στην κατεύθυνση σύγκρουσης με αυτή την πολιτική, με αυτή τη βάρβαρη πολιτική που τα παίρνει όλα από τους λίγους για να τα δίνει στους πολλούς χωρίς αναμονή για σωτήρες. Δεν υπάρχουν για μας σωτήρες.

Όταν ακολουθήσαμε, όποτε ακολουθήσαμε αυτό το δρόμο οι εργαζόμενοι, είχαμε νίκες και κατακτήσεις. Σ αυτόν τον δρόμο πρέπει να συνεχίσουμε και νομίζουμε από κοινού μπορούμε να τα καταφέρουμε. Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Λίγα σχόλια από την ΟΛΜΕ και μετά ο Σπύρος θα κάνει, μια επισκόπηση.

N. ΚΟΡΔΗΣ: Καλό μεσημέρι συνάδελφοι. Εκπροσωπώ την ΟΛΜΕ, την Ομοσπονδία των Καθηγητών της Δευτεροβάθμιας στην Ελλάδα, δηλαδή για παιδιά ηλικίας από 12-13 ετών μέχρι και 17.

Πριν από λίγο καιρό κλείσαμε εκατό χρόνια ζωής. Έχουμε αυτό το βιβλίο που είναι η επετειακή έκδοση της Ομοσπονδίας. Η Ομοσπονδία δημιουργήθηκε τον Δεκέμβρη του 1924 και έχουμε πλέον ένα αιώνα αγώνων και αγωνίας για το δημόσιο σχολείο. Δεν θα επαναλάβω σε τρία λεπτά, τρία με τέσσερα λεπτά θα χρειαστώ, τίποτα από αυτά που είπαν οι συνάδελφοι.

Θέλω να σας πω δυο τρεις εικόνες από αυτό που ζούμε σήμερα. Πρώτον, στην Ελλάδα οι Εκπαιδευτικοί φεύγουν από την

Εκπαίδευση αυτοδικαίως στα 68. Σκεφτείτε ότι αυτή τη στιγμή, τον Ιούνιο, τον επόμενο μήνα, θα φύγουν άνθρωποι που γεννήθηκαν το 1957. Δηλαδή σήμερα κάνουν μάθημα σε Γυμνάσια και σε Λύκεια, άνθρωποι που έχουν 52-53 χρόνια διαφορά ηλικίας με τους μαθητές τους. Καταλαβαίνετε ότι μιλάμε για ένα τεράστιο παιδαγωγικό ζήτημα.

Δεύτερον, στην Ελλάδα σήμερα επίσημα δεν υπάρχει burnout. Όλοι εμείς οι Έλληνες και οι Ελληνίδες Εκπαιδευτικοί είμαστε απλά ωράρια. Εντάξει, εγώ ας πούμε, έχω 18 ώρες υποχρεωτικό ωράριο. Δηλαδή δεν υπάρχει καμία απολύτως στήριξη σε ανθρώπους που έχουν τεράστιο ζήτημα burnout, ενώ σε όλη την Ευρώπη το burnout είναι κάτι δεδομένο, σε εμάς δεν υφίσταται.

Τρίτον, η Ελλάδα αυτή τη στιγμή είναι η χώρα με τη μεγαλύτερη δημογραφική κατάρρευση. Τα επόμενα χρόνια, στα επόμενα 11 χρόνια θα χάσουμε το 30% των μαθητών μας. Και θέλω να σας πω μόνο ένα στοιχείο. Οι μοναδικές γυναίκες Εκπαιδευτικοί που μπορούν βιολογικά να τεκνοποιήσουν είναι οι αναπληρώτριες. Ενώ λοιπόν δίνεται άδεια ανατροφής 9 μηνών σε όλες τις Ελληνίδες, χθες είχαμε και την Ημέρα της Μητέρας, οι αναπληρώτριες τιμωρούνται και δεν τους δίνεται αυτή η άδεια. Και μετά λέμε πως θα αυξηθεί ο πληθυσμός της χώρας. Καταλαβαίνετε για τί μιλάμε. Θα το ζήσουμε έντονα.

Θέλω να πω ότι σε εμάς στη Δευτεροβάθμια, σε λίγες μέρες ξεκινούν οι Πανελλαδικές. Οι Πανελλαδικές είναι οι εξετάσεις, οι εθνικές για την εισαγωγή στα Πανεπιστήμια. Και στην Πρωτοβάθμια αλλά και εμείς έχουμε τάξεις λυκείου με 27 και 28 μαθητές. Γιατί σε εμάς το όριο είναι μεγαλύτερο από την Πρωτοβάθμια. Σκεφτείτε λοιπόν ότι ετοιμάζονται παιδιά να δώσουν εξετάσεις μέσα σε τέτοιες συνθήκες.

Στην Ελλάδα σήμερα δημιουργούνται πολλά παράλληλα συστήματα για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Έχουμε τις Πανελλαδικές όπου μπαίνουν στα δημόσια Πανεπιστήμια. Έχουμε τα Ωνάσεια. Τα Ωνάσεια είναι 22 δημόσια σχολεία, τα οποία αφαιρέθηκαν από τον ισολογισμό του δημόσιου συστήματος και παραχωρήθηκαν σε ένα ίδρυμα, Αλέξανδρος Ωνάσης εφοπλιστής, Μαρία Κάλλας, αν θυμόσαστε και άλλα

πολλά, και αυτά το ίδρυμα θα αναλάβει να φτιάξει αυτά τα σχολεία με το δικό του τρόπο, με ένα δικό του ιδιαίτερο σύστημα.

Τρίτον, στην Ελλάδα τον Σεπτέμβρη θα λειτουργήσουν μη κρατικά Πανεπιστήμια, κόντρα στο άρθρο 16 του Συντάγματος, όπου τα παιδιά με δίδακτρα θα μπορούν να εισάγονται και να παρακολουθούν ιδιωτικά Πανεπιστήμια. Αν σκεφτείτε ότι στην Κύπρο η Ιατρική στοιχίζει 150.000 χιλιάδες ευρώ για τα 6 χρόνια μόνο οι σπουδές, κάτι αντίστοιχο θα έχουμε και στη χώρα.

Και παράλληλα προωθείται το διεθνές απολυτήριο, έτσι ώστε να έχουμε άλλο ένα παράλληλο σύστημα. Θέλω να σας πω ότι ό,τι γίνεται στη χώρα είναι μια συνειδητή επιλογή. Για μας η Εκπαίδευση είναι ένας μοχλός κοινωνικής κινητικότητας. Για τον Πρωθυπουργό της χώρας υπάρχουν συγκεκριμένοι ρόλοι. Ο Πρωθυπουργός είχε πει ότι το παιδί από το Περιστέρι, το Περιστέρι είναι μια λαϊκή γειτονιά εδώ στη δυτική Αθήνα, πρέπει να γίνει ψυκτικός, ενώ αντίθετα το παιδί από την Κηφισιά μπορεί να γίνει γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός.

Και βέβαια ο Πρωθυπουργός μας έχει πει δημόσια ότι η ανισότητα είναι ένα φυσικό φαινόμενο. Επομένως, θέλω να σας πω, για να μην επαναλάβω τίποτα, να σας δείξω απλώς το κλίμα το οποίο καλλιεργείται στη χώρα. Έχω σήμερα εδώ μια εφημερίδα που λέει «επίδειξη πυγμής, δύναμη για την αξιολόγηση». Λέει εδώ μέσα, «όσοι δεν αξιολογηθούν θα έχουν στέρηση δύο μισθών».

Για να καταλάβετε γιατί μιλάμε για στέρηση δύο μισθών, δεν μιλάμε για τα καθαρά που είπε. Μιλάμε για τα μεικτά. Δηλαδή δύο μισθοί στην Ελλάδα είναι 5.000 ευρώ. 5.000 ευρώ θα στερηθεί. Και το δεύτερο λέει ότι όσοι αρνηθούν και μπλοκάρουν, θ' απολυθούν. Κλείνοντας θέλω να σας πω λοιπόν ότι και ο Πρωθυπουργός και η κυβέρνηση θεωρούν ότι η χώρα τους ανήκει. Είναι νόμιμοι ιδιοκτήτες της χώρας, όπως λένε, και ως εκ τούτου μπορούν να παραβιάζουν το Σύνταγμα, μπορούν να παραβιάζουν τους νόμους, μπορούν να κάνουν ότι θέλουν.

Διότι στη χώρα αυτή υπάρχει και Σύνταγμα, υπάρχουν και νόμοι. Και η μονιμότητα των Εκπαιδευτικών και των δημοσίων υπαλλήλων είναι κατοχυρωμένη εδώ και 113 χρόνια. Άρα υπάρχει μια πάρα πολύ μεγάλη

πρόκληση. Δε θέλω να πω παραπάνω. Θα τα πούμε και στη συνέχεια. Θέλω να σας πω όμως ότι εμείς οι δύο Ομοσπονδίες είμαστε από τις Ομοσπονδίες, και δεν το λέω για να ευλογήσουμε τα γένια μας, αλλά είμαστε από τις ομοσπονδίες που αντιστεκόμαστε καθημερινά.

Και γι' αυτό ακριβώς και με αυτό κλείνω, ο συνδικαλισμός στην Ελλάδα σήμερα είναι αδίκημα. Είναι πάρα πολύ δύσκολο ένα νέο παιδί να συνδικαλίζεται. Διότι έχει να αντιμετωπίσει πάρα πολλά προβλήματα. Γιατί; Γιατί έχει επιλέξει να ακολουθήσει μια συνδικαλιστική δράση. Ευχαριστώ για τον χρόνο σας.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε, Νεκτάριε. Θέλει να συμπληρώσει ο συνάδελφος Πρόεδρος.

Σ. ΜΑΡΙΝΗΣ: Αγαπητές συναδέλφισσες, δεν υπάρχει θέμα να κλείσει κάτι. Νομίζω ότι η σημερινή συζήτηση, ο τρόπος που γίνεται πιο πολύ, ανοίγει τα θέματα, τον προβληματισμό, αλλά και την βασανιστική προσπάθεια που πρέπει να κάνουμε για το πως αυτά τα αιτήματα θα αγκαλιάσουν την κοινωνία, θα τροφοδοτήσουν τους αγώνες και τις διεκδικήσεις, θα δυσκολέψουν, θα στριμώξουν τις κυβερνήσεις, θα οδηγήσουν σε αποτελέσματα. Γιατί είναι σωστό.

Εμείς δεν πρέπει να αρκεστούμε φυσικά στο να περιγράψουμε την πραγματικότητα, αλλά να μπορέσουμε να την αλλάξουμε. Και αυτό είναι πολύ δύσκολο. Απαιτεί πολλές προϋποθέσεις, όμως είναι μονόδρομος για τα Συνδικάτα. Η συζήτηση για εμάς και για μένα προσωπικά είναι αποκαλυπτική.

Μας τροφοδοτεί με πάρα πολλά επιχειρήματα και με μια εμπειρία που σας υποσχόμαστε ότι θα την επεξεργαστούμε και θα αξιοποιήσουμε πάρα πολλά από αυτά που σήμερα αποκτούμε ως εικόνα στην προσπάθεια που κάνουμε μέσα στα σχολεία, μέσα στο δικό μας κίνημα. Και πραγματικά είναι εντυπωσιακό ότι από πολλές τοποθετήσεις φαίνονται ορισμένα πράγματα είναι σχεδόν ταυτόσημα. Δηλαδή ορισμένα προβλήματα αποτυπώνονται ακριβώς με τον ίδιο τρόπο.

Άρα φαίνεται ότι απέναντί μας υπάρχουν πολιτικές που ενοποιούνται, που εφαρμόζονται ή προσπαθούν να κατισχύσουν σε πάρα πολλές χώρες. Και νομίζουμε ότι ο δρόμος που έχουμε να βαδίσουμε είναι ο

δρόμος του αγώνα, ο δρόμος της συλλογικότητας, ο δρόμος της υπεράσπισης των Συνδικάτων.

Γιατί είναι αλήθεια ότι γίνεται μια μεγάλη προσπάθεια και ιδιαίτερα όσο θα μπαίνουμε σε μονοπάτια που θα δυναμώνουν, οι ανταγωνισμοί που θα προσπαθήσουν να στρατεύσουν τους λαούς σε σχέδια εναντίον τους, θα επιδιωχθεί το κίνημα τα Συνδικάτα να χτυπηθούν. Άρα έχει πολύ μεγάλη σημασία να υπερασπίσουμε τα Συνδικάτα μας. Είναι μια πολύ δύσκολη προσπάθεια.

Εδώ στην Ελλάδα το βλέπουμε πως το Συνδικάτο θα είναι δίπλα στα μέλη, πως θα θεωρείται δεδομένη η εγγραφή και η συμμετοχή στο Συνδικάτο που δεν είναι σήμερα, ειδικά για τους νεότερους συναδέλφους που μπορεί πολλές φορές να βλέπουν και με μια απόσταση το συνδικαλιστικό κίνημα.

Και νομίζουμε ότι στον προβληματισμό που αναπτύσσεται πρέπει να εντάξουμε μέσα νομίζω πολύ πιο αποφασιστικά τα επόμενα χρόνια ένα κυρίαρχο θέμα που αφορά την υπεράσπιση νομίζω του παιδαγωγικού ρόλου του Εκπαιδευτικού. Του πολυσύνθετου, πολύπλευρου ρόλου που παίζει ο δάσκαλος, η δασκάλα στη διαμόρφωση της συνείδησης, στη διαπαιδαγώγηση της νέας γενιάς.

Ένας μεγάλος παιδαγωγός Έλληνας, ο Δημήτρης Γληνός, έλεγε ότι ο Εκπαιδευτικός είναι ο εραστής της ανθρώπινης τελειότητας και ότι στις ψυχές των νέων ανθρώπων βλέπει τη δυνατότητα για μια καλύτερη ανθρωπότητα και γι' αυτό τον σκοπό οφείλει να δώσει τα πάντα, όλη του την ψυχή. Και νομίζω ότι οι Εκπαιδευτικοί μέσα σε αυτές τις συνθήκες, σε όλες τις χώρες, σε αντίξοες συνθήκες, κάνουν αυτή την προσπάθεια.

Εμείς ποτέ δεν επικαλεστήκαμε αυτά τα προβλήματα ως αιτίες για ν' αρνηθούμε το ρόλο μας. Οι εκπαιδευτικοί και μπορώ να μιλήσω για τη χώρα μας μέσα στα χρόνια της κρίσης κακοπληρωμένοι, που έβλεπαν να λιποθυμούν μαθητές μέσα στην τάξη, κράτησαν όρθια τα σχολεία. Μέσα στην πανδημία, χωρίς καμία στήριξη, πάλι έδωσαν τη μάχη. Όμως αυτό δεν φτάνει.

Νομίζω λοιπόν ότι αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι τα προβλήματα ενοποιούνται. Τα προβλήματα είναι κοινά. Νομίζουμε ότι για να βρεθεί ένας δρόμος πραγματικά να κερδίσουν οι ανάγκες μας, χρειάζεται να αμφισβητηθεί

μια πολιτική που, όπως είπαν και άλλοι συνάδελφοι, τα θεωρεί όλα αυτά ως κόστος, ως περιττές δαπάνες που δίνει, τα πακέτα χρηματοδότησης, τη μερίδα του λέοντος των προϋπολογισμών στα συμφέροντα και στα κέρδη των λίγων, αυτό μπορεί να δημιουργεί ρήγματα στην κυρίαρχη πολιτική, να δυναμώνει η αμφισβήτηση, η χειραφέτηση από τις στρατηγικές επιλογές των ισχυρών, ώστε τα Συνδικάτα μας, οι αγώνες μας πραγματικά να κερδίσουν.

Και φυσικά με μεγάλη προσπάθεια να δημιουργούνται συμμαχίες. Και όταν λέμε συμμαχίες μιλάμε πρώτα απ' όλα για κοινωνικές συμμαχίες, για μια μεγάλη συμμαχία με τους γονείς, με τους εργαζόμενους γονείς, με την εργατική τάξη που μοχθεί πραγματικά για να μορφώσει τα παιδιά της. Με μια προσπάθεια από τα κάτω, πρώτα απ' όλα με τους εργαζόμενους στο προσκήνιο, να ανατραπεί αυτή η κατάσταση.

Όσο και αν τα πράγματα είναι δύσκολα, όσο και αν βλέπουμε τα σύννεφα του πολέμου να πυκνώνουν, όσο και αν βλέπουμε οι διεκδικήσεις μας πολλές φορές να σκοντάφτουν απέναντι στις αντιλαϊκές πολιτικές, νομίζουμε ότι τελικά αυτό που μπορεί να κερδίσει είναι το φως του αγώνα. Είναι το δίκαιο της εργατικής τάξης και όλων των λαών.

Αυτό το έχει αποδείξει η ιστορία και αυτό νομίζω ότι μας δίνει και τη δύναμη να συνεχίζουμε να παλεύουμε και να διεκδικούμε. Να είστε καλά.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ Σπύρο. Θέλω να κάνω κάποιες παρατηρήσεις και να μοιραστώ μαζί σας μια παρουσίαση. Θα είμαι γρήγορος. Δεν θα ξοδέψω το χρόνο σας.

Μπορώ να μιλήσω για κινητοποιήσεις, για οργάνωση, για τη δύναμη των εργαζομένων. Ξεκινώ με το να μοιραστώ μαζί σας την αίσθησή μου της τρέχουσας κατάστασης. Όπως είπα πριν, είναι η 4η μου δεκαετία στο κίνημα, στον συνδικαλισμό και πρέπει να σας πω, και αυτό το είπατε κι εσείς στις παρουσιάσεις σας, ότι ποτέ δεν υπήρξα πιο ανήσυχος για το μέλλον του επαγγέλματός μας και το μέλλον της Δημόσιας Εκπαίδευσης, όσο είμαι σήμερα.

Ποτέ δεν ανησύχησα περισσότερο. Ποτέ δεν ήμουν πιο απαισιόδοξος για το μέλλον του επαγγέλματος και το μέλλον της δημόσιας Εκπαίδευσης, όσο είμαι σήμερα. Όμως, το παράδοξο είναι ότι δεν ήμουν ποτέ και πιο αισιόδοξος. Γιατί είμαστε πιο αποφασισμένοι να αντιμετωπίσουμε τα

προβλήματα και να μείνουμε ενωμένοι, διεθνώς και εθνικώς μέσα από τις Ομοσπονδίες και να πετύχουμε τον τελικό μας κόσμο, δηλαδή να αλλάξουμε τον κόσμο μέσα από την Εκπαίδευση.

Και κάποια από αυτά τα είπε και ο Σπύρος στο κλείσιμό του. Όπως και εσείς, έγινα δάσκαλος γιατί πίστευα στην μεταλλακτική δύναμη της Εκπαίδευσης. Αυτό σημαίνει δημόσια Εκπαίδευση. Δηλαδή κάθε άτομο προσπαθεί, αλλά προσπαθούν και οι κοινωνίες, οι κοινότητες και οι χώρες να πετύχουν αυτή την αλλαγή. Προς το καλύτερο. Για όλους. Και αφορά όλα τα παιδιά. Ανεξάρτητα από το παρελθόν τους, την προέλευσή τους.

Εγώ γι' αυτό έγινα δάσκαλος. Και αυτή είναι η μάχη στην πραγματικότητα που δίνουμε να υλοποιήσουμε αυτό το όνειρο, το όραμα, αυτή την υπόσχεση της δημόσιας Εκπαίδευσης. Στο κίνημα το συνδικαλιστικό σε πολλές περιπτώσεις είπαμε στις κυβερνήσεις "σας το είπαμε, σας το είπαμε" και κάποιες φορές χαιρόμαστε απ' το γεγονός ότι το κάνουμε αυτό, ότι είμαστε σε θέση να το πούμε.

Αυτή είναι η στιγμή που εμένα δε μου δίνει καμία χαρά. Γιατί, όπως είπαν και κάποιοι συνάδελφοι, η Μαρία και άλλοι, σαράντα χρόνια ζητάμε από τις κυβερνήσεις και τις προειδοποιούμε ότι θα υπάρξουν επιπτώσεις σαν αποτέλεσμα των μέτρων λιτότητας. Θα υπάρξουν επιπτώσεις ως αποτέλεσμα της συνεχούς υποβάθμισης του επαγγέλματός μας.

Και τώρα ζούμε, βιώνουμε αυτές τις συνέπειες και καταλήγουμε με ένα έλλειμμα 44 εκατομμυρίων δασκάλων, ελλείμματος παγκοσμίως. Επειδή το είχαμε πει κάποτε, σας το είπαμε ότι θα υπάρξουν συνέπειες. Να λοιπόν η συνέπεια.

Όσο κι αν φαίνεται και να είναι αυτή η πρόσκληση, είναι ένα βουνό. Και μόνο ένας δρόμος υπάρχει να το ανέβουμε: Μέσα από το πνεύμα της αλληλεγγύης και της συλλογικότητας. Πάνω απ' όλα με ενωμένες δυνάμεις. Ενωμένοι, είναι η μόνη ευκαιρία που έχουμε να νικήσουμε και να αντιμετωπίσουμε αυτές τις συνεχείς επιθέσεις που δεχόμαστε.

Και αν και η δημόσια αυτή εκστρατεία, όπου θα μιλήσουμε άμεσα για τις ανάγκες και τις προσδοκίες όλων των δασκάλων, είναι ο τρόπος για να νικήσουμε. Αυτή η παγκόσμια εκστρατεία. Γιατί τους μιλάμε για μισθούς, αλλά και για εργασιακές συνθήκες, της εντατικοποίησης της

δουλειάς, των burnout. Αλλά τους λέμε και για τη σπουδαιότητα της ασφάλειας των θέσεων εργασίας, της μονιμότητας ώστε να μας αντιμετωπίζουν με αξιοπρέπεια.

Στο συνδικαλιστικό κίνημα, όταν φτιάχνουμε μια εκστρατεία, το πρώτο που πρέπει να κάνουμε είναι να μπορεί να απηχεί και να είναι σημαντικό για τα μέλη. Αν είναι σημαντικό και τους μιλάει στην καρδιά τους, θα συνταχθούν μαζί τους. Αν όχι, ποτέ δε θα υλοποιηθεί τίποτα. Σημασία και σπουδαιότητα λοιπόν. Η απόλυτη ανάγκη να επενδύσουν σε δασκάλους και στην Εκπαίδευση. Αυτό πρέπει να καταδείξουμε παγκοσμίως.

Γιατί πάντοτε λέτε «επενδύστε»; Και τα παιδιά; Πρώτα φροντίζουμε τους δάσκαλους, ώστε αυτοί να φροντίσουν τους μαθητές. Όταν μπαίνεις στο αεροπλάνο, πριν απογειωθεί το αεροπλάνο, το πλήρωμα λέει «σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης και εάν πέσει το οξυγόνο, θα πέσουν κάποιες μάσκες μπροστά σας. Βάλτε τη μάσκα πρώτα σε εσάς πριν βοηθήσετε τα παιδιά να τη φορέσουν και τους άλλους δίπλα σας».

Φροντίζουμε λοιπόν πρώτα τους δασκάλους για να φροντίσουν τα παιδιά και την υπόλοιπη κοινωνία. Και για τον λόγο αυτό, μπορεί να μην είμαστε εξοικειωμένοι με αυτό, αλλά αυτό ακριβώς τονίζει και τη διεθνή διάσταση, αν θέλετε, και του αγώνα και του ρόλου των εκπαιδευτικών.

Μετά το τελευταίο συνέδριο στην Αργεντινή, η Education International ξαναόρισε, επαναπροσδιόρισε το στρατηγικό σχεδιασμό της για τα επόμενα πέντε χρόνια. Στο σχέδιο αυτό, το προσυπέγραψε η Εκτελεστική Επιτροπή πέρσι τον Δεκέμβριο, γίνεται λόγος για την εξέλιξη της ίδιας της Educational International. Σήμερα είμαστε μια εντελώς διαφορετική οργάνωση από ότι είμασταν στο παρελθόν.

Το στρατηγικό πλάνο λέει «Η Education International θα οργανώσει, θα οργανώσει, ένα κίνημα συμπεριληπτικό, ώστε να μπορούμε με σιγουριά να αντισταθούμε και να προωθήσουμε τα συμφέροντα του επαγγέλματος, να έχει αποτέλεσμα στη Δημόσια Διοίκηση και να προωθήσουμε τα δικαιώματα του Συνδικάτου των ανθρώπων της δημόσιας Δικαιοσύνης, Ειρήνη, Κλιματική Δικαιοσύνη και Δημοκρατία».

Γι' αυτό λοιπόν ξεκινάμε από τους δασκάλους. Αλλά έχουμε ένα πρόβλημα. Ενθουσιάζομαι. Τι να κάνουμε; Αυτό κάνουμε. Μεγαλώνουμε το

κίνημα. Αυτό πρέπει να κάνουμε και αυτό κάνουμε. Χαίρομαι λοιπόν που επιτέλους είμαστε στο νότο της Ευρώπης. Μια παρένθεση. Είμαι Έλληνας εκ καταγωγής. Το να ενθουσιάζομαι, όπως ξέρετε, εντάξει, το καταλαβαίνουν και οι Ισπανοί και οι Πορτογάλοι και όλοι σας. Είναι γενετικό το θύμα. Είναι γενετικό.

Δεύτερον: Όπως μοιράστηκα με τους Έλληνες χθες, έχω και ελληνική υπηκοότητα, οπότε παθιάζομαι ακόμα περισσότερο γι' αυτό. Τί θέλω να πω; Τι είπε η Λίντα Ντάρλινγκχαμ μια Πανεπιστημιακή, μια από τις πιο γνωστές επιστήμονες που ασχολήθηκε με τις πολιτικές Εκπαίδευσης και τις παιδαγωγικές; Είπε «αν δεν υπάρχει μια δεξαμενή καλά εξοπλισμένων δασκάλων, δεν μπορεί τίποτα να γίνει για την Εκπαίδευση». Μέσα στην απλότητα του, αυτό είναι το ισχυρότερο μήνυμα. Αν δεν υπάρχει αυτό, τίποτα δεν μπορεί να δουλέψει σε επίπεδο εκπαιδευτικό.

Και να λοιπόν που είμαστε και αντιμετωπίζουμε αυτή την έλλειψη 44 εκατομμυρίων. Γι' αυτό είναι επιτακτικό να το αντιμετωπίσουμε. Και η δημόσια δαπάνη είναι φτωχότατη και η ζήτηση-- και εδώ υπάρχει ένα αίτημα όχι μόνο από τις εθνικές κυβερνήσεις, αλλά και από διακυβερνητικούς οργανισμούς και θεσμικά χρηματοδοτικά όργανα.

Το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα να γίνουν επενδύσεις στους καθηγητές, στους δάσκαλους και στη δημόσια Εκπαίδευση. Τα είπαμε αυτά. Κάποιος το είπε πριν. Η Manuela. Μέσα σε πολλές κρίσεις, η μεγαλύτερη αυτή τη στιγμή είναι το έλλειμμα δασκάλων. 44 εκατομμύρια σήμερα, σύμφωνα με τη UNESCO. Αυτό δεν συμπεριλαμβάνει την προσχολική, την τριτοβάθμια. Μόνο για την Πρωτοβάθμια και τη Δευτεροβάθμια.

Ιστορικά, πάντοτε θεωρούσαμε το έλλειμμα δασκάλων ένα πρόβλημα της Αφρικής, όχι του υπόλοιπου κόσμου. Η υποσαχάρια Αφρική, 50 εκατομμύρια έλλειμμα. Βόρειος Αφρική, Δυτική Αφρική 4,2. Λατινική Αμερική 3,2 εκατομμύρια έλλειμμα. Νοτιοανατολική Ασία 4,5 εκατομμύρια. Ανατολική Ασία 3,3. Ωκεανία είναι τα νησιά του Ειρηνικού, από εκεί που έρχομαι εγώ. Κεντρική Ασία και ούτω καθεξής. Ινδία, Πακιστάν, Μπαγκλαντές κτλ. 7,8 εκατομμύρια. 4 και κάτι εκατομμύρια η Ευρώπη και η Βόρεια Αμερική.

Ποιος θα πίστευε ότι στη Νορβηγία, στην πλουσιότερη χώρα του κόσμου, θα υπήρχε έλλειμμα δασκάλων; Βλέπετε, δεν έχει να κάνει με τον πλούτο της χώρας, έχει να κάνει με το αν επενδύουν στην Εκπαίδευση και στους δασκάλους. Και αυτό έχει να κάνει με τους μισθούς. Που θα έπρεπε να είναι ανταγωνιστικοί σε σχέση με άλλα επαγγέλματα.

Η πορεία του ελλείμματος είναι υπό διερεύνηση. Όταν υποεπενδύεις, οι δάσκαλοι δουλεύουν περισσότερο, πληρώνονται χειρότερα και χαίρουν λιγότερης εκτίμησης. Το έχουμε συζητήσει αυτό. Οι δάσκαλοι παραιτούνται σε μεγαλύτερους ρυθμούς από ό, τι στο παρελθόν.

Φεύγουν μέσα σε λίγα χρόνια σε πολύ μεγαλύτερα ποσοστά και οι νέοι δεν επιλέγουν την Εκπαίδευση σαν επάγγελμα. Στη χώρα μου, 30% μείωση στον αριθμό των νέων που μπαίνουν στον κλάδο. 30% πτώση. Και τα πράγματα χειροτερεύουν. Μόνο 50% παίρνουν πτυχίο και μένουν στο επάγγελμα. Διότι όταν πηγαίνουν στα σχολεία για να κάνουν την πρακτική τους, ξέρετε τι εννοώ, όταν βλέπουν αυτό το οποίο συμβαίνει, λένε "φεύγω, τέλος". Και φεύγουν.

Σαν αποτέλεσμα; Τα είπε και η Manouella, πόσες χιλιάδες σπουδαστές χάνουν μαθήματα εξ αυτού του γεγονότος; Και πόσο στρες περισσότερο αισθάνονται οι καθηγητές που μένουν πίσω; Δεν παίρνουν πτυχίο αρκετοί δάσκαλοι και καθηγητές ώστε να καλύψουν τα κενά από αυτούς που φεύγουν. Αυτή την εκστρατεία της Education International είμαστε αποφασισμένοι να τη φέρουμε σε πέρας.

Πολλά και άλλα συμβαίνουν, αλλά αυτή θα είναι η κύρια εκστρατεία. Είναι η πιο σημαντική, διότι χωρίς αυτούς τίποτα δεν μπορεί να συμβεί. Δίχως δασκάλους απλώς θα αυξάνει ο ιδιωτικός τομέας. Η ιδιωτικοποίηση, διότι οι γονείς δεν θα στέλνουν τα παιδιά τους σε ένα σχολείο χωρίς δασκάλους. Είναι προφανές. Και γι' αυτόν τον λόγο, με αυτή την εκστρατεία λέμε ότι πρέπει να οργανωθούμε και να κινητοποιηθούμε. Σε κάποιες χώρες είναι καλοί στις κινητοποιήσεις και κάπου αλλού όχι.

Είναι άλλο οργανώνω όμως μια εκστρατεία, για το σήμερα, μία διαδήλωση και είναι άλλο οργανώνω κάτι το οποίο θα έχει μια πορεία έναντι των κυβερνητικών οργάνων, των Υπουργείων κτλ. Με ορίζοντα 780 ευρώ το

μήνα, αυτό δεν είναι μισθός. Πρέπει να ανέβουν οι μισθοί και να υπάρξει εργασιακή ασφάλεια.

Δε μπορούμε να ανεχτούμε 25% τοις εκατό των δασκάλων στην Ελλάδα να είναι συμβασιούχοι και να προσλαμβάνονται τον Σεπτέμβρη και να απολύονται τον Ιούνιο και τον Μάιο.

Στην Ιταλία 250.000 σε επισφάλεια, πληρωμές, συνθήκες και ασφάλεια εργασιακή. Αυτό είναι το τρίπτυχο. Αυτός είναι, λοιπόν, ο παγκόσμιος χάρτης. Το μεγάλο μου πρόβλημα είναι ότι ο κόσμος είναι πολύ μεγάλος. Αυτό είναι το μεγάλο μου πρόβλημα και δεν υπάρχουν αρκετές μέρες μέσα στο χρόνο. Ξεκινάμε στη Μογγολία. Πήγαμε στην Ινδονησία, στο Νεπάλ, στις Φιλιππίνες, στη Μαλαισία, στη Σιέρα Λεόν, Καμερούν, Νότιο Σουδάν, στο Λίβανο, στο Ιράκ, Μαρόκο, Ουρουγουάη, Αργεντινή. Άγιος Βικέντιος και Γρεναδίνες, Ιαπωνία, Κόστα Ρίκα, Κολομβία.

Και τώρα είμαστε εδώ, στον νότο της Ευρώπης. Θα πάμε στον Ειρηνικό και θα συνεχίσουμε να μεγαλώνουμε αυτό το κίνημα. Από τη δική μας πλευρά είμαστε εδώ. Να σας δώσουμε την οποιαδήποτε τεχνική, στρατηγική, τεχνική βοήθεια θέλετε. Δεν είμαστε τόσο ειδικοί ως εμπειρογνώμονες.

Ο Jelmer κι εγώ δεν είμαστε experts. Είμαστε όμως εδώ συνάδελφοι με πρόσφατη εμπειρία στο leadership, στην ηγεσία των Συνδικάτων. Έχουμε εμπειρία και είμαστε έτοιμοι να τη μοιραστούμε μαζί σας. Όταν κάνω αυτές τις συναντήσεις, λέω στους ανθρώπους: Αν σας προσβάλλει κάτι που λέω, ίσως μιλώ για τον εαυτό μου. Αλλά ξέρω το κίνημα. Έχω περάσει από κάθε θέση που βρίσκετε εσείς. Εκπρόσωπος του σχολείου μου, εκπρόσωπος της περιοχής, της Πολιτείας και σε εθνικό επίπεδο. Έχω περάσει από όλες τις θέσεις και ξέρω ότι έχουμε ένα πρόβλημα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Είμαστε πολύ καλοί, πάρα πολύ καλοί.

Αλλά δεν είμαστε και πολύ καλοί όταν πρέπει να σχεδιάσουμε κάτι με πειθαρχία και καλά εστιασμένα. Και ο μόνος τρόπος που μπορούμε να νικήσουμε είναι να σχεδιάσουμε και μείνουμε πειθαρχημένοι στον σκοπό μας και καλά στοχευμένοι. Αυτό το λέω από το background μου διότι ξέρω τι σημαίνει πειθαρχία και στόχος. Όπως μεγαλώνει και παραμένει ενωμένο το μεγάλο το συνδικαλιστικό κίνημα, για να κερδίσει πρέπει να μείνει.

Ενωμένοι διαπραγματευόμαστε, διαιρεμένοι στοιχηματίζουμε. Αυτό είναι ένα αγγλικό ρητό. Αυτή είναι και η λογική του "Ενεργούμε Συλλογικά".

Εδώ θα σταματήσω, θα ξαναπάρω το λόγο και αργότερα. Για μένα όλα αυτά είναι θεραπεία. Τα βλέπω σαν θεραπεία. Η πρωινή συνάντηση λοιπόν ήταν σημαντική, διότι θέσαμε τις βάσεις. Όλοι καταλαβαίνουμε καλύτερα το που βρισκόμαστε, που βρίσκεται ο ένας και ο άλλος. Και το απόγευμα πια θα ξεκινήσουμε να βλέπουμε κάποια εργαλεία που μπορεί να μας βοηθήσουν να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε με έναν πιο άμεσο τρόπο.

Αυτό είναι το έγγραφο στο οποίο αναφέρθηκα και πριν. Θα το δούμε. Είναι ένα δώρο για το κίνημα. Όπως είπα και το πρωί και ευχαριστώ τους Έλληνες συναδέλφους που μετέφρασαν αυτό στα ελληνικά, Υπάρχει και στα γαλλικά και στα ισπανικά. Δεν το έχουμε στα τούρκικα. Το μεταφράσαμε στ' Αραβικά. Αφορά στην προσβασιμότητα.

Όπως είπα, λοιπόν, το πρωί, δεν είμαι αφελής. Ξέρω ποια είναι η UNESCO, ξέρω ποιος είναι ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εργασίας. Δεν είμαι αφελής. Αλλά αυτό το έγγραφο μας δίνει μια ευκαιρία. Να χρησιμοποιήσουμε τη γλώσσα των συστάσεων που είναι η δική μας γλώσσα. Αν διαβάσετε τις συστάσεις, είναι η δική μας γλώσσα. Θα το χρησιμοποιήσουμε λοιπόν σαν εργαλείο για να τους πούμε με δικά τους λόγια, «δεν πιστεύετε εμένα; Πολύ ωραία. Τι λέει εδώ όμως;».

Θα επανέλθουμε λοιπόν μετά το γεύμα και θα συζητήσουμε περισσότερο γι' αυτό. Για αυτές τις συστάσεις που θα μας επιτρέψουν να εστιάσουμε στις δημόσιες εκστρατείες μας και να αφήσουμε αυτό το ευρύ μπλα-μπλα και τα λόγια. Να εστιάσουμε και στο πως θα δουλέψουμε για να πετύχουμε τις συστάσεις. Όταν θα λένε οι κυβερνήσεις "ποιος σας τα είπε αυτά;", θα λέμε εμείς «εδώ, τα λένε οι συστάσεις».

Όταν ισχυρίζεστε ότι δεν έχει σημασία η αμοιβή, οι συστάσεις λένε κάτι άλλο. Πρέπει να τους δίνεται ένας ανταγωνιστικός μισθός. Για τους συμβασιούχους, όταν λένε ότι είναι καλό, «όχι, η σύσταση 19 λέει ότι πρέπει οι κυβερνήσεις να σταματήσουν να παίρνουνε συμβασιούχους και να προσλάβουν». Η δική τους γλώσσα. Εμείς θα τους επιτεθούμε με τα δικά τους λόγια.

Σταματάμε για γεύμα και θα επανέλθουμε.

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Δύο τρεις ανακοινώσεις και οδηγίες για το τι θα κάνουμε την επόμενη ώρα, πριν επιστρέψουμε για να ξεκινήσουμε μια άλλη συζήτηση.

Νούμερο ένα. Αν δεν έχετε μοιραστεί τις παρουσιάσεις σας από το πρωί με το Θανάση, να το κάνετε. Ο Θανάσης συλλέγει όλες τις παρουσιάσεις από το πρωί και θα μου τις στείλει, αν σας ενδιαφέρει. Αυτό είναι το email μου σε περίπτωση που το χρειαστείτε, είτε θα το στείλετε σε μένα ή καλύτερα στο Θανάση και κοινοποιήστε το σε μένα. Το θέμα είναι να έχουμε όλες τις παρουσιάσεις. Θα γράψουμε και το email του Θανάση.

Νούμερο δύο: Θα μοιραστούμε τις παρουσιάσεις με όλους. Θα τις συγκεντρώσουμε και θα τις μοιραστούμε με όλους σας. Αν δεν έχετε Power Point, μοιραστείτε μαζί μας μισή σελίδα με τις βασικές στατιστικές. Για παράδειγμα, στην Ελλάδα οι στατιστικές που θα ήθελα, πώς αρχίζουν οι μισθοί των πρωτοδιορισθέντων, των μεσαίων, και επίσης η έλλειψη των δασκάλων που είναι 1.100.

Δηλαδή θέλω στατιστικές. Έλλειψη προσωπικού και πόσοι συμβασιούχοι. Ξέρω ότι στην Ελλάδα είναι περίπου το 25%. Στατιστικές λοιπόν για τους μισθούς, για το βάρος της εργασίας. Οι Γάλλοι μας είπαν ότι δουλεύουν 46 την εβδομάδα, στη χώρα μου 58-60. Και πόσοι είναι συμβασιούχοι; Πόσοι είναι μόνιμοι; Και αν έχετε τις στατιστικές, πόσα επενδύονται ως ποσοστό του ΑΕΠ στην σχολική Εκπαίδευση; Πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια. Αν έχετε αυτά τα ποσοστά, αυτές τις στατιστικές θέλω.

Το απόγευμα, το βραδάκι θα έχουμε το δείπνο που παραχωρείται από τη ΔΕΗ.

Λοιπόν, επιστροφή τώρα στη δουλειά μας. Μίλησα για τις συστάσεις των Ηνωμένων Εθνών. Οι Έλληνες, οι Ελληνοκύπριοι το έχετε στα ελληνικά επίσης. Υπάρχει στα ισπανικά, στα γαλλικά και πρέπει να το διαχειριστούμε και στα τουρκικά βεβαίως. Θέλω την επόμενη ώρα όλοι οι

Έλληνες να μαζευτείτε μαζί στο σαλονάκι έξω. Και όλοι θα δουλέψετε σε ομάδες ανά χώρα.

Η Manuela, για παράδειγμα, θα είναι μόνη της. Αυτό που θέλω να κάνετε: Μας είπατε τώρα ποια είναι τα βασικά σας προβλήματα; Έλλειψη προσωπικού, φόρτος εργασίας κτλ. Από τις 59 συστάσεις θέλω να επιλέξετε κυρίως 5 με 9 που άμεσα σχετίζονται με το πρόβλημά σας. Ποιοι 5 με 9 είναι πιο σχετικές με αυτά που αντιμετωπίζετε. Από τις 59 να πάμε στις 5 ή στις 9 είναι δύσκολο, αλλά πρέπει όμως να το κάνουμε, γιατί δε μπορούμε να κάνουμε τα πάντα.

Μπορούμε όμως να κάνουμε κάποια πράγματα. Πρέπει ρεαλιστικά, θα έχετε πάνω από μία, δύο ή τρεις. Σίγουρα ως Συνδικάτα θα έχετε μία ή δύο βασικές προτεραιότητες. Αν έχετε περισσότερες, χάνετε τη δυναμική σας. Πρέπει να επικεντρωθείτε σε μία, δύο, τρεις προτεραιότητες. Διαφορετικά δεν θα πετύχετε τίποτα. Θα μας πείτε λοιπόν ποιες είναι οι προτεραιότητές σας. Θα επιλέξετε 5 έως 9 συστάσεις και μετά η κάθε χώρα θα αναφέρει ποιες από τις 5 ή 9 έχει επιλέξει. Έχουμε μια λογική. Ευχαριστώ πολύ.

Θα μιλήσουμε σε μια ώρα. Οι Έλληνες στο σαλόνι πρέπει να επιστρέψετε όλοι και να επιστρέψετε όλοι και οι υπόλοιποι βρείτε λίγο χώρο, μιλήστε. Οι Ελληνοκύπριοι μπορούν να καθίσουν όπου θέλουν. Θέλουμε και τη δική σας συμβολή. Οι Τουρκοκύπριοι, τη δική τους πρόταση κτλ. Σας ευχαριστώ.

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Δύο πράγματα πριν ξεκινήσουμε. Αν δεν μου έχετε στείλει την παρουσίασή σας, να μου τη στείλετε ή σημειώσεις για τα θέματα των μισθών, τον φόρτο εργασίας και όλα αυτά τα ποσοστά που προανέφερα. Παρακολουθούμε λοιπόν πώς εξελίσσονται τα πράγματα μέσα από αυτά στις χώρες. Επίσης θέλουμε να γράψουμε και ένα κείμενο για το πώς τα πάει η Νότια Ευρώπη. Μια παράγραφο για αναφορά.

Σας ζήτησα σε κάθε ομάδα χωρών, ή δικαιοδοσίας, να δείτε τις συστάσεις και να βρείτε τουλάχιστον το περισσότερο 9 που ανταποκρίνονται στις δικές σας συνθήκες. Οι τελευταίοι θα είναι οι Έλληνες επειδή είναι οι οικοδεσπότες. Θα ξεκινήσουμε με την Ιταλία, μετά την Ισπανία, Πορτογαλία, Γαλλία, Τουρκοκύπριοι, Ελληνοκύπριοι.

Η Ιταλία, με ποιες συστάσεις ταυτίζεστε; Έχουμε διπλή δουλειά.

M. DI PAOLA: Έχουμε λοιπόν ένα επιχείρημα για την ενσωμάτωση.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Τί εννοείτε;

M. DI PAOLA: Η Graziamaria θα παρουσιάσει και εμείς θα πάμε πρακτικά στις συστάσεις.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ποιο είναι το πρώτο;

M. DI PAOLA: Το νούμερο 7.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Τί είναι το νούμερο 7; Σύντομα, τί είναι το νούμερο 7.

M. DI PAOLA: Έχουμε ταυτοποιήσει δύο βασικά προβλήματα. Έλλειψη επενδύσεων νούμερο ένα, που προκαλεί δύο θέματα. Πρώτον, τους δασκάλους και το δεύτερο το δικαίωμα στην Εκπαίδευση. Η 7 σύσταση λέει ότι η κυβέρνηση είναι πρέπει να πληρώνει Χ ποσοστό του ΑΕΠ της το 20% του προϋπολογισμού για την Εκπαίδευση.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Το 8.

M. DI PAOLA: Μακροχρόνια επένδυση στους δασκάλους σημαίνει μακροχρόνια εκπαίδευση στην Εκπαίδευση πού η κυβέρνηση πρέπει να επενδύει στους δασκάλους με κίνητρα και υψηλότερους μισθούς.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Το εφτά είναι πόσο και το οκτώ λέει για ποιο λόγο. Αυτά τα δύο σχετίζονται με την χρηματοδότηση της Εκπαίδευσης.

M. DI PAOLA: Στο ίδιο θέμα είναι και το 9. Η σύσταση 9. Αποτελεσματικότητα της Εκπαίδευσης, της χρηματοδότησης και των δαπανών.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ. Το 35, 36 και 37 είναι ίδιο με τις συνθήκες πληρωμής. Το 36 αφορά τους μισθούς και τα επιδόματα με άλλα επαγγέλματα που έχουν τα ίδια ακαδημαϊκά προσόντα και το 37 τί λέει;

M. DI PAOLA: Συνθήκες εργασίας και σταθερές συμβάσεις. Υγιείς χώροι εργασίας. Υποστηρικτικές δομές για τους προβληματικούς μαθητές. Άρα συνθήκες εργασίας.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Το επόμενο.

M. DI PAOLA: Η άλλη ομάδα συστάσεων 32, 33 και 50 αφορούν την βιωσιμότητα, την ειρήνη και τη δημοκρατία. Ανησυχούμε ιδιαίτερα για το τι συμβαίνει στον κόσμο και στην κοινωνία. Λοιπόν, το 32, κλιματική αλλαγή, βιώσιμη ανάπτυξη που πρέπει να ενσωματωθεί στο πρόγραμμα το σχολικό. Εκπαίδευση των δασκάλων.

Το 33, πρέπει να εκπαιδεύονται οι δάσκαλοι, να εκπαιδεύουν τους μαθητές να γίνουν υπεύθυνοι πολίτες. Πρέπει οι δάσκαλοι να γνωρίζουν και να διαδίδουν αυτό που ονομάζουμε κοινωνική δικαιοσύνη, δημιουργώντας το σπόρο της κουλτούρας, της Δημοκρατίας. Και το επόμενο είναι για τον κοινωνικό διάλογο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Δεν υπάρχει λάθος ή σωστό. Πάμε στο επόμενο, στην Ισπανία.

H. M. FERNANDEZ GAYOSO: Νούμερο 7. Χρηματοδότηση. Ωραία το επόμενο. Μια μεγάλη ομπρέλα. Το 7 είναι σημαντικό διότι δίνει χρηματοδότηση και στα υπόλοιπα. Το 35 λοιπόν, Κοινωνικός διάλογος, αναγνώριση, ασφάλεια και τα λοιπά. Ωραία.

Το επόμενο είναι το 35. Πολύ ωραία. Ασφαλής και αξιοπρεπής δουλειά κτλ. Απασχόληση; Ναι. Το 35 είναι σημαντικό. Είναι σημαντικό γιατί δεν αφορά μόνο αυτά. Αφορά και τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, τις συνθήκες μέσος διαπραγματεύσεως και το δικαίωμα στην απεργία. Και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό για πολλές χώρες.

Και μετά έχουμε πολύ σημαντικό και σχετικό το 14 και το 5. Αναγνώριση του στάτους των καθηγητών, των δασκάλων και σεβασμό.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Εντάξει με τρελαίνετε με την σειρά που ακολουθείτε, αλλά τέλος πάντων. Στάτους και αξιοπρέπεια του επαγγέλματος. Κι άλλοι μιλήσατε γι' αυτό, και η αυτονομία των Οργανισμών να τους σέβονται ως επαγγελματίες. Ο Αντώνιο θα συνεχίσει.

A. SANCHEZ CARORLA: Εγώ θα σας τρελάνω ακόμα περισσότερο. Γυρνάμε στο δεκαεννιά πάλι. Να μην υπάρχει εργασιακή ανασφάλεια, δηλαδή η πρόσληψη μη καθηγητών χωρίς προσόντα. Να σταματήσει η απασχόληση συμβασιούχων ή με ελάχιστα προσόντα. 36, 37, ήδη εξηγήθηκαν αυτά. Και το 38, η ευμάρεια, το burnout και όλα αυτά. Το σημαντικό είναι διότι μιλάμε για συστηματικές πολιτικές υγείας σε συνεργασία μαζί με τα Συνδικάτα. Βεβαίως όλα μας παραπέμπουν και πάλι στη διαπραγμάτευση και στους συνδικαλιστές.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Η Πορτογαλία τι έχει να μας πει; Angelo έχεις το λόγο.

M. MENDONCA: Λυπάμαι, αλλά και εγώ θα πηγαίνω πάνω κάτω. Τα έβαλα με Το πρώτο, 2, 7 και 8. Χρηματοδότηση για τη δημόσια παιδεία. 6% του ΕΑΠ και το 8. Κίνητρα ανταγωνιστικότητας και τα λοιπά. Μετά το 48, συντονισμός και θεσμοθέτηση του κοινωνικού διαλόγου. Συλλογικές διαπραγματεύσεις και τα λοιπά. 36, συνθήκες εργασίας, σταθερά συμβόλαια, στήριξη των δομών και στήριξη της συμπεριφοράς, των μαθητών, των προβλημάτων κτλ.

Εξισορρόπηση οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής. Περιγράφει όλη τη συνθετότητα. Το 35. Αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας που αφορούν προσλήψεις και διακράτηση στο επάγγελμα. Συλλογικές διαπραγματεύσεις. Δικαίωμα στην απεργία. Το 38 και πάλι περί ψυχικής υγείας και ολιστικής ευμάρειας μέχρι το 9.

Το στάτους, το 5 δηλαδή, το στάτους των καθηγητών και της αξιοπρέπειας, πολιτικές που να αναγνωρίζουν την αυτονομία τους, τη δουλειά της, το 27. Πολιτικές προώθησης του επαγγέλματος ως συνεργατικού. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό κατά την άποψή μου και τέλος το 9, δΔιακυβέρνηση όπου θα προβλέπει την απόλυτη απουσία συμβασιούχων. Και βεβαίως τα μεταβατικά μέσα, τα οποία θα οδηγήσουν σε κάποια πιο τελική μορφή όλων όσων είπαμε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ. Η Γαλλία.

J. FARGES: Ευχαριστώ, ξεκινάω με το 7. Με το 7 και το 55. Το 7 ήδη εξηγήθηκε. Το έχουμε το 7; Το έχουμε. Το 55. Τι είναι το 55; Τι λέει εδώ; Οι διεθνείς Οργανισμοί θα πρέπει να σταματήσουν να επιβάλλουν μέτρα λιτότητας που αυτομάτως έχουμε μέρος της λύσης του προβλήματος.

Βεβαίως, είμαι σίγουρη ότι αυτό αφορά το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Και ξεκάθαρα περιγράφεται.

Το 55 λοιπόν, λόγω της ιδιαιτερότητας της Ευρώπης και του ευρωπαϊκού χώρου, δηλαδή την Ευρωπαϊκή Ένωση έχω κατά νου που δεν είναι θεσμικός οργανισμός ο διεθνής, πώς να το πω; Αλλά έχει έναν προϋπολογισμό και πιστεύουμε ότι οι κανόνες του προϋπολογισμού θα πρέπει να είναι τέτοιοι που να μη δίνουν προτεραιότητα στην άμυνα. Ίσως, θα μπορούσε να αυξηθεί αυτός για την παιδεία.

Στη συνέχεια, το νούμερο 36 και 17. Το 36 αφορά μισθούς, ίδια με ίδιοι μισθοί και benefits όπως και σε άλλα επαγγέλματα. Και το 17, αναγνώριση από την κοινωνία του επαγγέλματος, προώθηση δηλαδή του προφίλ και του επαγγέλματος στην κοινωνία. Επόμενο 2. Το σημείο 2 που μιλάει για ελευθερία, Συνδικάτων λόγου, σκέπτεσθαι κτλ.

Επόμενο. Το 21 και το 26. Ο δάσκαλος πρέπει να έχει έναν τίτλο. Να έχει τουλάχιστον ένα μάστερ. Και το 26 που αναφέρεται στη στήριξη των νέων καθηγητών κατά το πρώτο έτος της καριέρας τους.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Αυτό μου θυμίζει κάτι που μας είπες στην έκθεσή σου, που συμβαίνει σε πάρα πολλές χώρες. Δηλαδή, λόγω της έλλειψης διδασκάλων κόβουμε από τα προσόντα. Αυτός είναι μεγάλος κίνδυνος για το επάγγελμα. Αν δεν υπερασπιστούμε συγκεκριμένα standards, θα πέσει και το status και τα πάντα σε σχέση με το επάγγελμα και δεν θα είναι πια επάγγελμα. Όλες οι άλλες έρευνες μας δείχνουν ότι όσο λιγότερο προετοιμασμένος είσαι να μπεις στην τάξη, τόσο πιο γρήγορα και πιο μεγαλύτερες οι πιθανότητες είναι να εγκαταλείψεις το επάγγελμα. Ευχαριστώ λοιπόν που το τονίσατε.

J. FARGES: Και θα τελειώσω με το σημείο 33. Όπως εξήγησαν και οι Ιταλοί συνάδελφοι πριν περί ειρήνης και του συνολικού αφηγήματος περί Εκπαίδευσης. .

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Οι Τουρκοκύπριοι συνάδελφοι.

S. EYLEM: Το νούμερο 1. Διακυβέρνηση με οικονομικές και κοινωνικές πολιτικές που θα πρέπει να διασφαλίζουν το επάγγελμα, να είναι, να στηρίζεται και να είναι υψηλού status. Εμείς δυστυχώς δεν έχουμε τέτοιες πολιτικές. Αυτό βέβαια αφορά την πολιτική περισσότερο. Η κυβέρνηση

παίρνει αποφάσεις ανάλογα με τις εντολές της Τουρκίας. Νομίζω ότι τα κλείνει όλα σε ένα.

Το νούμερο 2. Ελευθερία του συνεταιρίζεστε. Σκέψης, του σκέπτεσθαι. Είπαμε ότι οι ελευθερίες μας απειλούνται λόγω του πολιτικού περιβάλλοντος.

Το νούμερο 4. Θα πρέπει να υιοθετούνται συνεκτικές πολιτικές σύμφωνες με τις προτεραιότητες και αυτό θα γίνεται μέσω κοινωνικού διαλόγου με τους φυσιολογικούς εταίρους του χώρου, αλλά και σε διαβούλευση με λοιπούς εμπλεκόμενους Οργανισμούς, πράγμα το οποίο δεν γίνεται αυτή τη στιγμή και γι' αυτό το λόγο διαδηλώνουμε. Και σας ευχόμαστε και καλή επιτυχία στις κινητοποιήσεις σας.

Το νούμερο 7 στη συνέχεια και το νούμερο 8 επίσης. Και το 14, το στάτους και η αξιοπρέπεια των επαγγελματιών που θα πρέπει να προστατεύονται. Το 8 και το 19, για τους συμβασιούχους και τους και το προσωπικό που δεν έχει επαρκή προσόντα, που αφορά την έλλειψη καθηγητών.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ. Οι Ελληνοκύπριοι.

M. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Για μας το πρώτο είναι το νούμερο 14. For us respect is the outmost principle that needs to operate as an umbrella. Ok, I repeat, for us number fourteen is very important, it is the larger. Number 14, which is very important for us, as respect, the respect to the teachers needs to be the umbrella. Everything relevant to the education needs to be under this umbrella. And this is why we have been manifesting as of eighteen. So this point is very important. Point number seven. Funding.

Next. Number 2. Free of expression and the establishment of unions.

Σημείο 19, μείωση αριθμού συμβασιούχων και Εκπαιδευτικών που να είναι καταρτισμένοι για να κάνουν αυτό που θα κάνουν.

Μετά ο αριθμός 37, ασφάλεια, υγεία και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας.

Και ολοκληρώνω με το σημείο 38, που στην ουσία είναι το ευ ζειν των Εκπαιδευτικών.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε. Λοιπόν, προχωρούμε τώρα στους Έλληνες.

Θ. ΚΙΚΙΝΗΣ: Το νούμερο 2. Είναι μια γενική αρχή για μας. Με αυτόν τον τρόπο το έχουμε βάλει.

Το νούμερο 7 έχει αναλυθεί ήδη, η χρηματοδότηση.

Το νούμερο 15, η αξιοπρέπεια, η ελευθερία στο έργο των Εκπαιδευτικών είναι η συνέχεια του 14 στην ουσία. Το βρήκαμε πιο συγκεκριμένο και γι' αυτό το βάλαμε.

Το νούμερο 18, η βία είναι ένα έντονο φαινόμενο, κυρίως στη Δευτεροβάθμια, αλλά απλώνεται και στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση. Να πω ότι δεν το είπα στην αρχή, ότι είναι ομόφωνο το κείμενο και με την ΟΛΜΕ αλλά και γενικά από το Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας.

Το 10 το είπαν και άλλοι, η χρήση των αναπληρωτών πρέπει να σταματήσει. Το 33, η ανάγκη ανάπτυξης μιας κουλτούρας ειρήνης, στην ουσία.

Το 37, οι συνθήκες εργασίας.

Το 46, η πολιτική στη χρήση της τεχνολογίας, εμείς το αντιμετωπίσαμε εδώ με διαρροή προσωπικών δεδομένων. Είχαμε την πανδημία όπου ήταν ανασφαλές τελείως το πεδίο στο οποίο έγινε όλη η πλατφόρμα που λειτούργησε, επομένως μας άγγιξε ως θέμα.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: So the big issue of education technology, its place in education, how we manage. Education International is organizing a conference on AI in education in the end of November or beginning of December.

Στο τέλος Νοεμβρίου ή Δεκεμβρίου ήταν το συνέδριο περί τεχνολογίας και αρχές Δεκεμβρίου για το AI και νωρίτερα στη Δανία.

Θ. ΚΙΚΙΝΗΣ: Το 50, ο κοινωνικός διάλογος που για μας τείνει να γίνει κάτι πολύ σπάνιο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Μου χαλάσατε τα σχέδια όλοι σας. Διότι αν μου δίνετε την αξιολογική τους τάξη, θα βλέπαμε όλοι ότι είναι κοινά τα ζητήματα. Αυτό ήταν το σχέδιο. Γι' αυτό μου αρέσει η τάξη. Διότι είναι το απευθείας εμφανές. Θα

μοιραστώ λοιπόν μαζί σας τα δικά μου και θα δείτε. Αν το κάνατε με τάξη, θα, θα το βλέπατε. Και αυτό συμβαίνει παγκοσμίως.

Κανένας δεν είπε το 5 και εγώ νομίζω ότι είναι σημαντικό. Δεν υπάρχει σωστό ή λάθος, αλλά απλώς θα σας πω γιατί για μένα είναι σημαντικό. Το νούμερο 5 λέει στις κυβερνήσεις να δημιουργήσουν Εθνικές Επιτροπές για το επάγγελμα, όπου θα εκπροσωπούνται τα Σωματεία και αυτές οι Επιτροπές θα μελετούν και θα αναλύουν ζητήματα επάρκειας προσωπικού και μισθολογικά.

Είναι τόσο ισχυρό αυτό, διότι αν υπήρχε θα είχατε στο χέρι σας και σε γνώση όλα τα δεδομένα. Η γνώση είναι δύναμη. Αυτό θα σας επέτρεπε να την έχετε αυτή. Καμιά κυβέρνηση δεν έχει κάνει κάτι που να μην προσομοιάζει με αυτό, ούτε καν να προσομοιάζει, γιατί θεωρείται πολύ επικίνδυνο. 7 και 8, τα χρηματοδοτικά, είναι τα επόμενά μου. Το είπατε οι περισσότεροι.

Σε όλο τον κόσμο ισχύει το 7 και το 8. Το επόμενο μου είναι το 19 και όλοι το έχετε βάλει, τους συμβασιούχους. Το επόμενο και όλοι το έχετε είναι το 35, 36, 37, 38, που αφορούν διαπραγματεύσεις, το δικαίωμα στην απεργία, τους μισθούς. Όλοι βάλανε ένα από όλα αυτά ή όλα. Το επόμενο, το 48, ο κοινωνικός διάλογος. Θεσμοθέτηση του κοινωνικού διαλόγου και υλοποίησης.

Το 54 το επόμενο και 55 το τελευταίο, που αφορούν την Παγκόσμια Τράπεζα, την τρόικα, το ΔΝΤ να βγουν από το τοπίο. Το 54 είναι σημαντικό σε πολλές χώρες. Δεν έχει σχέση με την Ευρώπη. Το 54 ζητά την δημιουργία ενός Ταμείου Δασκάλων που θα τους αμείβουν σε περιπτώσεις έκτακτες όπου δεν πληρώνονται, ώστε να συνεχίσει η διαδικασία η εκπαιδευτική. Στο Λίβανο για παράδειγμα, έξι μήνες δεν πληρώνονται τώρα οι συνάδελφοί μας. Οι συνάδελφοί μας στο Νότιο Σουδάν για οκτώ μήνες..

Πώς επέζησαν; Με το να πουλάνε κάρβουνο στα χωριά. Κι όμως η Παγκόσμια Τράπεζα τους κριτικάρει επειδή απουσιάζουν από το σχολείο, ενώ δεν έχουν πληρωθεί για οκτώ μήνες. Αυτό είναι τρελό. Αυτό είναι λοιπόν πολύ σημαντικό και στην Παλαιστίνη αυτή τη στιγμή, στο Λίβανο, στο Νότιο Σουδάν. Και δουλεύουμε με τα Σωματεία αυτά. Παγκόσμια βοήθεια χρηματική:

Έχουν κόψει τον προϋπολογισμό και οι Ηνωμένες Πολιτείες και το Ηνωμένο Βασίλειο.

Για να συνοψίσω, το κοινό μεταξύ όλων το βλέπουμε είτε είμαστε στην εδώ είτε στην Ιαπωνία. Θα είχαμε τα ίδια νούμερα. Στην Κορέα τα ίδια. Είμαστε ένα επάγγελμα και αυτό είναι ξεκάθαρο. Και ισχύει και μας καλεί για περιφερειακή και παγκόσμια αλληλεγγύη. Οι συστάσεις, κάθε μία αναφέρεται σε κάτι που είναι σημαντικό για εσάς.

Την επόμενη φορά που θα δείτε λοιπόν τον Υπουργό σας, δώστε του ένα αντίγραφο και να τις διαβάσετε. Πριν του το δώσετε, να τους τη διαβάσετε και να του πείτε «Ήρθαμε εδώ σήμερα για να συζητήσουμε. Γράψτε τις.» Αν πει «Είναι μια τυπικότητα αυτό, τα ίδια μου λέτε κάθε φορά», αν τα πει αυτά και ισχυριστεί αυτά ο Υπουργός και πει «αυτά είναι βλακείες», πείτε του ότι με όλο το σεβασμό αυτή είναι η σύσταση 35 των Ηνωμένων Εθνών, της UNESCO και του Παγκόσμιου Οργανισμού Εργασίας. Αυτά είναι τα δικά τους λόγια και αυτά λέμε και εμείς».

Εδώ λοιπόν σταματώ. Όλα αυτά είναι σημαντικά γι' αυτά που θα κάνουμε αύριο το πρωί και θα δώσω τώρα τον λόγο στον Jelmer. Leonardo συγγνώμη, δε μίλησα για σένα και δε σε παρουσίασα πριν από το Ευρωπαϊκό Γραφείο για να μοιραστεί μαζί μας τις εξελίξεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Πρέπει να ξέρουμε τί σχεδιάζουν, τί σχεδιάζουν να σας κάνουν.

Και όλα αυτά επί τη βάσει γνώσης και δεδομένων ώστε να μπορούμε να απαντάμε σύμφωνα με αυτά. Δίνω λοιπόν το λόγο στους Ευρωπαίους συναδέλφους. Ευχαριστώ πάρα πολύ που και εσείς συνηγορείτε με τη δική μου διάγνωση ότι είμαστε όλοι στο ίδιο μονοπάτι.

J. EVERS: Έχουμε μια ώρα, ίσως λιγότερο. Θα σας δώσουμε το πλαίσιο της ευρωπαϊκής προοπτικής που είναι σημαντικό. Αυτό απέχει πολύ από την τάξη. Λοιπόν, υπήρχε η συνάντηση του ICT, μια συνάντηση για το δασκαλικό επάγγελμα. Μας είχαν καλέσει εκεί και σκέφτηκα, γιατί δεν το ξέρω εγώ αυτό; Αλλά αυτός ο φορέας μοιράζεται αυτές τις πληροφορίες και χαίρομαι πάρα πολύ που συμμετείχα και μ' αρέσει που υπάρχουν τέτοιες ανάλογες πρωτοβουλίες σε ευρωπαϊκό επίπεδο για τα θέματα των δασκάλων.

Επίσης, ήταν σημαντικό που γνωρίσαμε εκπροσώπους από διαφορετικούς φορείς. Είχαμε τη συμμετοχή του Παγκόσμιου Οργανισμού

Εργασίας, της UNESCO κτλ., της Microsoft και ουσιαστικά είχαμε ακροατές από παντού, από τα διάφορα Υπουργεία Παιδείας και άλλους φορείς.

Θα σας μιλήσω για τις νέες δεξιότητες που προάγονται αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη. Εδώ και αρκετά χρόνια μιλάμε για τις βασικές δεξιότητες. Το Υπουργείο μας δεν είχε ξαναμιλήσει και βρήκαμε όμως σε ένα αντίγραφο ποιες είναι οι πέντε βασικές δεξιότητες που προάγει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Αλλά δεν ξέραμε αυτό τον διάλογο. Ούτε ξέραμε ότι είχε ασκηθεί πίεση, lobbying από διάφορες κυβερνήσεις.

Για να δούμε όμως πόσο άμεσα αυτά όλα τα πράγματα μπορούν να εισβάλουν στις τάξεις μας. Όταν είναι κάτι θεσπισμένο σε ευρωπαϊκό επίπεδο, σημαίνει πρακτικά ότι πρέπει να υλοποιηθεί. Στο Blue Sky είδα τον Επίτροπο. Υπήρχαν συναντήσεις μεταξύ του Επιτρόπου και διαφορετικών εμπειρογνομόνων εκπροσώπων κυβερνήσεων, όπου είχαμε κυβερνήσεις που μιλάνε με άλλες κυβερνήσεις και η Ευρωπαϊκή Ένωση ήταν ο διαμεσολαβητής.

Ξέρουμε λοιπόν ότι υπάρχει καινούργια πολιτική, αλλά υπάρχουν και οι καινούργιες τεχνολογικές εξελίξεις, όπως η τεχνητή νοημοσύνη, και όλα αυτά πρέπει να αντιμετωπιστούν σε ευρωπαϊκό αλλά και τοπικό επίπεδο. Πρέπει να έχουμε συζητήσεις, να συμμετέχουμε όσο το δυνατόν περισσότερο θεσμικά, για να μπορούμε να έχουμε και αποφάσεις.

Αυτό είναι το συγκείμενο και κάτι που μπορούμε να κάνουμε περαιτέρω είναι να εμπλέξουμε και την τάξη. Τους τελευταίους δύο μήνες είχαμε το συνέδριο της BUFTA που ουσιαστικά διαμόρφωσε τις προτεραιότητες. Δεν ξέρω αν ήσασταν εκεί, αν μάθατε τι συνέβη. Μιλήσαμε για το επάγγελμά μας. Μιλήσαμε για τη δημοκρατία, τα απολυταρχικά καθεστώτα.

Προς αυτή την κατεύθυνση κινείται τώρα η συζήτηση για το διδασκαλικό επάγγελμα. Υπάρχει μια καμπάνια αυτή τη στιγμή. Δε θα σας τα διαβάσω όλα αυτά που λέγονται. Υπάρχουν εκθέσεις οι οποίες πρέπει να τεθούν να υιοθετηθούν στην πράξη. Επίσης ο διάλογος, ο Leonardo θα σας πει γι' αυτό. Αυτό που κάνουμε εδώ, η καμπάνια Go Public αφορά ολόκληρη την Ευρώπη και οι νέες δεξιότητες που είναι ουσιαστικά ένα μεγάλο ευρωπαϊκό πρόγραμμα που αφορά όλες τις χώρες.

Εδώ βλέπετε επίσης και τα projects που κάνουμε. Αυτό που βλέπετε σήμερα εδώ είναι του Leonardo και χαίρομαι γι' αυτό. Έχουμε δεδομένα σε ευρωπαϊκό επίπεδο για το φόρτο εργασίας, τις ώρες διδασκαλίας, όλα αυτά τα δεδομένα που χρειαζόμαστε για να μπορούμε να είμαστε πιο αποτελεσματικοί στις παρεμβάσεις μας και έχουμε και εμπειρογνώμονες που μας βοηθούν να υιοθετήσουμε τις βέλτιστες πρακτικές που θεωρούμε ότι είναι πάρα πολύ σημαντικές.

Υπάρχουν λοιπόν στρατηγικοί στόχοι. Οπότε μπορεί μέσω της Επιτροπής να ζητήσετε τη βοήθειά μας. Επίσης, δημοκρατία και απολυταρχισμός. Έχουμε μια αίτηση για να συνεχιστούν παρόμοια προγράμματα για τη διάδοση των αρχών της Δημοκρατίας.

Ψηφιοποίηση και τεχνητή νοημοσύνη είναι άλλο θέμα. Είναι καλά διαρθρωμένο. Η Ματίνα έκανε εκπληκτική δουλειά. Έχουμε ένα έγγραφο πολιτικής που έχει εκπονηθεί από εμπειρογνώμονες και όλες οι χώρες έχουν συμβάλει με την γνώση τους. Οπότε κάνουμε καταπληκτική δουλειά εκεί και θα υπάρξει και ένα project για το σχεδιασμό των εθνικών προτύπων.

Μπορεί να είναι σε τοπικό επίπεδο, αλλά θα ακολουθεί τα πρότυπα των διεθνών προτύπων, οπότε έχουμε εκεί εμπειρογνώμονες. Θα έχουμε συνέδρια και τα επόμενα δύο χρόνια, ίσως και του χρόνου. Εσείς σε εθνικό επίπεδο θα έχετε ένα εθνικό σχέδιο, ένα πλαίσιο για την τεχνητή νοημοσύνη. Οπότε όλες οι χώρες εμπλέκονται κατά μόνας, αλλά σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Τα δύο τελευταία είναι πράγματα που διαπερνούν όλους μας. Δηλαδή συμμετοχικές διεργασίες από όλους και αύριο μιλάμε για την εκπαίδευση των μεταναστών και αφορά όλους, πώς μπορείτε εσείς ως διδάσκοντες Εκπαιδευτικοί, από παιδαγωγικής απόψεως, να βοηθήσετε τους μετανάστες να ενσωματωθούν, κάτι που μπορείτε να προσφέρετε ως Συνδικάτο στους δασκάλους που εμπλέκονται ως γνώση για το πώς προσεγγίζουμε τους μετανάστες.

Τα πράγματα έχουν αλλάξει τα τελευταία χρόνια, όπως βλέπουμε. Υπάρχουν πολλά επαγγελματικά θέματα που αφορούν όλους μας και τα οποία φαίνονται ξανά και ξανά να βρίσκονται στην κορυφή της ατζέντας

από όλες τις πλευρές. Ο Leonardo δημιουργεί κάποιες-- κάποια βάση για συζήτηση, αλλά χρειαζόμαστε όλοι σε τοπικό επίπεδο οργάνωση.

Τα πράγματα που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τα επόμενα δύο χρόνια και υπάρχουν και πολλές πληροφορίες που θα κυκλοφορήσουν. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τα έγγραφα που χρησιμοποιούμε για να δημιουργήσετε capacity.

Επίσης, θέματα εκπαίδευσης δεν είναι άμεση αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά επαφίεται στα κράτη μέλη. Αυτό παρουσιάστηκε πρόσφατα και επικεντρώνεται στην ευρωπαϊκή εκπαιδευτική πολιτική. Πριν δημοσιευτεί δεν ήταν καν ο Τραμπ στα πράγματα. Τώρα όμως η ύπαρξη του Τραμπ αλλάζει την ευρωπαϊκή δυναμική. Μιλάμε για ενσωμάτωση και εμβάθυνση της συνεργασίας.

Οι νέες συνθήκες που επικρατούν στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού θα επηρεάσουν όλους μας. Αυτό που κάνουμε δεν είναι να μιλάμε μόνο για την ανταγωνιστικότητα, τη συμπεριληπτικότητα και αλλά μιλάμε και για καινοτομία. Πάνω απ' όλα υπάρχουν νέες εκθέσεις που μας λέει ότι ναι μεν είμαστε ανταγωνιστικοί, πρέπει όμως σε ένα νέο κόσμο που εξελίσσεται συνεχώς, να γίνουμε περισσότερο ανταγωνιστικοί.

Νομίζω ότι όλα τα Συνδικάτα στηρίζουν την ανταγωνιστικότητα και όλοι πιστεύουν, ότι οι μαθητές όλοι έχουν ίσα δικαιώματα σε ποιοτική Εκπαίδευση. Οπότε μπορείτε αυτά τα έγγραφα με τις βασικές αρχές να δείτε πως μπορείτε να τα διοχετεύσετε σε επίπεδο τοπικό, πώς να τα επικοινωνήσετε στις κυβερνήσεις σας.

Επίσης υπάρχει η ευρωπαϊκή εκπαιδευτική πολιτική. Υπάρχουν συζητήσεις για το σχολικό πρόγραμμα, επίσης τομεακές πολιτικές, αφηγήματα, διδασκαλία βάσει καλών πρακτικών, βάσει αποτελεσμάτων. Επίσης, βλέπουμε όλα αυτά να ζητούν περισσότερη προσπάθεια, αλλά από την άλλη πλευρά έχουμε λιγότερο προσωπικό, που σημαίνει ότι η κυβέρνηση πρέπει πραγματικά να αλλάξει στάση, πρέπει να αλλάξει ολόκληρη η υποδομή, πρέπει να αλλάξουν οι προτεραιότητες.

Και φυσικά υπάρχει ολόκληρη συζήτηση για περικοπές προϋπολογισμού, ιδιαίτερα ενόψει της αύξησης των αμυντικών δαπανών. Πρέπει να έχουμε λοιπόν ένα αφήγημα, μια εναλλακτική στρατηγική και μια

αντίδραση για το τι θα κάνουμε ανά κράτος και συλλογικά σε επίπεδο Ευρωπαϊκό.

Όπως είπα, δε θα διαβάσουμε όλα όσα περιλαμβάνονται στις διαφάνειες και αφορούν τα τελευταία δέκα χρόνια. Βλέπετε εδώ τα έγγραφα, πολιτικές, τις καμπάνιες και τα λοιπά. Οι πολιτικές αυτές είναι σταθερές τα τελευταία χρόνια. Και το ουσιαστικό είναι ότι από τη στιγμή που αναγνωρίζουμε την αναβάθμιση των προσόντων, πρέπει να αναγνωρίσουμε και την αναβάθμιση του επαγγέλματος του δασκάλου.

Όμως σε ευρωπαϊκό επίπεδο δεν έχουμε ακόμα αυτόν τον κοινωνικό διάλογο. Θέλουμε πραγματικά να έχουμε παρακολούθηση του τι συμβαίνει με όλους τους δασκάλους. Πρέπει να έχουμε συγκεκριμένα δεδομένα για να μπορούμε να ασκήσουμε πίεση σε ευρωπαϊκό επίπεδο αλλά και σε εθνικό επίπεδο.

Αν ασκήσουμε τέτοια πίεση και στα δύο αυτά επίπεδα, πιστεύω ότι μπορούμε να έχουμε αυτή την αμφίδρομη άσκηση πίεσης από εθνικό σε ευρωπαϊκό και από ευρωπαϊκό όταν έχουμε λήψη αποφάσεων θετικών για το επάγγελμα προς εθνικό επίπεδο για την υιοθέτηση αυτών. Ένα από τα πράγματα που κάνουμε είναι ένας Περιφερειακός Οργανισμός που προάγει το διάλογο μεταξύ των διδασκόντων, των Συνδικάτων και των χωρών. Είναι πολύ σημαντικό.

Οι βόρειες χώρες το κάνουν αυτό εδώ και πολλά χρόνια. Έχουν εμπειρογνώμονες τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Αναθέτουν σε ηγέτες οι οποίοι χαράσσουν τις στρατηγικές, να διευθετούν διάφορα πράγματα βάσει των δεδομένων. Το ίδιο γίνεται και στην Αγγλία.

Υπάρχουν πολλά λοιπόν που βρίσκονται σε εξέλιξη σε πολλές χώρες και όπως έλεγε και ο Angelo, τώρα βέβαια, αυτά τα βλέπουμε λίγο επιφανειακά, αλλά χρειαζόμαστε να τα δούμε εν τω βάθει και να έχουμε πληροφόρηση απ' όλες τις χώρες, όχι μόνο αυτές οι οποίες ανήκουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά και αυτές οι οποίες είναι εν δυνάμει μέλη.

Οι βόρειες χώρες μας δίνουν το παράδειγμα σε πολλά επίπεδα για το πώς μπορούμε να λειτουργήσουμε. Η συνάντηση των χωρών σε ευρωπαϊκό επίπεδο, νομίζω ότι θα υπάρχουν 51 χώρες πέραν της

Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά αναγνωρίζουμε την αξία του να έχουμε δίκτυα με μικρότερες ομάδες χωρών.

Εδώ έχουμε τις συζητήσεις με την Επιτροπή και οι εκπρόσωποί σας, πιστεύω ότι σας έχουν ενημερώσει, το capacity building, η οικοδόμηση ικανοτήτων είναι πάρα πολύ σημαντική, γιατί σας βοηθάει να εμπλακείτε περισσότερο με τα μέλη σας ως Συνδικάτο. Χρειάζεται να εμπλακείτε περισσότερο, να επικοινωνήσετε στα μέλη σας όλα αυτά που συμβαίνουν. Γιατί θέλουμε και τη συμβολή σας ως Συνδικάτα από τα μέλη σας για να εμβαθύνουμε τα θέματα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι πολύ τεχνική, δύσκολη, οπότε χρειαζόμαστε εμπειρογνώμονες και πρέπει να κάνουμε και καλύτερη δουλειά με την ακριβή μετάφραση όλων αυτών των εγγράφων και των πολιτικών, το εγγράφων πολιτικής, τα οποία εκδίδονται συνεχώς. Χρειάζεται να υπάρχει συντονισμός της δουλειάς σε εθνικό επίπεδο με τα Ευρωπαϊκά Κοινοβούλια, αλλά και τις κυβερνήσεις και τα Υπουργεία.

Πρέπει να ξεκινήσουμε λοιπόν αρχικά στην Ευρώπη, δεν πρέπει επ' ουδενί να μείνουμε πίσω. Καμία χώρα δε δικαιούται να μένει πίσω. Και για το capacity building, για την οικοδόμηση ικανοτήτων, γίνονται διάφορα online μαθήματα και τώρα η συζήτηση διευρύνεται περισσότερο πέραν των μισθών, για τη διδακτική αυτονομία, τις δικαιοδοσίες των δασκάλων κτλ.

Έχω μιλήσει με τους συναδέλφους μου στη Σκωτία, δασκάλους στη Σκωτία, οι οποίοι λένε ότι τα Συνδικάτα πρέπει να αναλάβουν ενεργή δράση για να δημιουργήσουμε κίνητρα για όλο και περισσότερη συμμετοχή, έτσι ώστε να έχουμε πιο απτά αποτελέσματα. Αυτό είναι το πλαίσιο λοιπόν του πού βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή. Ο Leonardo έχει λεπτομέρειες για το Ευρωπαϊκό Εαρινό για το εξάμηνο.

L. EBNER: Αυτή η τελευταία παρουσίαση θα είναι σαν μια πετριά στο στομάχι διότι είναι πολύ τεχνική. Αλλά να το δείτε πιο πολύ σαν κάτι για να σας προκαλέσουμε και όχι σαν μια πλήρη παρουσίαση λόγω του τεχνικού χαρακτήρα.

Όπως είπε και ο Jelmer τον άλλο μήνα ή μετά το καλοκαίρι θέλουμε να δημιουργήσουν, να δώσουμε, να φτιάξουμε κάποιες ευκαιρίες, να δουλέψουμε μαζί σας και να δούμε τί μπορεί να γίνει σε επίπεδο κατάρτισης

σε αυτά τα θέματα. Αυτά είναι σημαντικά που πρέπει να γνωρίζουν οι συνδικαλιστικές, παρ' ό,τι φαίνονται πολύ μακριά από το πεδίο μας.

Είδατε πόσα κοινά σημεία έχουμε σε επίπεδο προτεραιοτήτων. Όταν μπει κανένας στον πίνακα το αντιλαμβάνεται. Οπότε όλοι ενωμένοι σαν ένα σώμα δουλεύουμε γι' αυτά. Τί είναι αυτό τώρα; Παραλείπω πολλές διαφάνειες, αλλά θα τα βρείτε όλα στο υλικό που θα μοιραστεί. Ξέρετε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει περιορισμούς, προϋπολογισμούς, κριτήρια που προκύπτουν ατυχώς λόγω της ευρύτερης των ευρύτερων μέτρων λιτότητας.

Δε χρειάζεται να τα εξηγήσω τα κριτήρια αυτά, τα οποία ισχύουν για πολύ καιρό και ποτέ δεν αμφισβητήθηκαν μετά από την κρίση του '08. Απλώς προσωρινά ήρθαν λόγω της κρίσης του COVID. Γιατί αυτά τα κριτήρια περιόριζαν τις δημόσιες δαπάνες των κρατών μελών κατά την πανδημία. Ανακαλύψαμε ότι είμαστε όλοι στο ίδιο τσουβάλι, οικονομικά ομιλώντας και αποφασίσαμε ότι θα ήταν ορθό λόγω της πανδημίας να γίνουν κάποιες έκτακτες επενδύσεις στον δημόσιο χώρο διότι κάποιοι άνθρωποι κινδυνεύουν να χάσουν τις δουλειές τους κτλ.

Μετά όμως την κρίση του COVID, ξεκίνησε μια άλλη συζήτηση σε ευρωπαϊκό επίπεδο και αφορούσε το πώς να γίνει προσαρμογή του υπάρχοντος νομικού πλαισίου για τα οικονομικά, το οποίο είχε αρθεί προσωρινά ώστε να ταιριάζει στην τρέχουσα εκείνη την εποχή κατάσταση. Τελικά, πώς να το θέσω, πήραν κάποιες αποφάσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση διότι οι νέοι κανόνες που συμφωνήθηκαν το '24 ήταν πολύ παρόμοιοι με αυτούς που προϋπήρχαν. Λίγο ίσως περισσότερο ευέλικτοι.

Και αυτή η ευελιξία είναι το κομμάτι που η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προωθεί και διαφημίζει πολύ όταν μιλάμε για δαπάνες. Λένε λοιπόν και ισχυρίζονται ότι αφού υπάρχει αυτή η ευελιξία. Τα κριτήρια είναι αυτό το 3% του ΑΕΠ και το 6% για το δημόσιο χρέος. Όταν υπερβεί αυτά τα κριτήρια, τότε υπάρχουν διαδικασίες που πυροδοτούν ρήτρες, οπότε τα κράτη μέλη πιέζονται και πάλι να επανέλθουν σε μια κατάσταση όπως αυτή που περιγράφουν οι περιορισμοί.

Σαν ένας αυτόματος μηχανισμός τώρα, έχουμε το μονοπάτι προσαρμογής. Δε χρειάζεται να συμμορφώνεσαι με αυτά τα κριτήρια. Έχεις λίγο χρόνο, δηλαδή 4 με 7 χρόνια, κατά τα οποία αυτά είναι εξ ορισμού τα 4,

αλλά μπορούν να επεκταθούν στα 7. Αυτή η προσαρμογή είναι διαπραγματεύσιμη και συμφωνούν και μπορεί να συμφωνηθεί μεταξύ των εθνικών κυβερνήσεων και της Ευρώπης.

Το σημαντικό είναι ότι σε αυτό το μηχανισμό υπάρχει η δυνατότητα της γενικής ρήτρας διαφυγής. Το οποίο σημαίνει ότι έχεις αυτούς τους κανόνες. Αλλά σε εξαιρετικές περιπτώσεις, είτε σε ευρωπαϊκό ή εθνικό επίπεδο, μπορείς να αναστείλεις αυτούς τους κανόνες που είναι η ρήτρα η οποία τώρα ενεργοποιείται για να τεκμηριώσει και να υποστηρίξει τις δαπάνες στην άμυνα.

Διότι υπάρχει και η πολιτική οπτική. Η Επιτροπή τεκμηριώνει τις έκτακτες δαπάνες για το ReArm σύμφωνα με αυτό το πλαίσιο. Αν είσαι αρκετά έξυπνος σε ευρεία κλίμακα, ας πούμε, μπορείς να ενεργοποιήσεις και άλλα κεφάλαια, συνοδευτικά του ReArm. Δηλαδή όχι μόνο για να πάρεις όπλα, αλλά για την κατάρτιση κτλ. Το οποίο ενεργοποιεί μια άλλη λογική, αν θέλετε μια άλλη προσέγγιση.

Αυτή είναι η γενική εικόνα. Τι κάνουν οι κυβερνήσεις, όλες: Τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο πέρυσι παρουσίασαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή αυτά τα δομικά χρηματοοικονομικά πλαίσια τα μεσοπρόθεσμα, σύμφωνα με τα οποία οι κυβερνήσεις λένε πως σκοπεύουν να ξοδέψουν χρήματα τα επόμενα τέσσερα χρόνια και ποιες είναι οι μεταρρυθμίσεις που σχεδιάζουν.

Εγώ είμαι Ιταλός. Υπάρχουν διαφορές, αλλά σε κάθε περίπτωση αυτό είναι το γενικό πλαίσιο. Αυτή είναι η μεταρρύθμιση της διακυβέρνησης, αν θέλετε. Πρόκειται για μια συνεχή εξάσκηση και διαλόγου μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής. Και αυτό ονομάζεται Ευρωπαϊκό Εξάμηνο. Ακριβώς κάθε άνοιξη, και αυτό είναι σημαντικό διότι φέτος θα είναι στις αρχές Ιουνίου.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή λοιπόν θα δημοσιεύσει έναν κατάλογο συστάσεων. Από φέτος τα κράτη μέλη θα υποβάλλουν την έκθεση προόδου, δηλαδή σε ποιο σημείο υλοποίησης έχουν φτάσει σε σχέση με τα χρηματοοικονομικά σχέδια και μερικές βδομάδες μετά η Επιτροπή δημοσιεύει συγκεκριμένες συστάσεις για κάθε χώρα. Αν τις δει κανένας, φαίνονται.

Είναι ένα μικρό κείμενο με λίγες γραμμές, στάνταρ προτάσεις, που τονίζουν τι πρέπει να κάνει μια χώρα. Δηλαδή που πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στις επενδύσεις, τί μεταρρυθμίσεις να κάνει και στη συνέχεια, επί της αρχής, όταν βλέπει το έγγραφο, θα έλεγε κανείς δεν συμβαίνει και τίποτα διότι είναι συστάσεις που σε πολιτικό επίπεδο προτείνονται από την Επιτροπή και ψηφίζονται από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή ψηφίζονται από τις κυβερνήσεις σας, που είναι ένα τρικ πολιτικό.

Και το τονίζω αυτό διότι οι κυβερνήσεις τα φορτώνουν στην Επιτροπή αλλά εν προκειμένω, κατά πλειοψηφία ψηφίζονται σε επίπεδο Συμβουλίου από τις δικές σας κυβερνήσεις και τους δικούς σας Υπουργούς. Αυτές είναι συστάσεις. Κάποιος θα έλεγε ότι δεν έχουν κανένα αντίκτυπο διότι λέω στον εαυτό μου να κάνω κάτι, τόσο απλά.

Αλλά επί της ουσίας οι συστάσεις αυτές συνδέονται με χρήματα, με χρηματοδότηση ευρωπαϊκή. Οπότε τα κράτη μέλη που υλοποιούν τις συστάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής θα ευνοηθούν στην πρόσβαση κονδυλίων. Απλοποιώ τα πράγματα, αλλά αυτό είναι το πνεύμα. Έτσι λειτουργούν αυτές οι συστάσεις και έτσι υλοποιούνται.

Αυτό λοιπόν είναι πολύ σημαντικό, διότι όταν η κυβέρνησή σας σας λέει "σχεδιάζαμε μια μεταρρύθμιση" ή "μας το ζητά η Ευρωπαϊκή Ένωση", συχνά αυτό το οποίο κρύβεται πίσω από αυτό είναι αυτού του είδους οι διάλογοι.

Ξύνω την επιφάνεια τώρα και τι λέω; Θέλουμε να σας κάνουμε κάποια κατάρτιση σχετικά με το πώς γίνεται αυτός ο διάλογος, πώς είναι δομημένος αυτό το ευρωπαϊκό εξάμηνο. Προετοιμάζουμε ένα βιβλίο, ένα εγχειρίδιο. Το έχουμε σχεδόν τελειώσει. Γι' αυτό δεν σας το έδειξα πριν. Υπάρχει λοιπόν. Το θέμα είναι, αυτό είναι μια συνεχής διαδικασία που γίνεται κάθε χρόνο. Ξεκινάει τον Σεπτέμβριο και τελειώνει, ολοκληρώνεται τον Ιούνιο και υπάρχουν διάφορα βήματα. Ένα πινγκ πονγκ μεταξύ των κρατών μελών και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Είναι κρίσιμο οι επικεφαλής των Σωματείων να καταλάβουν πρώτον, τι είναι αυτό, πώς δουλεύει, αλλά να καταλάβουν και πώς μπορούν να παρεισφρήσουν σε αυτή τη διαδικασία με δύο τρόπους, είτε άμεσα δουλεύοντας και θεσμοθετώντας μια βάση διαλόγου με την κυβέρνησή σας ή,

το άλλο που είναι σημαντικό, είναι τα Συνδικάτα, ειδικά οι ομοσπονδίες, θα πρέπει να είναι, να είναι ένα ενιαίο μέτωπο. Εκεί που παίρνονται οι αποφάσεις και εκεί που μπορούμε και έχουμε την ικανότητα να επηρεάσουμε τις κυβερνήσεις και την Επιτροπή.

Γι' αυτό επέμενα και στην αρχή για τη σπουδαιότητα του συντονισμού των δράσεών μας. Αν πάμε μεμονωμένα, θα μας διαλύσουν είτε οι κυβερνήσεις είτε τα θεσμικά ευρωπαϊκά όργανα. Θα πρέπει να συντονιστούμε και γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να ξέρουμε σε τί αναφερόμαστε. Και ολοκληρώνω με αυτό. Δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι άλλο.

Ένα υστερόγραφο που ήθελα να σχολιάσω για τη σπουδαιότητα της συλλογής δεδομένων. Συζητάμε για δημόσιες επενδύσεις στην Εκπαίδευση. Δεν μπορώ να διαβάσω τί γράφει εκεί κάτω, αλλά σε μια από αυτές τις διαφάνειες φαίνεται. Νομίζω ότι είναι αυτή. Φαίνεται λοιπόν ότι από την Πρωτοβάθμια στην Τριτοβάθμια και τις σχετικές επενδύσεις είναι σωρευτικά δεδομένα για τις χώρες. Απάνω βλέπετε τη Νορβηγία, μετά την Ισλανδία, το Ηνωμένο Βασίλειο και την Ιρλανδία.

Αν δείτε αυτά στις διαφάνειες, δεν βλέπετε ένα δράμα να συντελείται εκεί. Αλλά ξέρουμε ότι η πραγματική εικόνα, η πραγματικότητα, είναι διαφορετική από αυτήν. Και αυτό είναι το πρόβλημα. Και δεν είναι επιστημονικό το πρόβλημα. Διότι εμείς θέλουμε να έχουμε αξιόπιστα δεδομένα όλα όσα μας λέτε εσείς από το κάθε κράτος μέλος, ενώ εμείς έχουμε στα χέρια μας αυτό.

Και κάτι ακόμα που είναι οι ιδιωτικές δαπάνες. Δεν θα λέγατε και πάλι ότι υπάρχουν τρελές αυξήσεις στις ιδιωτικές δαπάνες κι όμως γίνονται. Η απάντηση είναι το soft privatization, μια ύπουλη ιδιωτικοποίηση, δηλαδή δημόσιες επενδύσεις σε δημόσιους θεσμούς αλλά και δημόσιους θεσμούς και ιδρύματα που επί τη συμβάσει για την ψηφιοποίηση κτλ. μπαίνει ο ιδιωτικός τομέας μέσα στο Δημόσιο και κατ' αυτό τον τρόπο, πονηρά, πολύ πονηρά και ύπουλα, υφαρπάζονται χρήματα. Και εδώ σταματώ.

J. EVERS: Είχαμε με την με τη Συνομοσπονδία της ETUC που είναι και αυτές μάλλον μέλη της ETUC ως Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία, την επόμενη βδομάδα έχουμε μια συνάντηση και πιέζουμε για αυτά τα θέματα και εκεί. Δύο ερωτήματα και να κάνουμε ένα μικρό workshop επί του θέματος αυτού, πάλι

σε ομάδες να χωριστούμε για ένα δεκαπεντάλεπτο και να συζητήσουμε ακριβώς αυτό.

Τι γίνεται με τις ευρωπαϊκές πολιτικές; Πέραν της Επιτροπής και των δεσμεύσεων, μιλάτε με τις Συνομοσπονδίες σας για αυτά τα θέματα; Με τα μέλη σας τα συζητάτε, τα ενημερώνετε για αυτά τα θέματα; Συνεργάζεστε, κάνετε lobby στις εθνικές κυβερνήσεις;

Και το δεύτερο ερώτημα και το συζητούσαμε και με το γραφείο με τον Μπιρό, τί θέλετε από μας; Πώς μπορούμε να σας βοηθήσουμε για να γίνετε πιο ενεργοί σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης στη διαδικασία του lobbying; Και εκεί και με τις εθνικές κυβερνήσεις σας; 15 λεπτά λοιπόν και επανερχόμαστε στις ομάδες που ήμασταν πριν Julian και Manuelle συντονίζουμε, συζητάμε αυτές τις δύο ερωτήσεις και συνοψίζουμε με τα όσα θα θυμηθούν.

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

J. EVERS: Μετά την ενδιαφέρουσα συζήτηση, λοιπόν, έχουμε επιστρέψει όλοι. Πολύ σύντομα οι απαντήσεις, παρακαλώ. Η Manuela ήταν πολύ αυστηρή με την ομάδα, όπως σε κάθε συνάντηση του Συνδικάτου. Σύνοψη, παρακαλώ.

M. MENDONCA: Πολύ γρήγορα στην πρώτη ερώτηση. Τί κάνετε για τις ευρωπαϊκές πολιτικές;

J. EVERS: Δεν κάνουμε πολλά και όχι αρκετά. Αυτό είναι το συμπέρασμα. Στη Γαλλία υπάρχουν κάποιες δημοσιεύσεις, κάποια άρθρα, κάποια έγγραφα που αφορούν το ευρωπαϊκό πλαίσιο προς τα μέλη προσπαθούν να συζητάνε με τα άλλα Συνδικάτα, να γίνει και συζήτηση σε επίπεδο Συνομοσπονδίας αλλά δεν αξίζει να σχολιάσουμε παραπάνω την πρώτη ερώτηση.

Τι χρειάζεται να γίνει; Η δεύτερη ερώτηση. Η ιδέα λοιπόν είναι να μεταφραστεί καταρχήν το ευρωπαϊκό πλαίσιο σε μια προσπάθεια από τη μία πλευρά να γίνει καλύτερα κατανοητό και να εξηγηθεί στα μέλη μας πως λαμβάνονται οι αποφάσεις σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Το είπε και προηγουμένως στην εισαγωγή του εδώ ο συνάδελφος. Θα πρέπει να είναι στην καθημερινότητά μας.

Δεν είναι σαφές. Και εγώ μιλώντας για τον εαυτό μου, οι leaders των Συνδικάτων, οι καθηγητές, πρέπει να καταλάβουν πόσο σοβαρό είναι και

ότι πρέπει να του δώσουν την προσήκουσα σημασία και προσοχή. Αυτό θα βοηθούσε γενικώς. Επίσης, θα μας βοηθούσε να καταλάβουμε πώς μπορούμε να δουλέψουμε πιο στενά με τη Συνομοσπονδία μας σε εθνικό επίπεδο, για να συντονιστούν κάποιες προσπάθειες.

Διότι αν το παιχνίδι, όπως είπε ο Λεονάρντο, παίζεται σε επίπεδο Συνομοσπονδιών, θα μπορούσαμε ίσως με τις Συνομοσπονδίες Πορτογαλίας, Ιταλίας κτλ., έχουν καλές σχέσεις μεταξύ τους με το CGLA και τα λοιπά. Έχουν κάποιες κοινές δράσεις υποστήριξης, lobbying;

Να δημιουργήσουμε λοιπόν, αν δεν υπάρχει αυτή τη δυναμική, αν θέλετε, πίεσης, συνεισφέροντας έτσι στη δουλειά που ήδη κάνουν οι Συνομοσπονδίες μας, που δεν ξέρουμε και πολύ καλά τι κάνουν. Τέλος, πάντων. Να ενισχυθεί λοιπόν το lobbying και όσον αφορά την Εκπαίδευση, αν έχουμε ένα χρονοδιάγραμμα που υπάρχει ένα έγγραφο όπως είπες, δηλαδή με τις σημαντικές στιγμές που μαζί θα προσπαθήσουμε να επηρεάσουμε τις πολιτικές.

Αυτό να γίνει καθαρό, ξεκάθαρο και να κάνουμε κάτι κοινό. Αν δηλαδή το θέμα του 6% του ΑΕΠ μπαίνει τώρα και μπορούμε να ασκήσουμε κάποια πίεση, να το κάνουμε από κοινού. Ή ταυτόχρονα αν θέλετε. Ξέρω ότι εσείς το κάνετε κάθε τόσο στέλνετε ένα email και λέτε “η διαβούλευση σε ευρωπαϊκό επίπεδο εξελίσσεται, πηγαίνετε εκεί”.

Ακόμα μας έχετε βοηθήσει τονίζοντας τα πιο σημαντικά, τα πιο σημαντικά θέματα τα οποία θα έπρεπε να υποστηρίξουμε. Ήδη έχει γίνει λοιπόν δουλειά εκεί, δε σημαίνει ότι δεν υπάρχει κάτι ήδη στα χέρια μας, αλλά ίσως να προσπαθήσουμε όλα αυτά να γίνουν πιο ξεκάθαρα καθώς και να αρθρωθούν, να εκφραστούν με έναν καλύτερο τρόπο.

Αυτή είναι η στιγμή για να ασκήσουμε πίεση στις κυβερνήσεις και να μπει αυτό το 6% στην ατζέντα των Συνομοσπονδιών. Ή θα μπορούσε να είναι το θέμα των δεξιοτήτων του ΑΙ. Είναι διάφορα θέματα τα οποία προκύπτουν. Η συνδιοργάνωση της κινητοποίησης, ώστε να υπάρχουν πιο ισχυρές συλλογικές δράσεις. Ίσως, ο καθένας από μας κάνει κάτι που δεν ξέρουμε και δεν καταλαβαίνουμε για ποιο λόγο γίνεται. Δεν ξέρω αν, συνόψισα ορθά όλα όσα κουβεντιάσαμε. Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ο συνάδελφος Κικινής έχει το λόγο.

Θ. ΚΙΚΙΝΗΣ: Σχετικά με τις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά άμεσα για τις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με την έννοια ότι αυτές φιλτράρονται μέσα από την πολιτική που ασκεί η κυβέρνηση. Δηλαδή, αυτές οι πολιτικές με τις οποίες ερχόμαστε σε επαφή τελικά είναι αυτές που επιλέγει με τη δική της ματιά και με τον τρόπο που τις χρησιμοποιεί η κυβέρνηση να τις εφαρμόσει και στη χώρα μας.

Εστιάζουμε κυρίως στις αρνητικές επιπτώσεις που προξενεί η κυβερνητική πολιτική, χρησιμοποιώντας με όποιο τρόπο ερμηνεύει και επιλέγει να προβάλλει τις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτό είναι το τελικό φίλτρο που φτάνει σε εμάς δηλαδή. Τώρα τι κάνουμε; Ενημερώνουμε τα μέλη μας μέσα από κείμενα των αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου και των Γενικών μας Συνελεύσεων.

Πραγματοποιούμε Γενικές Συνελεύσεις σε τακτικά διαστήματα σε όλες τις περιοχές, σε όλους τους Συλλόγους της Ελλάδας. Ημερίδες, εκδηλώσεις για θέματα τα οποία απασχολούν την Εκπαίδευση και τα προβλήματα που συνδέονται με τις πολιτικές και της κυβερνητικής και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Περιοδείες σε σχολεία. Προσπάθεια να έχουμε τον κόσμο μας όσο περισσότερο γίνεται ενημερωμένο.

Εκδηλώσεις διαδικτυακά ώστε να μπορούν να τις παρακολουθήσουν και όσοι δεν έχουν τη δυνατότητα της άμεσης επαφής. Τώρα lobbying πραγματικό, νομίζουμε ότι έχει μια άλλη διάσταση ο όρος, δε νομίζω ότι κάνουμε πραγματικό lobbying. Αυτό που κάνουμε είναι να πιέζουμε μέσα από κινητοποιήσεις, που είναι το αυτονόητο, αλλά και προσπάθεια συνεργασίας με ομάδες πίεσης, αν μπορούν να θεωρηθούν έτσι, όπως τα πολιτικά κόμματα.

Έχουμε δηλαδή συχνά επαφές με τα πολιτικά κόμματα της αντιπολίτευσης, προσπαθώντας να τους περάσουμε τον λόγο μας και να έχουν μια πραγματική στήριξη των θέσεών μας. Το κάνουμε για κάθε σημαντικό ζήτημα το οποίο έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Όχι, όμως, μόνο με τα πολιτικά κόμματα. Απευθυνόμαστε και σε κοινωνικές ομάδες με τις οποίες μπορούμε να συνεργαστούμε και κυρίως από αυτές τις κοινωνικές ομάδες, το γονεϊκό κίνημα.

Δηλαδή προσπαθούμε να έχουμε πάντα μια καλή επικοινωνία, πολύ καλή επικοινωνία, να είναι παρόντες στα συνέδρια μας και στις εκδηλώσεις μας οι άνθρωποι που εκφράζουν τους γονείς, που είναι οι εκπρόσωποι των γονέων.

Τώρα πρέπει να καταλάβουμε και κάτι. Ότι ως ΔΟΕ και η ΟΛΜΕ έχουν το εξής πρόβλημα εδώ και μερικά χρόνια, εδώ και τέσσερα χρόνια. Ότι είμαστε 11 μέλη στα Διοικητικά Συμβούλια και οι 9 πηγαίνουν στο σχολείο κανονικά. Γιατί ήταν μια κίνηση αβρότητας που έκανε η Υπουργός Παιδείας τότε να μας φέρει πιο κοντά με τον κόσμο της Εκπαίδευσης.

Όμως, όταν υπάρχουν 11 άτομα τα οποία πρέπει να κάνουν δουλειά σε όλη την Ελλάδα, σε κάθε Συμβούλιο και από αυτούς μόνο ο Πρόεδρος και ο Γραμματέας δεν ασκούν διδακτικά καθήκοντα και οι υπόλοιποι πηγαίνουν στο σχολείο και είναι σήμερα με άδεια εδώ πέρα για να μπορούν να συμμετέχουν, είναι κάτι τραγικό. Χάνεται η δυνατότητα μεγάλης επικοινωνίας.

Άρα εδώ πάμε στο δεύτερο κομμάτι, στο τι χρειαζόμαστε. Αλλά να πω για τις Ομοσπονδίες τώρα ότι παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε έχουμε πάρα πολύ καλή συνεργασία μεταξύ μας, με πολύ συχνές επαφές όχι μόνο η ΔΟΕ με την ΟΛΜΕ, που είναι σχεδόν αυτονόητο ότι είναι πολύ καλή η συνεργασία μας, αλλά και με τους εκπροσώπους της ιδιωτικής Εκπαίδευσης, η οποία στηρίζει την υλοποίηση της δημόσιας Εκπαίδευσης και βλέπει την ιδιωτική μόνο ως συμπλήρωμα της δημόσιας και πρεσβεύει μια πραγματικά υγιή δημόσια Εκπαίδευση, αλλά και με την Ομοσπονδία που είναι, γιατί είναι χωριστή η Ομοσπονδία από τις δικές μας, του ειδικού εκπαιδευτικού και βοηθητικού προσωπικού που βρίσκεται στα σχολεία μας, δηλαδή λογοθεραπευτές, ψυχολόγους κτλ. για να μπορέσουν να βοηθήσουν στο εκπαιδευτικό έργο.

Τώρα τι χρειαζόμαστε; Κατ' αρχάς θέλουμε μια προσπάθεια να θεσμοθετηθεί πραγματικός κοινωνικός διάλογος με αναγνώριση και σεβασμό του ρόλου μας. Αυτό από ότι φαίνεται δύσκολα μπορούμε να το πετύχουμε μόνοι μας, γιατί σε πολύ μεγάλο μέρος δεν εξαρτάται από μας, αλλά εξαρτάται από αυτούς που έχουμε απέναντί μας να συζητήσουμε.

Αλλαγή της πολιτικής: Αν δούμε τα recommendations που δεν εφαρμόζεται σχεδόν τίποτα εδώ στην Ελλάδα εκ μέρους των κυβερνήσεων και εδώ οι είναι αναγκαίες οι θεσμικές παρεμβάσεις που μπορούν να πιέσουν την ελληνική κυβέρνηση να αλλάξει την πολιτική της, ώστε να σεβαστεί ακόμη και οδηγίες της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης που μπορεί να έχουν θετικό χαρακτήρα και δεν τις σέβεται, τις αποκρύπτει ή δεν τις εφαρμόζει καθόλου. Γιατί είναι επιλογή της το τι θα εφαρμόσει και τι όχι.

Δηλαδή, για παράδειγμα, υπάρχει ευρωπαϊκή οδηγία σχετικά με την όχι επαναλαμβανόμενη χρήση αναπληρωτών Εκπαιδευτικών. Πήγαμε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή το 2019 και το τονίσαμε. Θα μας άρεσε να χαιρόμαστε ότι ξεκίνησαν οι διορισμοί το 2020. Ήταν δικό μας επίτευγμα. Μπορούμε να το λέμε πολιτικά, αλλά η πράξη λέει ότι οι αναπληρωτές είναι εδώ, άρα συνεχίζουν να επαναλαμβάνονται και χωρίς δικαιώματα.

Άρα εδώ χρειάζεται μια έντονη παρέμβαση ώστε να πιεστεί και εννοώ παρέμβαση της EUC και της Eι στους θεσμικούς ρόλους που μπορούν να έχουνε, ώστε να μπορέσουν να πιεστούν και ίσως και κάτι πιο πρακτικό, οι συναντήσεις που συνδέουν που εκπροσωπούν τις ETUCE και της Eι εδώ στην Ελλάδα με την κυβέρνηση, με εκπροσώπους της κυβέρνησης, με την Υπουργό Παιδείας για παράδειγμα, ή τους Υπουργούς Οικονομικών και Εσωτερικών, γιατί όλα αυτά συνδέονται με την πολιτική που τελικά ασκείται στα σχολεία.

Και να πω ότι έχουμε θετικά και αρνητικά δείγματα παρέμβασης της Eι. Θα θυμίσω ότι όταν το 2017-18 διεκδικούσαμε την εφαρμογή της δίχρονης προσχολικής αγωγής στο δημόσιο σχολείο, υπήρχε κείμενο της ETUCE το οποίο το χρησιμοποιήσαμε πάρα πολλές φορές, και στην παρουσία μας στη Βουλή, αλλά και στην παρουσία μας με τα υπόλοιπα κόμματα, ώστε να ενισχύσουμε την προσπάθεια που κάναμε. Και πέτυχε τότε είναι από τις τελευταίες νίκες που πετύχαμε ως κίνημα στην Ελλάδα. Σας ευχαριστώ.

M. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Λοιπόν, να τοποθετηθούμε για το θέμα το συγκεκριμένο. Να πούμε ότι σε ό,τι αφορά στις πολιτικές που αναπτύσσονται σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν συμμετέχουμε. Συμμετέχουμε εννοώ σε μια γενικότερη έννοια του όρου συμμετοχής, μιας και υπάρχουν εκλεγμένοι

ευρωβουλευτές οι οποίοι μεταφέρουν τέλος πάντων αυτά που πρέπει να μεταφέρουν.

Το τί παράγεται στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το πώς έρχεται, τουλάχιστον στο δικό μας εκπαιδευτικό σύστημα, σε όλες τις περιπτώσεις υπάρχει ένα φιλτράρισμα. Υπάρχει ένα φιλτράρισμα στη βάση του δικού μας εκπαιδευτικού και όχι μόνο, συγκειμένου. Αυτό είναι θετικό, είναι και αρνητικό κάποιες φορές.

Το ζητούμενο είναι αυτό που έχει αναφέρει και ο Θανάσης. Κάποιες πολιτικές που είναι προς τη σωστή κατεύθυνση, οι εκπαιδευτικές πολιτικές να εφαρμόζονται προς όφελος της Εκπαίδευσης. Πολλές φορές και επιτηδευμένα θα έλεγα, κάποιες ευρωπαϊκές πολιτικές που είναι προς τη σωστή κατεύθυνση, η κυβέρνηση, η επίσημη πλευρά κάνει λες και τις ακούει για πρώτη φορά.

Ας πούμε, το γεγονός ότι επικαλεστήκαμε το ότι υπάρχει πρόβλημα με το θέμα της έλλειψης Εκπαιδευτικών και όλα αυτά και ότι πρέπει κάτι να κάνουμε για αυτό, η αντίδραση που είχαμε σε συνάρτηση ήταν ότι με αυτό δεν ισχύει και δεν υπάρχει πουθενά και δεν εντοπίζεται πουθενά.

Επίσης εδώ θα πρέπει να αναφέρω και το εξής: Σε ότι αφορά στις ευρωπαϊκές πολιτικές, εκείνο που πολλές φορές κάνει το Υπουργείο, την κυβέρνηση να επιμένει, είναι όταν αυτές συνδέονται με αντίστοιχα ευρωπαϊκά κονδύλια.

Σε αυτή την περίπτωση και αναφέρομαι για παράδειγμα στο Ταμείο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας, το οποίο προωθεί συγκεκριμένες πολιτικές, στις οποίες δεν έχουμε βεβαίως εμείς συμμετάσχει, δε μας έχει ρωτήσει κάποιος αυτά τα λεφτά πώς μπορούν να αξιοποιηθούν προς όφελος της Εκπαίδευσης, σε αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις το Υπουργείο πατά πάνω σε αυτά, ειδικά στα χρονοδιαγράμματα, για να προωθήσει συγκεκριμένες μεταρρυθμίσεις, το οποίο, τις οποίες το ίδιο καθορίζει, επαναλαμβάνω, χωρίς να υπάρξει οποιοσδήποτε διάλογος.

Ένα παράδειγμα είναι και το θέμα της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου. Δηλαδή, αυτή τη στιγμή στην Κύπρο γίνεται ένας αγώνας δρόμου από πλευράς κυβέρνησης για να προχωρήσει συγκεκριμένο νομοσχέδιο που αφορά στην αξιολόγηση, γιατί

ακριβώς επικαλείται το γεγονός ότι θα έχει τέλος πάντων ένα χρονοδιάγραμμα για να μπορέσει να αξιοποιήσει τα λεφτά από πλευράς Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Άρα λοιπόν από εδώ αναδύεται ακριβώς το γεγονός ότι σε όλο αυτό το κομμάτι θα πρέπει να υπάρχει επί της ουσίας κοινωνικός διάλογος. Γιατί το να υπάρχει μια οδηγία από πλευράς Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν είναι αρκετό.

Πρέπει να υπάρχει σαφώς η δυνατότητα ή τέλος πάντων η ενδυνάμωση του κοινωνικού διαλόγου, έτσι ώστε όλα να γίνονται μετά από συζήτηση και διάλογο και να μην προχωρά μονομερώς η επίσημη πλευρά σε αυτά που θέλει να προχωρήσει.

Για όλα αυτά εννοείται ότι ως οργάνωση, ως ΠΟΕΔ ενημερώνουμε τα μέλη μας με πολλούς τρόπους και έχουμε συνεργασίες διαχρονικά και με την οργάνωση της Μέσης Εκπαίδευσης και με την οργάνωση της Μέσης Τεχνικής Εκπαίδευσης και σε πολλά σημεία συμφωνούμε.

Τώρα, σε ότι αφορά στο lobby, η αλήθεια είναι ότι αν πάρουμε τον ορισμό της έννοιας, ναι, σε πολλές περιπτώσεις νιώθουμε ότι μας δόθηκε η δυνατότητα να ασκήσουμε πίεση με αυτή την έννοια, αλλά σε κάθε περίπτωση το μαχαίρι και το καρπούζι το έχει η επίσημη πλευρά. Άρα λοιπόν, τι θα λέγαμε ότι χρειαζόμαστε από εσάς.

Σίγουρα σε αυτό το τραπέζι ακούστηκαν πολλά σημεία τα οποία πατούν πάνω σε αρχές και αξίες που αφορούν στο συνδικαλιστικό κίνημα ευρύτερα και στο κομμάτι της Εκπαίδευσης συγκεκριμένα. Άρα λοιπόν σαφώς το αρχείο που μας δόθηκε είναι πολύ σημαντικό και ναι, σαφώς η επίκληση αυτού σε συναντήσεις δίνει μια δυναμική.

Χρειάζονται όμως να γίνουν, θα συμφωνήσω με τον Θανάση, θα ήταν καλό να γίνονται κοινές συναντήσεις μεταξύ Εκπαιδευτικών, Συνδικαλιστικών Οργανώσεων και Υπουργείων Παιδείας, ακριβώς για να ακούγονται στο ίδιο τραπέζι και οι δύο πλευρές και να καταγράφονται, αν θέλετε, οι θέσεις. Δηλαδή κάπου να φεύγει το κομμάτι του "αυτό συμβαίνει στη χώρα μου και δεν το μαθαίνουν διεθνώς".

Όχι, θα δίνεται η δυνατότητα, η ευκαιρία να ειπώνονται πράγματα και αυτό από μόνο του, το ότι δηλαδή θα ακουστεί κάτι, δίνει μια άλλη δυναμική και ασκεί μια άλλη πίεση. Σίγουρα συναντήσεις τέτοιες με τις οποίες γίνεται συζήτηση και βγαίνει και προς τα έξω ότι υπάρχει αυτό το κομμάτι και ότι για παράδειγμα η ΠΟΕΔ ανήκει, είναι μέρος αυτής της οικογένειας και σε παγκόσμιο επίπεδο και σε ευρωπαϊκό και σαφώς και αυτό από μόνο του λέει πολλά και σίγουρα πρακτικά τέτοιων συναντήσεων, αποφάσεις, ανακοινώσεις κτλ., και αυτά θεωρούμε ότι μπορούν να ασκήσουν πίεση, εάν και εφόσον τις επικαλεστούμε ως εκπαιδευτική Οργάνωση.

S. EYLEM: Για τη Βόρεια Κύπρο, οι ευρωπαϊκές πολιτικές δεν υλοποιούνται από την κυβέρνηση, ούτε υιοθετούνται στο βορρά. Όπως είπα και προηγουμένως το πρωί, ο βορράς είναι ουσιαστικά η χωματερή της Τουρκίας. Δεν είμαστε ούτε μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άρα δεν μπορούμε να επωφεληθούμε από τα δικαιώματα που μας δίνει μια ένταξη.

Δεν έχουμε το δικαίωμα, δεν μπορούμε να επιλέξουμε τον υποψήφιό μας για το Κοινοβούλιο για παράδειγμα. Και όπως προείπα το κεκτημένο το ευρωπαϊκό δεν υλοποιείται στο βορρά. Έχουμε περιορισμένα κονδύλια μόνο για την Εκπαίδευση και για άλλους τομείς. Άρα πιστεύω ότι καταλαβαίνετε όλοι τι χρειαζόμαστε. Ευχαριστώ πολύ.

J. EVERS: Ευχαριστώ. Αυτά που μας είπατε δεν είναι άγνωστα. Δουλεύουμε προς αυτές τις κατευθύνσεις που αναφέρατε. Ξέρω ότι είναι πολύ δύσκολο και γραφειοκρατικό να συμμετέχουν τα μέλη. Υπάρχουν όμως και πρακτικά παραδείγματα.

Το δικό μας Συνδικάτο στην Ολλανδία, ασκεί πίεση στους εκπροσώπους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα Συνδικάτα μας έχουν αντιπρόσωπο στις Βρυξέλλες, οπότε καταλαβαίνετε ότι μπορούν να ασκούν πίεση. Όπως είπα, είναι τεχνικό θέμα και πρέπει να βρούμε πώς θα το υλοποιήσουμε. Αν θέλουμε να πετύχουμε το 6% πρέπει να έχουμε την πίεση από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όσα είπατε όλοι είναι δύσκολο να επιτευχθούν, γι' αυτό χρειαζόμαστε μια συγκεκριμένη στρατηγική, να δουλέψουμε όλοι μαζί και μόνο συλλογικά μπορούμε να πετύχουμε αυτό που θέλουμε και μέσω των μελών. Αν και είναι δύσκολο να πετύχουμε σημεία εισόδου για όλα τα μέλη.

Νομίζω ότι πρέπει να σταματήσουμε εδώ. Το θέμα είναι πάρα πολύ δύσκολο. Η συνεισφορά σας ήταν σημαντική και θα συνεχίσουμε αύριο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ Jelmer. Ναι, είναι δύσκολο. Πρέπει να ξέρουμε τι κάνουν. Αυτό είναι το απλό. Γιατί το κάνουν σε εμάς; Είτε συμφωνούμε είτε όχι, πρέπει να ξέρουμε τι γίνεται.

Θέλω να σας ευχαριστήσω για σήμερα. Τελειώνουμε εδώ, νομίζω τι ήταν μια εκπληκτική μέρα, εξαιρετικά παραγωγική. Χάρηκα ιδιαίτερα που ήμουν εδώ. Έμαθα από εσάς και νομίζω ότι είναι η απαρχή ενός πιο θεσμοθετημένου πράγματος στο μέλλον.

Πριν φύγετε, θέλω από κάθε Συνδικάτο μια παράγραφο, όχι πάνω από τρεις, τέσσερις προτάσεις. Η παράγραφος αυτή θα λέει ποια είναι η σημασία ή η δυνατότητα να δημοσιοποιήσουμε αυτά όλα τα πράγματα για να επιτευχθούν οι πολιτικές για την Εκπαίδευση. Μια παράγραφος λοιπόν ανά Συνδικάτο, μια δήλωση με το όνομά σας και τη θέση σας.

Αποφασίζετε οι ίδιοι ποιος θα το κάνει αυτό. Θέλω ένα ανά Συνδικάτο. Ποια είναι η σημασία ή το πιθανό όφελος του να δημοσιοποιήσουμε αυτά τα πάντα σε παγκόσμιο επίπεδο, σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Το θέλω αυτό πριν φύγετε. Δε θα φύγετε αν δεν έχετε αυτή την παράγραφο. Και θέλω και αυτή τη σελίδα των στατιστικών. Χρηματοδότηση, μισθός, συνθήκες και ασφάλεια εργασιακή.

Σήμερα ήταν μια εξαιρετική μέρα. Είδαμε την αλληλεγγύη σε όλο της το μεγαλείο. Σας ευχαριστώ όλους. Γεια σας!

ΛΗΞΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ 1^{ης} ΗΜΕΡΑΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ ΤΗΣ Ν. ΕΥΡΩΠΗΣ

ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

«GO PUBLIC, FUND EDUCATION»

ΤΡΙΤΗ 13 ΜΑΪΟΥ 2025

ΗΜΕΡΑ 2^η

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Συνάδελφοι, πριν ξεκινήσουμε, ν' ανακεφαλαιώσω τί κάναμε χθες. Χθες ξεκινήσαμε τη μέρα με την Edwards που μας έδωσε τη μεγάλη εικόνα, το παγκόσμιο πλαίσιο αν θέλετε, που μας παρέπεμψε πλέον στο Go Public, την εκστρατεία και είδαμε ότι χρειάζονται μεγαλύτερη επένδυση στους καθηγητές, κάτι το οποίο συνοδεύεται από μια έλλειψη δασκάλων 44 εκατομμυρίων, οι οποίοι χρειάζονται επιπλέον και θα χρειαστούν για την επόμενη δεκαετία. 4,8 εκατομμύρια από αυτά τα 44 είναι η έλλειψη και η πρόβλεψη επιπλέον δασκάλων που θα χρειαστεί η Ευρώπη και η Βόρειος Αμερική. 4,8 εκατομμύρια.

Αφού μπήκε λοιπόν το πλαίσιο, μετά ακούσαμε τις εκθέσεις από τα κράτη απ' όλους σας που επιβεβαίωσαν την κρίση. Απλώς επιβεβαίωσαν ότι πρόκειται για μια παγκόσμια κρίση. Από τα νούμερα που δείχνουν μια απίστευτη έλλειψη, εγώ έμεινα άφωνος με την κατάσταση στην Πορτογαλία. Μια έλλειψη 100.000 περίπου στην Ελλάδα που αρνείται να διορίσει 11.000 δεν ξέρω κι εγώ πόσους κάθε χρόνο.

Τα απίστευτα νούμερα, τα τρομακτικά νούμερα συμβασιούχων σε καθεστώς επισφάλειας που υπάρχει σε όλες τις χώρες, όχι μόνο λόγω των εγχώριων πολιτικών, αλλά και λόγω των παρεμβάσεων του διεθνών θεσμών και στην περίπτωση μας της Τρόικας, η οποία επιβάλλει μέτρα λιτότητας, επισφάλειας στην εργασία και περικοπές μισθών.

Ακούσαμε για το πάγωμα των επενδύσεων στην Εκπαίδευση, που προφανώς βρίσκεται κάτω από όλα τα προβλήματα. Την υπερβολική εργασία των δασκάλων κτλ. Εγώ παραμένω κατάπληκτος από αυτή την κατάσταση και από τα νούμερα, κυρίως από τους Έλληνες που ξεκινάνε με ένα μισθό 780 ευρώ, όταν τα ενοίκια είναι τουλάχιστον 500 με 600 ευρώ το μήνα.

Δεν ξέρω αυτό πώς λειτουργεί σ' αυτή τη χώρα. Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω. Είναι πέραν των δυνατοτήτων μου να το ερμηνεύσω και να το αντιληφθώ. Να λοιπόν η κρίση, όπως απεικονίζεται στις χώρες σας, σε όλες τις χώρες σας.

Αφού λοιπόν μιλήσαμε και μοιραστήκαμε αυτές τις πληροφορίες, μιλήσαμε, είδαμε ποια είναι η δομή της εκστρατείας και τι ελπίζουμε να πετύχουμε και σας εξέφρασα και σας έδειξα κίολας ότι το Go Public είναι για όλο τον κόσμο, με τα Συνδικάτα σε όλο τον κόσμο να είναι μαζί μας. Γιατί αφορούν αυτό που κάνετε κάθε μέρα. Αυτή είναι η εκστρατεία που μιλάει για μισθούς, συνθήκες εργασίας, ασφάλεια εργασίας και επενδύσεις στην εκπαίδευση. Αυτές είναι οι προτεραιότητές σας και κάθε Συνδικάτου.

Και αν δεν είναι, με όλο το σεβασμό, θα έπρεπε να είναι. Αν δεν δίνεται προτεραιότητα σε όλα αυτά, δηλαδή σε καλύτερες συνθήκες, καλύτερη δουλειά, ασφάλεια στην εργασία, καλύτερα να φύγουμε όσοι δεν συμφωνούμε.

Τι θέλω τώρα να κάνουμε σήμερα; Να γίνουμε λίγο πιο πρακτικοί και να δούμε και να συζητήσουμε τη σπουδαιότητα του στρατηγικού σχεδιασμού. Και χθες σας το είπα. Σαν ηγέτες των Συνδικάτων είμαστε πολύ καλοί στο μπλα-μπλα και εγώ είμαι ειδικός. Εδώ τα πάμε πάρα πολύ καλά, αλλά δεν επενδύουμε αρκετό χρόνο στον στρατηγικό σχεδιασμό.

Το να συζητάμε για τη στρατηγική δηλαδή και τί θέλω να κάνουμε σήμερα το πρωί, να μοιραστώ μαζί σας, το πώς με την πάροδο των χρόνων εγώ πέρασα από το μπλα-μπλα στο να πιστεύω στη στρατηγική η οποία με βοηθά, γιατί με βάζει σε πειθαρχία και μου ξεκαθαρίζει τους στόχους.

Να δούμε λοιπόν πώς σχεδιάστηκε η στρατηγική ή η εκστρατεία πριν 4 χρόνια, όταν ήμουν πίσω στο Συνδικάτο μου. Εκεί είχαμε εντοπίσει την

έλλειψη δασκάλων, που οφειλόταν σε υποεπενδύσεις, κακούς μισθούς και κατέληγε σε κακές συνθήκες, υπερεργασία κτλ.

Να μοιραστώ λοιπόν μαζί σας τη σπουδαιότητα μιας σωστής εθνικής εκστρατείας. Στην Αφρική οι συνάδελφοί μας λένε «αν δεν μπορείς να σχεδιάσεις, τότε σχεδιάζεις να αποτύχεις». Εμείς σχεδιάζουμε για να πετύχουμε. Οποτεδήποτε ξεκινάς και δημιουργείς ένα σχέδιο, ένα πρόγραμμα, ένα στρατηγικό σχέδιο, πρέπει πάντα να εντοπίζεις ποιο είναι το πρόβλημα που θέλεις να λύσεις.

Αυτό μπορεί να ακούγεται πολύ απλό. Δηλαδή και τελικά για βλάκες μας περνάς; Γιατί μας το λες; Αλλά καμιά φορά πρέπει να ξεκινάς από τον πάτο και να χτίζεις σιγά σιγά. Οπότε, ποιο είναι το πρόβλημα; Είναι η έλλειψη δασκάλων. Το δικό μου. Το δικό σας μπορεί να είναι κάποιο άλλο. Όποιο κι αν είναι όμως, εκφράστε το ξεκάθαρα.

Ποιο είναι το πρόβλημα και ποια είναι η απαιτούμενη, η προτεινόμενη λύση; Εγώ γι' αυτό που ήμουν υπεύθυνος σαν ηγέτης της εκστρατείας ήταν να διαχειριστώ την έλλειψη δασκάλων. Ποια θα ήταν η λύση; Να ανέβει το στάτους του προφίλ του καθηγητή. Χθες τα είπαμε αυτά. Μιλήσαμε για την αξιοπρέπεια της δουλειάς, για το προφίλ.

Πρέπει λοιπόν να ανέβει το στάτους του επαγγέλματος, ώστε να προσληφθούν και να μπορέσει το σύστημα να κρατήσει τους καθηγητές, τους δάσκαλους. Γιατί ούτε αυτό μπορούμε να κάνουμε, να κρατήσουμε αυτούς που έχουμε και δεν προσλαμβάνουμε και καινούργιους. Ομολογώ λοιπόν. Εξομολογούμαι. Για να ανέβει το στάτους των καθηγητών, είναι ένας όρος, μια βλακεία. Τι σημαίνει; Τίποτα. Πρέπει ν' ανέβω, να ανεβάσω τις συνθήκες, την ασφάλεια, την εργασία και τον μισθό.

Ποιο είναι το στάτους ενός επαγγέλματος αν δεν είσαι καλά πληρωμένος, αν οι συνθήκες δεν είναι καλές και αν δεν υπάρχει ασφάλεια στην εργασία; Ο λόγος που χρησιμοποιώ αυτή τη γλώσσα, γιατί αυτή είναι η δημόσια γλώσσα, ο τρόπος που μιλάω στο κοινό και του απευθύνομαι είναι διαφορετικός από αυτόν που χρησιμοποιώ στα Συνδικάτα. Είναι πολύ διαφορετικός και για να είμαι ειλικρινής και τώρα αν ήθελα να χρησιμοποιήσω μια άλλη, πιο γλαφυρή γλώσσα, θα το έκανα. Δεν το κάνω.

Άλλη γλώσσα λοιπόν χρησιμοποιούμε προς τα έξω και άλλη προς τα μέσα. Διόρθωσε λοιπόν την ασφάλεια, τις συνθήκες και τον μισθό και αυτό σημαίνει ανεβάζω το προφίλ. Για μένα λοιπόν, υπάρχουν τρεις συνιστώσες στο να όταν χτίζεις μια εκστρατεία επιτυχή: Υλοποίηση, συνεκτέλεση απαραίτητες αν θέλεις να κερδίσεις.

Σκεφτείτε την εκστρατεία σαν ένα τραπέζι με τρία πόδια. Αν έχεις μόνο δύο, θα πέσει. Χρειάζεσαι και τις τρεις συνιστώσες λοιπόν για να σταθεί το τραπέζι και να έχεις μια επιτυχημένη εκστρατεία. Η πιο σημαντική συνιστώσα είναι η δέσμευση των μελών. Τα μέλη λοιπόν πρέπει να είναι εκεί. Αν δεν είναι από πίσω τα μέλη σου, δεν είσαι τίποτα. Δεν είμαστε τίποτα, χωρίς τα μέλη μας δεν είμαστε τίποτα.

Οπότε η δέσμευσή τους, όλης της κοινότητας και η πολιτική δέσμευση, η πιο σημαντική είναι των μελών. Της κοινωνίας, της κοινότητας είναι εξίσου σημαντική γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι μόνοι μας. Τί εννοώ με το community engagement; Μερικές φορές μιλάμε για τη δέσμευση όλων των εμπλεκομένων, των ενδιαφερομένων. Ποιοι είναι λοιπόν αυτοί οι σύμμαχοι στους οποίους μπορούμε να βασιστούμε;

Στις περισσότερες χώρες είναι οι γονείς, το κίνημά τους, οι ενώσεις τους. Είναι πολύ σημαντικοί σε κάποιες χώρες. Στην Αργεντινή η κυβέρνηση έφτιαξε μια εναλλακτική Ένωση Γονέων. Διότι η αρχική ήταν πολύ μαζί μας. Αυτές λοιπόν οι Ενώσεις είναι πολύ σημαντικές. Τα κινήματα των μαθητών, των σπουδαστών ή άλλα κοινωνικά κινήματα των γυναικών, κατά της ιδιωτικοποίησης. Το ευρύτερο συνδικαλιστικό κίνημα είναι πάρα πολύ σημαντικό.

Τα άλλα σωματεία και Συνδικάτα που είναι οι φυσικοί μας σύμμαχοι. Εμείς εκπαιδεύουμε τα παιδιά των μελών άλλων Συνδικάτων. Πρέπει να σκεφτείτε ξεκάθαρα ποια είναι η εικόνα των άλλων ενδιαφερομένων. Εγώ θέλω να το δω όμως γραμμένο. Μπορεί να πείτε ότι το ξέρετε. Συγκεκριμένα λοιπόν, ποιους θεωρείτε και το συγκεκριμένο πρόγραμμα δέσμευσης που έχετε μαζί τους.

Διότι αυτό που έχω μάθει είναι το εξής: Δεν μπορείς να περιμένεις μέχρι να βγεις στους δρόμους και τότε να τηλεφωνάς στην παραμονή και να λες «είσαι μαζί μας;». Χρειάζεται χρόνος για να χτίσεις

σχέσεις, συμμαχίες, για να κερδίσεις την εμπιστοσύνη και να υπάρξει αλληλεγγύη.

Το τρίτο, η πολιτική δέσμευση. Τί είναι η πολιτική δέσμευση; Να διασφαλίσετε ότι είστε παρόντες σε όλο το πολιτικό φάσμα. Αυτό δεν σημαίνει ότι σας αρέσουν. Εμένα δεν μ' αρέσει κανένας. Άκουσα ότι στην Ελλάδα ο νυν Υπουργός ήταν πρώην δάσκαλος. Αυτοί είναι οι χειρότεροι. Έχω την εμπειρία. Χειρότεροι από αυτούς που δεν ήταν.

Η πολιτική δέσμευση σημαίνει να καταλαβαίνεις ποιος και πού, ώστε να ασκήσεις τη σωστή πίεση προς τη σωστή κατεύθυνση. Να υπάρχει μια πολιτική ανάλυση για να υπάρξει αντίληψη. Δεν μπορείς να αγνοήσεις τα πολιτικά δρώμενα. Πρέπει να ξέρεις ποιοι είναι για να ανταποκριθείς, να αντιδράσεις αντίστοιχα. Δεν είμαι βλάκας. Δε σας λέω να χάσετε το χρόνο σας. Υπάρχουν κάποια στοιχεία του πολιτικού τοπίου που δε χρειάζεται καν να ασχοληθείτε διότι χάνετε το χρόνο σας.

Υπάρχουν κάποια άλλες δυνάμεις, πολιτικές, που μπορείτε να τις δείτε, να τις εκτιμήσετε και να ασκήσετε τη μεγαλύτερη δυνατή πίεση. Και υπάρχει ο κανόνας το 30-30%. Το 30% που είναι εντελώς εναντίον σας, 30% που ίσως να είναι οκεί και είναι το 30% στη μέση που πρέπει να ασκήσουμε την περισσότερη πίεση για να τους πάρουμε μαζί μας. Αυτό εννοώ δέσμευση.

Να καταλάβετε πώς μπορείτε να φέρετε ένα αποτέλεσμα και όχι να σας αρέσουν αναγκαστικά. Όπως είπα, η δέσμευση των μελών είναι το νούμερο ένα. Η ιστορία μας διδάσκει ότι οτιδήποτε και αν έχουμε κερδίσει, ήταν επειδή είμαστε δυνατοί στη βάση. Δεν υπήρξε ποτέ μια ενέργεια αγαθοεργίας υπέρ ημών. Οπότε αν δεν έχουμε τη βάση, τα μέλη μας, δεν πάμε πουθενά. Οπότε σε κάθε χώρα, σε κάθε Συνδικάτο, είναι σημαντικό τα μέλη να πολλαπλασιαστούν.

Οι συμμετοχές, στράτευση, ακτιβισμός, αυτές πρέπει να είναι οι προτεραιότητες. Αν δεν βλέπετε αυτή την άνοδο των μελών κατά μήνα, δε θα την αντιμετωπίσετε καθόλου. Κάθε μήνα να ρωτάτε τον εαυτό σας «ποιο είναι το νούμερο των μελών μου σήμερα;». Μόνο έτσι μπορείτε να προχωρήσετε.

Και παρακαλώ, ειλικρινά σας μιλώ. Εγώ σας αναφέρομαι στο πώς δούλεψα εγώ. Στα Συνδικάτα πέρα από όλες τις θέσεις. Αυτά δεν γίνονται αυτόματα. Πρέπει να γίνονται συστηματικά. Συστηματική δουλειά με

την αύξηση των μελών. Δεν είναι μόνο τα νούμερα που ανεβαίνουν, δεν φτάνει μόνο αυτό. Είναι η πυκνότητα, η ένταση της συμμετοχής. Δηλαδή τι εννοώ; Ποιο είναι το συνολικό ποσοστό δασκάλων που είναι μέλη; Έχουμε χώρες όπου έχουμε 800.000 μέλη σε ένα Συνδικάτο.

Αυτά όμως είναι ένα ελάχιστο ποσοστό του συνόλου. Αυτό σημαίνει, είναι η συντριπτική πλειοψηφία των δασκάλων μέλη μας και πληρώνουν συνδρομές; Σε κάποιες χώρες μου λένε όλοι είναι. Ναι, αλλά πόσοι πληρώνουν; Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω; Αυτά τα ερωτήματα πρέπει να θέσετε. Μεγαλώνει το Συνδικάτο; Γιατί αυτό τελικά σημαίνει. Δεν είναι βλακείες να κερδίσουμε δεν ξέρω κι εγώ τι. Πρέπει να μεγαλώσουν τα Συνδικάτα για να γίνουν πιο ισχυρά. Αυτό εμένα με ενδιαφέρει.

Άλλοι σου λένε να κάτσουμε να το κουβεντιάσουμε. Και εμένα δε με ενδιαφέρουν οι κουβέντες. Με ενδιαφέρει να κερδίσω. Τα μέλη λοιπόν, η στράτευση, η πυκνότητα, το ποσοστό, δηλαδή η αναλογία και αν είναι ενεργά δεσμευμένοι ή απλώς παθητικά κάπου βρίσκονται.

Και το τρίτο. Είναι ακτιβιστές. Πόσους ακτιβιστές έχετε; Στράτευση, δέσμευση και ακτιβισμός, λοιπόν. Αυτά είναι τα σημαντικά που συνεχώς θα πρέπει να αναλύουμε και είναι σημαντικό να το κάνουμε, διότι όταν έρθει η ώρα και θα πρέπει να βγουν έξω. Να κινητοποιηθούν. Πρέπει να είναι δεσμευμένοι και ενεργοί. Αυτό λοιπόν το οποίο λέω εγώ είναι ότι διασφαλίζεται ότι υπάρχει η στρατηγική με στόχους.

Όταν εγώ ήμουν στο Συνδικάτο, είχα βάλει το στόχο της αύξησης του 10% μέσα σε ένα χρόνο των μελών. Είχαμε 85% ποσοστό, αλλά εγώ ήθελα να πάμε παραπάνω. Έθεσα στόχο. Αν δεν έθετα, δεν θα πηγαίναμε πουθενά. Δεν θα συμβεί ποτέ αν δεν είναι ξεκάθαρος ο στόχος. Αν δεν μετράτε, δεν πρόκειται να συμβεί. Στρατηγική χαρτογράφηση σε κάθε σχολείο, σε κάθε χώρο εργασίας. Ποιος είναι μέλος, ποιος δεν είναι.

Μια συστηματική προσέγγιση όλων. Εγώ αυτό έκανα. Εσείς μπορείτε να τα αγνοήσετε όσα έκανα εγώ. Εγώ σας λέω απλώς την εμπειρία μου δεκαετιών. Χαρτογράφηση, χαρτογράφηση, χαρτογράφηση. Πρέπει να ξέρετε ποιος δεν είναι μέλος ώστε να τον πλησιάσετε και να τον κάνετε μέλος. Το community engagement, η δέσμευση της κοινωνίας, δηλαδή των

εμπλεκόμενων, των γονιών των σπουδαστών, κατά της ιδιωτικοποίησης, των γυναικών. Όλα. Αυτή είναι η κοινότητά σας.

Αν το γενικό κοινό είναι μαζί μας, κάποιος είπε δεν μπορεί να χάσουμε. Αν το γενικό κοινό είναι εναντίον μας, δεν μπορεί να κερδίσουμε. Δουλειά μας λοιπόν είναι να δουλέψουμε στις μάζες, στο μαζικό κίνημα, με όλο το κοινό. Η δουλειά μας είναι να δουλέψουμε μαζί τους, να χρησιμοποιήσουμε τις δεξιότητες μας για να τους κερδίσουμε και να κερδίσουμε και τον αγώνα. Αυτή είναι η δουλειά μας. Τις οργανωτικές μας δεξιότητες στην πολιτική ανάλυση για να πάρουμε μαζί μας το μαζικό κίνημα. Αυτή είναι η δουλειά μας.

Και πάλι λοιπόν μια λεπτομερή χαρτογράφηση. Ποιοι είναι αυτοί οι εμπλεκόμενοι ενδιαφερόμενοι; Ποιοι είναι; Θα πρέπει να το ξέρουμε και μετά μια στρατηγική για να τους δεσμεύσουμε, να τους τραβήξουμε. Πόσο συχνά συναντιέστε με αυτούς τους σύγχρονους συμμάχους; Συναντιέστε τακτικά με το κίνημα γυναικών, μαθητών, σπουδαστών; Με τα άλλα Συνδικάτα; Με το κοινό ή με τα κοινωνικά κινήματα; Πρέπει αυτό να γίνεται τακτικά, να μένουν να τους κρατάτε ενημερωμένους σχετικά με τις δράσεις σας;

Δεν μπορείτε να περιμένετε την τελευταία στιγμή, όπως είπα και πριν, να πείτε «έλα, χρειάζομαι στήριξη». Δε γίνεται αυτό πρέπει να το έχεις δουλέψει, να είναι δουλεμένο και πάλι μια άσκηση χαρτογράφησης. Και τέλος η πολιτική δέσμευση. Όπως είπα και επαναλαμβάνω πολιτική δέσμευση δεν σημαίνει ότι γουστάρεις τους πολιτικούς. Αλλά πρέπει να δουλέψουμε μέσα σε ένα πολιτικό φάσμα.

Οπότε χρειάζεσαι μια κουλτούρα άμεσου και τακτικού lobbying των πολιτικών. Το lobbying των πολιτικών, η άσκηση, δηλαδή η πίεση προς αυτούς δεν μπορεί να αφορά μόνο δύο τρεις leaders, ηγέτες. Αν το κάνετε αυτό, δεν υπάρχει περίπτωση να πετύχετε. Το lobbying των πολιτικών θα πρέπει να είναι σε όλα τα επίπεδα. Χτυπάμε την πόρτα τους όλη την ώρα. Πιέζουμε συνεχώς. Πολιτική πίεση, συνεχής.

Δεν έχω να πω ότι έχουν πολύ λίγες ικανότητες γραμματοσύνης. Είναι καλύτεροι στα νούμερα. Μετράνε πολύ καλά οπότε χάνουν ψήφους. Γι' αυτό χρειαζόμαστε αυτή την καθημερινότητα σε όλα τα επίπεδα, από το

τοπικό μέχρι το εθνικό. Δεν μπορεί να περιοριστούμε σε δυο τρεις ανθρώπους. Μπορεί να αγνοήσουν τους top ηγέτες top leaders κάποιοι, αλλά όχι αυτούς που είναι πιο κοντά τους, τους τοπικούς.

Και αν η δέσμευση είναι ισχυρή σε τοπικό επίπεδο, τότε θα έρθει και των από πάνω. Και αυτό γίνεται όταν έχεις ένα ευρύ ενωμένο μέτωπο, το οποίο το πετυχαίνεις μαζί με τα άλλα κινήματα των γονιών, των άλλων Συνδικάτων κτλ.

Σας δίνω λοιπόν ένα παράδειγμα με αυτό τον πιο αν θέλετε δομημένο τρόπο. Πίεση λοιπόν συνεχώς. Με προτεραιότητες, με σωστή καταγραφή των πολιτικών. Ποιοι είναι; Τι λένε; Και να τους εκθέτετε συνεχώς. Να είναι σε κατάσταση έκθεσης. Υπουργοί, Πρωθυπουργοί, όλοι οι πολιτικοί είναι και έρχονται και μου λένε "Angelo συμφωνώ ιδιωτικά μαζί σου»..

Κ εγώ θα απαντούσα ή σκέφτομαι, δεν με νοιάζει τι στο καλό ιδιωτικά μου λες. Εμένα με ενδιαφέρει τι λες προς τα έξω δημόσια. Κάναμε μια έρευνα λοιπόν για να ξεκινήσουμε την εκστρατεία. Είναι σημαντικό να μπορούμε να τεκμηριώσουμε τί κάνουμε.

Θα σας δείξω πώς να ενεργείτε με το τεκμηριωμένο και δομημένο τρόπο. Δεν ενεργούμε κατά περίπτωση όπως είναι τα πράγματα. Πρέπει να έχουμε μια δομή και μια στόχευση. Να ξέρουμε ποιους θα εμπλέξουμε στη βάση, στους πολιτικούς. Πρέπει να τα κάνουμε όλα αυτά, αλλά πρέπει να χρειαστούμε και κάποια δεδομένα.

Τί δεδομένα χρειαζόμαστε για να τεκμηριώσουμε την καμπάνια μας; Κατά τη γνώμη μου, στη δικιά μας εκστρατεία, την οποία έτρεξα εγώ, χρειάστηκα τρεις τύπους έρευνας. Έρευνα και δεδομένα για τα οικονομικά. Έρευνα και δεδομένα για τα εργασιακά θέματα και δεδομένα για την αγορά εργασίας. Τρία διαφορετικά είδη δεδομένων.

Αυτό που ελπίζω εσείς να κάνετε είναι να σκέφτεστε πολύ σοβαρά τη συζήτηση που κάναμε χθες. Τη συζήτηση που κάναμε γι' αυτό εδώ το χαρτί, τις συστάσεις. Γιατί όταν μιλάμε για χρηματοδότηση θα πρέπει να έχουμε στο νου μας τις συστάσεις. Γιατί είναι η σύσταση τάδε, η σύσταση 35, η σύσταση 8 και τέλος πάντων να έχουμε την τεκμηρίωση.

Παλιότερα δεν είχαμε τις γραπτές συστάσεις, τώρα τις έχουμε. Άρα θέλουμε δεδομένα. Όταν πας σε έναν πολιτικό για να τον πείσεις, για να

τον πίεσεις και αν δεν έχεις νούμερα στην τσέπη, αν δεν έχεις δεδομένα στην τσέπη, όλα είναι λόγια. Χρειάζεσαι έρευνα. Χρειάζεσαι δεδομένα για να τους τα δείχνεις και να μπορείς να επιχειρηματολογήσεις.

Και ακόμα καλύτερα αν τα δεδομένα είναι από δικές τους βάσεις, είναι τα δικά τους δεδομένα. Πολλές κυβερνήσεις τηρούν δεδομένα και τα μοιράζονται με τα συνδικαλιστικά κινήματα. Σε κάποιες χώρες το κάνουν, σε κάποιες χώρες όχι. Υπάρχουν άλλες χώρες όπου τα φτιάχνουν, τα μαγειρεύουν τα δεδομένα. Όπως και να' ναι τα δικά τους δεδομένα τα χρειαζόμαστε.

Θέλουμε και δεδομένα για τη χρηματοδότηση. Εγώ μιλάω για 13 σύνολα δεδομένων. Στις χθεσινές παρουσιάσεις πήρατε τις πληροφορίες. Το πρώτο που χρειάζεστε είναι δαπάνες για τα σχολεία. Το θέλετε αυτό το δεδομένο. Ως ποσοστό της δημόσιας δαπάνης. Γιατί οι συστάσεις από τα Ηνωμένα Έθνη λέει ότι είναι 6%. 6% των συνολικών δαπανών και 20% του εθνικού προϋπολογισμού πρέπει να πηγαίνουν στα σχολεία.

Δεύτερον, χρειάζεστε τις τάσεις στις δαπάνες για τα σχολεία τα τελευταία δέκα χρόνια. Χθες ο Julian μας έδειξε τι γινόταν στην παλιά εποχή και είδαμε την πτωτική καμπύλη. Όπως έδειξε λοιπόν ο Julian, θέλετε και την τάση με περιγραφή και τα δεδομένα με καμπύλη. Έχουμε τα νούμερα, αλλά μετά πρέπει να κάνουμε και την αναπροσαρμογή με βάση τον πληθωρισμό της συγκεκριμένης οικονομικής χρονιάς.

Πολλοί λένε ότι πριν από 10, 15 χρόνια είχαμε ένα εκατομμύριο budget για παράδειγμα, και τώρα έχουμε το ίδιο νούμερο. Αλλά ο πληθωρισμός είναι πολύ μεγαλύτερος, άρα δεν είχαμε αναπροσαρμογή βάσει πληθωρισμού. Άρα ουσιαστικά πληρώνουν λιγότερο για την παιδεία, για τα σχολεία. Άρα πηγαίνουμε προς τα πίσω. Άρα θέλετε δεδομένα αλλά και αναπροσαρμοσμένα στον πληθωρισμό.

Κάθε χρόνο πρέπει να δείχνετε τι έχει δαπανηθεί για τα σχολεία και ποια είναι η τάση. Πολύ σημαντικό. Επίσης χρειάζεστε δαπάνες για τα σχολεία ανά μαθητή γιατί αν ανεβαίνουν τα νούμερα των μαθητών και ο προϋπολογισμός μένει ο ίδιος, άρα ουσιαστικά μειώνεται η δαπάνη. Όλα αυτά τα δεδομένα τα θέλουμε.

Επίσης σε πολλές χώρες αυξάνουν τον προϋπολογισμό, αλλά τα χρήματα δεν πάνε στα σχολεία, πάνε αλλού. Και λένε ότι είναι κονδύλια που σχετίζονται με την εκπαίδευση. Βλακείες είναι όλα αυτά. Εμείς θέλουμε τον προϋπολογισμό στα σχολεία, όχι στη γραφειοκρατία. Οι γραφειοκράτες πάντα βρίσκουν τρόπο να παίρνουν χρήματα. Κοιτάζουν πρώτα τον εαυτό τους. Εμείς θέλουμε χρηματοδότηση για δασκάλους και σχολεία

Επίσης, δεδομένα για το εργατικό δυναμικό. Θέλετε ακριβώς τον αριθμό των δασκάλων που δουλεύουν. Των πιστοποιημένων δασκάλων που δουλεύουν. Και τί σημαίνει πιστοποίηση; Γιατί σε κάποιες χώρες έχουμε προβλήματα με την πιστοποίηση. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που δουλεύουν και δεν έχουν πτυχία. Δεν έχουμε έλλειψη δασκάλων αλλά είναι πιστοποιημένοι;

Χθες μας είπε η Φρανς ότι υπάρχει έλλειμμα δασκάλων. Αν ξεχάσουμε τα πτυχία, έχουμε πολλούς δασκάλους. Και τι γίνεται καθώς περνάν τα χρόνια; Δε θέλουμε να υπονομεύσουμε το επάγγελμά μας. Άρα, σύνολο πτυχιούχων δασκάλων που δουλεύουν και να βγάξετε και ποσοστά σε σχέση με το συνολικό εργατικό δυναμικό. Επίσης, αναλογία δασκάλων προς μαθητές. Στην Ολλανδία μάθαμε ότι τα στατιστικά δείχνουν πολύ συγκεκριμένα νούμερα. Αν δεν ξέρεις ποια είναι η αναλογία, πόσοι δάσκαλοι για ένα, για πόσους μαθητές, τότε δεν μπορείς να δουλέψεις.

J. EVERS: Μια διευκρίνιση. Υπάρχουν νούμερα για την Ολλανδία αλλά είναι σκουπίδια, πραγματικά δεν είναι τα ακαθάριστα ποσά. Δεν ξέρουμε ακριβώς ποια είναι τα ποσά που παίρνουμε και δεν συμφωνούν για τα ποσά μεταξύ τους.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ωραία, άρα βλέπουμε ότι είναι ψεύτικες οι στατιστικές και δεν μπορούμε να βασιστούμε. Αλλά θέλουμε να έχουμε τέτοια δεδομένα γιατί το έλλειμμα των δασκάλων μπορεί να λυθεί πολύ εύκολα.

Αν αυξήσεις το μέγεθος της τάξης, αν ανέβεις από τους 30 στους 33, λύνεται το πρόβλημα. Θέλουμε αυτά τα δεδομένα. Επίσης, θέλουμε πιστοποιημένους δασκάλους και να κάνουμε και προβολή πάνω στο έλλειμμα το διδασκαλικό που εντοπίζουμε.

Συνάδελφοι, χθες πήρατε ένα email που είχε το σύνδεσμο προς όλες τις παρουσιάσεις. Άρα τώρα λογικά έχετε όλες τις παρουσιάσεις και έχετε

και αυτήν που σας δείχνω τώρα. Έχετε όλα τα στοιχεία. Θέλετε λοιπόν να ξέρετε ποια είναι το υφιστάμενο έλλειμμα σε δασκάλους και το προβαλλόμενο, η πρόβλεψη για το μέλλον. Δηλαδή εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές, ποια είναι τα νούμερα των δασκάλων; Γιατί προκύπτει ότι υπάρχουν μαθητές που δεν έχουν δασκάλους. Αλλιώς μιλάμε μεταξύ μας και αλλιώς μιλάμε εξωτερικά.

Δε μπορούμε να πούμε σε έναν γονιό ότι δεν μπορεί, ότι το παιδί σου δεν διδάχτηκε σήμερα επειδή δεν έχουμε δασκάλους. Το τελευταίο είναι τα δεδομένα για την αγορά εργασίας. Για την αγορά εργασίας θέλουμε συγκεκριμένες κατηγορίες αριθμών. Όταν έχουμε ελλείμματα, αυτό τι μπορεί να σημαίνει; Πρώτον, ότι έχουμε έλλειμμα επενδύσεων.

Κάποιοι λένε ότι δεν είναι ποιος θα πάρει, πώς θα μοιράσουμε την πίτα και πώς θα πάρουμε μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα. Όχι, δεν είναι η πίτα το θέμα. Αυτά είναι βλακείες. Ρωτήστε οποιοδήποτε ακαδημαϊκό, οποιοδήποτε ερευνητή, οποιοδήποτε καθηγητή δημοσκοπήσεων και θα σας πει, θα σας μιλήσει ότι δεν είναι το μερίδιο στην αγορά αλλά η πληρωμή. Γιατί η πληρωμή είναι αυτή που δείχνει πόσο αξιόσεβαστο είναι το επάγγελμα που κάνεις.

Σκεφτείτε, δουλεύετε με παιδιά και εγώ μπήκα στο επάγγελμα επειδή δουλεύω με παιδιά. Τα παιδιά θέλω να σεβαστώ. Και τι έγινε λοιπόν όμως; Γιατί εμένα δεν με ενδιαφέρει μόνο για εσάς, αλλά για 60.000 δασκάλους που χρειαζόμαστε για όλα αυτά τα παιδιά. Ας αφήσουμε λοιπόν τα αλτρουιστικά, γιατί εδώ δεν δουλεύουν τα αλτρουιστικά, δουλεύουν μόνο οι αριθμοί.

Δείξτε λοιπόν πόσα πληρώνεται ο δάσκαλος σε σχέση με άλλα επαγγέλματα. Και είδαμε χθες ότι μειώνονται οι μισθοί των Εκπαιδευτικών σε σχέση με άλλα επαγγέλματα Ιστορικά. Στην Αυστραλία οι δάσκαλοι συγκρίνονται με τους Μηχανικούς και τους Φαρμακοποιούς γιατί έχουν αντίστοιχα πτυχία πανεπιστημιακά. Έτσι γινότανε, έτσι γίνεται παραδοσιακά η σύγκριση.

Οι Μηχανικοί ανεβαίνουν, οι Φαρμακοποιοί ανεβαίνουν σε αμοιβή, οι δάσκαλοι μένουν χαμηλά. Άρα, θέλουμε δεδομένα μισθών Εκπαιδευτικών σε σχέση με άλλα επαγγέλματα. Επίσης θέλουμε δεδομένα για το φόρτο εργασίας, ώρες εργασίας γιατί κάποιος χθες είπε για 46 ώρες την

εβδομάδα. Έχω ακούσει και 56 ώρες την εβδομάδα. Αν βάλεις και όλες τις ώρες που χρειάζεσαι για προετοιμασία, για γραφειοκρατικά κτλ., πρέπει να το καταγράψουμε αυτό, και το τελευταίο δεδομένο είναι το ποσοστό των δασκάλων που είναι σε επισφαλή θέση. 250.000 ακούσαμε χθες.

Στην Ιταλία έχουμε 250.000 συμβασιούχους δασκάλους. Και στην Ελλάδα είναι πολύ μεγάλα τα νούμερα. Δεν μπορείς να χτίσεις έναν επαγγελματικό κλάδο με αυτόν τον τρόπο, με συμβασιούχους. Πώς περιμένουμε να παραμείνουν οι άνθρωποι αυτοί στο επάγγελμα αν τους προσλαμβάνουμε Σεπτέμβριο, Οκτώβριο μέχρι τον Ιούνιο;».

Στην Αυστραλία αν έχεις τέτοια σύμβαση, δεν μπορείς να πάρεις τραπεζικό δάνειο. Δεν έχεις πρόσωπο στην τράπεζα. Δεν μπορείς να αγοράσεις αυτοκίνητο με τέτοιο δάνειο. Η Αυστραλία έχει πολύ χώρο και το ένα μέρος απέχει πολύ από τον άλλο και δεν υπάρχει δημόσια συγκοινωνία, οπότε ένας δάσκαλος πρέπει να ταξιδέψει μια ώρα για να πάει στα σχολεία του.

Αλλά δεν μπορώ να πάρω αυτοκίνητο γιατί δεν μπορώ να πάρω δάνειο για το αυτοκίνητο, γιατί είμαι συμβασιούχος και η τράπεζα δεν δίνει σε συμβασιούχους δάνεια. Άρα όλα αυτά είναι ένας φαύλος κύκλος. Χρειάζεστε αυτά τα δεδομένα. Άρα πόσα μέλη έχετε; Πόσα είναι ενεργά; Μαζικό κίνημα μέσα στο μαζικό κίνημα. Αρχές. Τα θεμέλια, οι πυλώνες της εκστρατείας. Έρευνα και δεδομένα, τεκμηρίωση.

Και όταν έχουμε όλα αυτά, τότε αρχίζουμε να σκεφτόμαστε για τη στρατηγική μας. Για να είμαι ειλικρινής, πρέπει να σκεφτούμε τις στρατηγικές και να τις απεικονίσουμε. Χρειάζεται σε σχέδιο, σε πλάνο δράσης. Χρειάζεται να το κάνουμε αυτό γιατί αλλιώς δε θα είμαστε αποτελεσματικοί.

Δε λέω ότι να μην αλλάζετε τη στρατηγική σας και να είστε άκαμπτοι γιατί ανάλογα με τις συνθήκες χρειάζεται προσαρμογή. Όμως μια στρατηγική πρέπει να υπάρχει. Όχι όμως ότι θα είναι άκαμπτη. Πρέπει να αλλάζει ανάλογα με το πλαίσιο. Και το πλαίσιο ορίζεται από το ρυθμό των εκλογών, των βουλευτικών εκλογών.

Χρειάζεστε τουλάχιστον ένα 12μηνο ορίζοντα στο πλάνο δράσης για να χτίσετε μια στρατηγική. Δεν μιλάω για την τακτική της δράσης. Μιλάω για τη στρατηγική. Άλλο η τακτική, άλλο η στρατηγική. Η τακτική είναι χαμηλό

επίπεδο. Τι θα κάνεις εδώ και εκεί; Η στρατηγική είναι υψηλό επίπεδο. Ποιο στόχο έχεις.

Έχουμε τρεις βασικές στρατηγικές. Είτε το κάνεις είτε όχι, είναι ανάλογα με τις συνθήκες, ανάλογα με την κουλτούρα, ανάλογα με το νομικό πλαίσιο, τις παραδόσεις. Πρόσφατα πήγα σε μια χώρα και τους λέω για αυτές τις τρεις στρατηγικές και μου λένε από κάτω, «Angelo, άμα το κάνουμε αυτό θα μας σκοτώσουν. Κυριολεκτικά θα μας σκοτώσουν».

Υπάρχουν και τέτοιες χώρες σύντροφοι, υπάρχουν δάσκαλοι που σκοτώνονται σε άλλες χώρες. Μοιράζομαι αυτή τη στιγμή πληροφορίες που χρειάζεστε για τη δουλειά σας. Τρεις είναι οι στρατηγικές κατά τη γνώμη μου που πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψιν ατομικά ή συλλογικά.

Πρώτον, πολιτική στρατηγική. Ποια είναι η πολιτική στρατηγική για να έχουμε το μέγιστο αποτέλεσμα στην πίεση που ασκούμε στους πολιτικούς για να κάνουν μια αλλαγή. Για μένα οι εκλογές είναι η ύψιστη ευκαιρία, αλλά πρέπει να το χιτίζουμε μέχρι τις εκλογές. Όχι την παραμονή των εκλογών, αλλά για μήνες και μήνες βάζουμε πίεση σε όλα τα επίπεδα. Όχι σε εθνικό, μόνο, σε όλα τα επίπεδα.

Κάνουμε διαμαρτυρίες, τους εκθέτουμε, καθόμαστε έξω από τα γραφεία τους. Ότι χρειαστεί. Εμένα μου αρέσουν οι διαμαρτυρίες έξω από τοπικούς άρχοντες ή ηγέτες. Είναι τα κινήματα μπουτίκ, να το πούμε έτσι, γιατί είναι σε μικρό επίπεδο, αλλά βγαίνουμε έξω από έναν υποψήφιο πολιτικό και δημιουργούμε έναν αντίκτυπο στην τοπική κοινωνία και την παίρνουμε μαζί μας. Άλλος αυτός ο τύπος και άλλος ο τύπος του να κατεβάσεις στο δρόμο 20.000 ανθρώπους. Άρα πολιτική στρατηγική. Εκλογική στρατηγική.

Στρατηγική νούμερο δύο. Κλαδική. Κάποιες φορές φτάνει η στιγμή που λες έχω φτάσει στο όριο μου, θα σταματήσω. Θα παρατήσω τη στρατηγική μου. Και τα παρατάμε καμιά φορά κιόλας. Μία ώρα, δύο μέρες. Να σας θυμίσω ότι υπάρχουν συνάδελφοι που απεργούν για ένα μήνα σχεδόν. Και κλιμακώνεται η κατάσταση.

Η κλαδική στρατηγική είναι πολύ σημαντική, σημαντικό εργαλείο και όπλο του συνδικαλιστικού κινήματος. Αυτή είναι η άποψή μου. Και εγώ έχω παρακινήσει σε απεργίες και έχω ηγηθεί και απεργιών. Είναι πάρα πολύ στρεσογόνος αυτή η περίοδος και το στρες συνδέεται με την επιτυχία της

δράσης. Δεν μπορούμε να βγαίνουμε έξω σαν πρόβατα που πάνε προς τη σφαγή τους. Πρέπει να βγαίνουμε με σχέδιο.

Αλλά πραγματικά υπάρχει μεγάλο στρες, αλλά υπάρχει και μεγάλη ικανοποίηση να έχουμε 10, 15 χιλιάδες ανθρώπους στον δρόμο. Στην πολιτεία μου είχαμε 15.000 δασκάλους μπροστά από τη Βουλή. Και καταφέραμε να το κάνουμε πολλές φορές αυτό. Αν νιώσουμε την αλληλεγγύη αυτή, δεν πρόκειται να ξαναγυρίσουμε πίσω στη μοναξιά μας, στην απομόνωση μας. Θα παραμείνουμε στο συλλογικό κίνημα.

Γι' αυτό εγώ λέω ότι χρειάζομαι πολλές πληροφορίες από ακτιβιστές, από κυβερνώντες, από τους συναδέλφους με δεδομένα για να τεκμηριώνουμε τις δράσεις μας. Εμείς έχουμε 40 άτομα full time που είναι στο πεδίο και δουλεύουν μόνο για την ανάδειξη και την προώθηση όλων αυτών των στρατηγικών. Και αυτοί δίνουν report. Πώς πάνε τα πράγματα, πώς εξελίσσονται, εάν τα μέλη είναι ενεργά, εάν υπάρχει κινητοποίηση, πώς χτίζεται η κινητοποίηση.

Όλα αυτά τα λένε, μας τα λένε αυτοί οι 40 άνθρωποι. Γιατί όταν έρθει ο χρόνος να κηρύξουμε την απεργία, πάω στους οργανωτές και λέω, «τί νούμερα έχετε; Αν δεν ξέρετε τα νούμερα σας, τότε δεν θα πετύχει η απεργία σας και δεν κάνετε και καλά τη δουλειά σας». Πρέπει να έχουμε μια εγγύηση, ότι 65% με 75% των μελών μας θα κατέβουν στον δρόμο. Αν δεν έχουμε αυτό το ποσοστό, εγώ προσωπικά δεν θα προχωρούσα σε απεργία. Θέλουμε 65% με 75% υπέρ.

Αν δεν το έχουμε, εγώ δεν συμμετέχω. Διότι δεν θέλω καθόλου να ξεκινήσει κάτι και να είναι λίγοι οι δάσκαλοι έξω στον δρόμο μόνο, γιατί αυτό δείχνει αδυναμία του κινήματος. Άρα θέλουμε ανθρώπους στο πεδίο, ανθρώπους να μας δίνουν πληροφορίες. Έτσι δουλεύουμε στην Αυστραλία. Άρα κλαδική στρατηγική πολύ σημαντική και μετά η νομική στρατηγική.

Όσον αφορά τη νομική στρατηγική, πολύ συχνά χρησιμοποιούμε το νομικό πλαίσιο. Είναι το όπλο μας, είναι το σπαθί μας και η ασπίδα μας. Καμιά φορά ο νόμος είναι ασπίδα για να μας προστατεύσει ενάντια στις κυβερνητικές επιταγές. Άλλες φορές ο νόμος είναι το σπαθί μας ενάντια στην κυβέρνηση. Πάντως, αυτές οι τρεις στρατηγικές είναι σημαντικές. Πολιτική, κλαδική, νομική. Είναι η ουσία.

Και βεβαίως χρειαζόμαστε και μια στρατηγική επικοινωνίας. Πέραν από τις άλλες τρεις, για τα μέλη, εσωτερικά δηλαδή, και εξωτερικά προς την κοινότητα. Και δεν είναι ίδιες αυτές οι στρατηγικές. Αλλιώς μιλάς εσωτερικά και αλλιώς μιλάς στον κόσμο, στην κοινωνία. Σας μιλάω σήμερα για τις δικές μου εμπειρίες, για το τι έχω κάνει εγώ, τι έχω καταφέρει εγώ. Σας λέω τι έχει δουλέψει και τι είναι σημαντικό και το πιο σημαντικό είναι η στρατηγική.

Και πάντα ξεχνάμε τη στρατηγική. Πάντα είμαστε βιαστικοί. Γιατί αυτό θα σας βοηθήσει να παραμείνετε σε μια πειθαρχία. Θέλουμε πειθαρχία και focus, εστίαση. Αν τα έχετε όλα αυτά, είναι εύκολο να στείλετε ένα μήνυμα στην κυβέρνηση και να τους ζητήσετε να επενδύσουν στη δημόσια Εκπαίδευση και στους δασκάλους.

Θέλω τώρα να μιλήσουμε για τις δικές σας αντιδράσεις, μάλλον για τις δικές σας σκέψεις. Θέλω να κάνουμε μια συζήτηση. Να δω τι σκέφτεστε εσείς για όλα όσα μοιράστηκα μαζί σας με σεβασμό. Να επαναλάβω ότι μοιράζομαι την εμπειρία μου και τις γνώσεις μου. Δε σας λέω τι να κάνετε. Όχι, αυτό θα το αποφασίσετε εσείς. Εγώ την εμπειρία μου δείχνω σήμερα.

Οπότε θέλω τα σχόλιά σας, την κριτική σας, τις παρατηρήσεις σας και πώς όλα αυτά θα μπορούσαν να σας φαίνονται λογικά ή όχι για τη δική σας περίπτωση, για το τοπικό σας επίπεδο. Και θυμάστε, υπάρχουν χώρες όπου οι δάσκαλοι μπαίνουν φυλακή. Δάσκαλοι σκοτώνονται στα μαζικά κινήματα.

Πρέπει να ξέρουμε το πλαίσιο μας. Δεν είμαστε όλοι έτσι και πρέπει να παίρνουμε τις αποφάσεις μας ανάλογα με το δικό μας πλαίσιο, το εθνικό και το δικό μας πλαίσιο. Υπάρχουν χώρες στις οποίες η στρατηγική, όπως στην Ονδούρα ως πούμε, όπου οι άνθρωποι σκοτώνονται και η στρατηγική σου δεν είναι πως να αυξήσεις το έλλειμμα των δασκάλων, αλλά πως να βγάλεις από τη φυλακή τον σύντροφό σου. Άρα ανοίγουμε τη συζήτηση.

M. MENDONCA: Angelo, έχεις κάνει μια καταπληκτική δουλειά. Είπες τα πάντα που θα ήθελα να πω και να έχω κάνει. Με τα σωστά λόγια και με πολύ πάθος. Μια καταπληκτική παρουσίαση θα έλεγα. Τώρα η κατάσταση στην

Πορτογαλία: Συμφωνώ απόλυτα με όσα είπες. Έχουμε πολλές ιδέες. Δεν έχουμε χρόνο για να χτίσουμε στρατηγική, οπότε κάνουμε πολλά πράγματα.

Την τελευταία χρονιά μάλλον, κάναμε αρκετές διαδηλώσεις. Είχαμε και μια με 120.000 άτομα. Μια πανστρατιά δασκάλων και καταφέραμε στις εκλογές, στις επόμενες εκλογές, όλα τα πολιτικά κόμματα να υποστηρίζουν τα πιο σημαντικά μας αιτήματα. Γιατί πραγματικά αν δεν έχουμε τη δημόσια στήριξη, δεν μπορούμε να κερδίσουμε τίποτα.

Δε λέω, κάνουμε πολλά πράγματα. Πάμε εμπρός, πάμε πίσω, πολεμάμε, αλλά δεν έχουμε καλό σχεδιασμό, καλή στρατηγική όπως θα έπρεπε, για να είμαστε πιο συνεκτικοί και να πετυχαίνουμε και τη δέσμευση των μελών. Πιστεύω ακράδαντα ότι η δέσμευση των μελών είναι σημαντική και βεβαίως της κοινότητας των πολιτικών για να και αυτό πρέπει να γίνει με έναν πιο οργανωμένο και συστηματικό τρόπο. Να συναντιόμαστε και με τις Ενώσεις Γονέων κάθε τόσο.

Σε πολιτικό επίπεδο, απ' την άλλη πλευρά, δεν έχουμε θεσμικές σχέσεις με το ακροδεξιό κόμμα. Αρνούμαστε μιλάω για αυτό το 30-30-30, σ' αυτό αναφέρομαι. Αυτό είναι το τριάντα, το οποίο είναι πάντοτε εναντίον. Αρνούμαστε μ' αυτούς. Δεν έχουμε λοιπόν καμία συνάντηση με αυτούς, ακόμα και όταν μας ζητάνε δεν το κάνουμε. Και μετά έχουμε την Αριστερά με μια ατζέντα πολύ παρόμοια με όσα υπερασπιζόμαστε εμείς.

Άρα λοιπόν πρέπει να εστιάσουμε στο μέσο 30%. Από εκεί μπορείς να πάρεις τη μεγαλύτερη στήριξη. Αυτή είναι η στρατηγική. Τα μέλη, η κοινότητα, οι πολιτικοί σε πολιτικό επίπεδο, όλα τα επίπεδα είναι σημαντικά και ήταν πολύ χρήσιμο να ακούσω αυτή την παρουσίαση, η οποία θα με βοηθήσει στην προσπάθειά μου να οργανώσω συναντήσεις της Ομοσπονδίας μου, με άλλους επικεφαλής Συνδικάτων.

Είναι πολλά αυτά που πρέπει να κάνουμε. Αλλά, ας σταματήσουμε μισό λεπτό και ας κουβεντιάσουμε τη στρατηγική. Ήταν πολύ χρήσιμη λοιπόν η παρουσίασή σου και σε ευχαριστώ για αυτή την παρουσία, την βοήθεια.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ο Jelmer μόλις βγαίνει από μια ηγετική θέση στην Ολλανδία, όπου πέτυχε μια μεγάλη αύξηση μισθών.

J. EVERS: Ναι, είχαμε απεργίες για περίπου 5 χρόνια, αλλά αυτό που θέλω εγώ να προσθέσω στη συζήτηση είναι το εξής: Εμείς αυτή τη στιγμή μιλάμε για την αυτονομία του διδάσκειν, για τα νέα ωρολόγια προγράμματα που άπτονται της νομοθεσίας. Εκεί πλέον εστιάζουμε.

Υπάρχουν νόμοι για τους δασκάλους, είναι καλοί, αλλά θα πρέπει να τους δούμε σε ένα ευρωπαϊκό πλαίσιο πλέον. Τώρα για το σεβασμό και την αξιοπρέπεια του επαγγέλματος. Προφανώς όλα αυτά αφορούν τον μισθό. Εκεί χρειάζεται κανένας τον ακτιβισμό και κυρίως τη συμμετοχή αυτών που δεν βγαίνουν μόνο στους δρόμους για τον μισθό, αλλά για το ίδιο το επάγγελμα αγωνίζονται.

Είχαμε έναν πολύ σπουδαίο καθηγητή Οικονομικών, ο οποίος πραγματικά ήταν ένα παράδειγμα, διότι ακριβώς βγήκε στον δρόμο για την ποιότητα της διδασκαλίας και του υλικού και όχι του πόσα κερδίζει. Επίσης, είναι και αυτό κάτι που θα πρέπει να προσθέσουμε στην κουβέντα.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Όταν μίλησα για τη δέσμευση των επαγγελματιών, πράγματι όπως είπες Jelmer, υπάρχουν διαφορετικά σημεία που κινητοποιούν τον καθένα. Άρα κάποιος έρχονται για το μισθό, κάποιος για το φόρτο εργασίας, κάποιος για τα επαγγελματικά άλλα θέματα. Η αξιολόγηση που είναι αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα; Αυτό είναι η καυτή πατάτα αυτή τη στιγμή δεν είναι; Μια χαρά τα λέω.

Υπάρχουν διαφορετικά θέματα που κινητοποιούν διαφορετικούς ανθρώπους. Άρα λοιπόν αυτά θα πρέπει να είναι παρόντα και να απηχούνται στις συζητήσεις. Να δεσμευτούν, να εμπλακούν, να συμμετέχουν οι δάσκαλοι. Γιατί κάτι λένε όλα αυτά στον καθένα. Άλλα σχόλια παρακαλώ.

M. DI PAOLA: Κατ' αρχάς θα ήθελα να σας ευχαριστήσω. Ήταν μια συναρπαστική παρουσίαση και χρήσιμη. Όντως πρέπει να σκεφτούμε τη δουλειά μας, να την ξανασκεφτούμε θα έλεγα και κάποια πράγματα τα οποία κάνουμε αυτόματα χωρίς σχεδιασμό, συγκεκριμένο σχεδιασμό.

Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσαμε να κάνουμε κάποιο brainstorming δηλαδή, ειδικά στα θέματα του ακτιβισμού, να δούμε κάποια ζητήματα πιο πολύ εν το βάθει. Πώς συμβαίνουν όλα αυτά σ' εμάς, ανεβαίνει η συμμετοχή των μελών, αλλά ακτιβισμός είναι άλλο πράγμα. Είναι βέβαια σημείο των καιρών. Αυτό θα ήθελα να το δω λίγο πιο πολύ συνδυαστικά, πώς

κινητοποιούνται πιο πολύ τα ίδια μέλη. Και έχει να κάνει και με την επικοινωνία.

Επίσης, ως πρώην ερευνήτρια και σύμβουλος, υπάρχει ένα σημείο που νομίζω ότι θα έπρεπε να συνεκτιμήσουμε στο πλαίσιο των συμμαχιών. Αναφέρομαι στο επάγγελμα και στο ότι τελικά είναι πολύ συγκεντρωμένο σε ένα φύλο. Ή μπορεί να σπουδάζουν με κενό πεδίο χρόνου, όπως οι μηχανικοί, αλλά έχουν άλλες απολαβές. Οπότε έχουμε μηχανικούς άντρες και γυναίκες δασκάλες.

Και αυτό θα πρέπει να το δούμε. Να το δούμε γιατί το λένε τα δεδομένα. Τί λένε; Και πώς χτίζουμε συμμαχίες τέτοιες οι οποίες θα ξεκαθαρίσουν το τοπίο;

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Πράγματι, ευχαριστώ που μου το θύμισες. Και είναι πάρα πολύ όπως λέμε gendered προσηλωμένο σε ένα φύλο, όντως στις γυναίκες. Υπάρχει μια ιδεολογία ότι το διδάσκειν είναι φροντίδα των παιδιών και μπορεί να το κάνει οποιοσδήποτε. Αυτό το λένε οι συντηρητικοί πολιτικοί συνεχώς.

Είναι ένα θέμα που αφορά ένα φύλο. Όταν αναφερόμουν σε συνολικό αριθμό δασκάλων, μπορείτε να κάνετε μια ανάλυση και να δείτε τις γυναίκες. Αυτό εννοούσα πριν μιλώντας για δεδομένα. Εγώ σας μίλησα για τα ελάχιστα. Μπορώ να σας δώσω πολύ περισσότερα, αλλά βέβαια υπάρχει και το θέμα του χρόνου.

Υπάρχουν θέματα που αυτά θα πρέπει να τα χτίσετε εσείς στο εθνικό σας πλαίσιο. Να κάνετε και τον διαχωρισμό. Πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια.

L. EBNER: Συμφωνώ απολύτως. Από την Ευρωπαϊκή Γραμματεία μπορούμε να οργανώσουμε μια πιο επιστημονική προσέγγιση συλλογής δεδομένων. Έχουμε και τη Eurostat που είναι ένα εργαλείο τελικά, το οποίο συλλέγει και σωρεύει δεδομένα από Υπουργεία και εθνικούς στατιστικούς οργανισμούς ανά κλάδο.

Το πρόβλημα είναι ότι είναι διαβλητό, πώς να το πω, επηρεάζεται από τα σημεία εισόδου τα entries που θέτεις. Για παράδειγμα, δεν υπάρχει τίποτα για αναλογία καθηγητή προς μαθητές ή ανά αίθουσες. Άρα λοιπόν χρειάζεται κάτι πιο στρατηγικό με τη συμμετοχή όλων. Αυτό ήθελα να πω απλώς.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Καλό είναι που το μαθαίνουμε. Η Eurostat έχει και Webstat. Κυβερνητικές στατιστικές, σας προειδοποιώ μπορεί να είναι λάθος. Ή μάλλον είναι λάθος. Είναι όμως ένα σημείο εκκίνησης που μπορεί να το δει κανένας.

Εγώ συζητώντας ένα παρόμοιο θέμα με συναδέλφους στην Αφρική και φέρνοντας τους δεδομένα βάλαν τα γέλια. Μου είπαν "τι είναι αυτά;". Είχα στα χέρια μου τα επίσημα και αυτοί γέλαγαν.

M. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Να ξεκινήσω κι εγώ ευχαριστώντας, πραγματικά ήταν πάρα πολύ έτσι βοηθητική η παρουσίαση και πραγματικά σας ευχαριστούμε.

Στην ουσία χαρτογραφήθηκε αυτόν που κάνουμε, απλά αυτό που κάνουμε δεν είχαμε σκεφτεί ποτέ να το ταξινομήσουμε, να του δώσουμε έτσι ένα πλαίσιο και πραγματικά μας βοήθησε πάρα πολύ, με τον συνάδελφο μου τον Χάρη αυτό συζητάμε τώρα. Να προσθέσω κάποια σημεία, κάποια σχόλια.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Να σου πω ένα πράγμα: Είναι η διαφορά, όταν κάνεις κάτι αυτόματο, παρά συνειδητά. Όταν είναι συνειδητό...

M. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Και συλλογικό, δηλαδή ό,τι ειπώθηκε εδώ σε αυτό το βήμα είναι πολύ σημαντικό. Να πω σε ότι αφορά στο πώς αποκτούμε την κοινωνία μαζί μας, εμείς εκείνο που βιώνουμε στην Κύπρο είναι το εξής: όταν προτάξεις ένα αίτημα σου καθαρά ως εργασιακός συνδικαλιστικό, εκεί έχει θέμα. Θα πρέπει να το πλαισιώσεις με το εκπαιδευτικό κομμάτι, με το παιδί.

Δηλαδή αν εγώ δεν έχω τόσο τεράστιο ποσοστό συμβασιούχων εκπαιδευτικό, τότε θα είναι πιο μόνιμο το προσωπικό μου στις σχολικές μονάδες, τα παιδιά θα έχουν ένα σημείο αναφοράς. Δηλαδή υπάρχει τρόπος, πρέπει να τα παντρέψεις. Τουλάχιστον αυτό μας έδειξε η δική μας η εμπειρία στην Κύπρο και αυτό προσπαθούμε. Και εκεί που χάνουμε όντως είναι όταν δεν μπορούμε να το πλαισιώσουμε και παιδαγωγικά.

Σε ότι αφορά στο κύρος και την αξιοπρέπεια του εκπαιδευτικού. Θα βάλω ακόμα μια παράμετρο. Τουλάχιστον εμάς στην Κύπρο μας αγγίζει πολύ. Σαφώς ο μισθός, σαφώς οι συνθήκες εργασίας έχουν να κάνουν και προσδίδουν θετικά. Όμως, η στοχοποίηση που βιώνουμε από πολιτικά πρόσωπα, από υπεύθυνους χάραξης εκπαιδευτικής πολιτικής, να το πω

διαφορετικά, είναι βασική παράμετρος γιατί το κύρος του Εκπαιδευτικού δεν είναι το ίδιο.

Ξέρετε, στην Κύπρο και στην Ελλάδα πριν 150 χρόνια έμπαινε ο δάσκαλος στο καφενείο και σηκώνονταν όλοι γιατί ήταν ο δάσκαλος, έτσι; Και ο μισθός δεν ήταν ψηλός τότε. Και η κοινωνία και οι πολιτικοί το αντιμετώπιζαν διαφορετικά. Άρα λοιπόν βάζω και αυτή την παράμετρο. Δυστυχώς, και το βιώσαμε. Δηλαδή ό,τι γίνεται στην Εκπαίδευση στοχοποιείται ο δάσκαλος, ο εκπαιδευτικός και αυτό συμβάλλει αρνητικά.

Σε ό,τι αφορά στα δεδομένα, την Eurostat την έχουμε χρησιμοποιήσει και εμείς πολλές φορές. Εδώ είναι που έχουμε πρόβλημα και πολλές φορές σκεφτήκαμε και η έρευνα που συζητήθηκε και στο συνέδριό μας το κοινό που κάναμε με τη ΔΟΕ, σαφώς τα δεδομένα είναι σημαντικά, αλλά θεωρώ ότι είναι ένα σημαντικό κομμάτι στο οποίο υστερούμε.

Επίσης εδώ πρέπει να σας πω ότι όπως η Eurostat, τα δεδομένα εκείνα μπορούν να χρησιμοποιηθούν με άλλο φακό και από το Υπουργείο. Άρα θέλει λίγη προσοχή στο κατά πόσον αυτά τα δεδομένα είναι αληθή και στο πώς χρησιμοποιούνται από, την απέναντι πλευρά. Τώρα το πόσο δεσμεύεις τα μέλη σου για να κινητοποιηθούν έχει να κάνει με τη θεματική.

Και το άλλο το σημείο που θέλω να θίξω, γιατί είναι κάτι το οποίο έχουμε ένα θέμα τώρα στην Κύπρο, είναι και το πόσο συχνά γίνεται αυτό. Δηλαδή πρέπει να γίνεται με φειδώ, στοχευμένα, πρέπει να είναι ενώ αναφέρομαι σε απεργίες ή σε κινητοποιήσεις, πρέπει να είναι το τελευταίο χαρτί διαφορετικά το καις και δεν έχει την ίδια δυναμική, σε αντίθεση με το lobbying, με την πίεση που γίνεται σε επίπεδο πολιτικών κτλ.

Εκεί ναι, εκεί φαίνεται, τουλάχιστον στην Κύπρο, να έχει μεγαλύτερο αποτέλεσμα.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ για τα σχόλιά σας. Αnéφereς το εργαλείο, το όπλο της απεργίας. Δε μπορούμε να κάνουμε κατάχρηση αυτού του εργαλείου. Αν το χρησιμοποιούμε συνεχώς, όντως χάνει τη δύναμή του. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί. Θα το χρησιμοποιούσα μόνο αν με στήριζε η συντριπτική πλειοψηφία. Δεν μπορείς να το σπαταλάς έτσι.

Τώρα για τα μέλη και τη δέσμευσή τους, πρέπει συνεχώς να τους μιλάμε. Όπως και στην περίπτωση της κοινότητας, της κοινωνίας που μίλησα πριν. Χτίζεται αυτό σιγά σιγά. Δεν μπορεί να είναι της τελευταίας στιγμής. Οπότε όταν είσαι έτοιμος, αν πρέπει να κάνεις απεργία, είναι όλοι υπέρ σου, έτοιμοι να απεργήσουν.

Κάθε φορά η δεύτερη πρέπει να είναι μεγαλύτερη από την πρώτη, η τρίτη μεγαλύτερη από την πρώτη και τη δεύτερη. Όταν αρχίζει η κάμψη τελείωσαν τα πάντα. Αυτό δείχνει η δικιά μου εμπειρία. Και κάτι ακόμα. Η δημόσια δέσμευση, πώς μιλάμε στα μέλη μας γίνεται με διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι μιλάμε στην κοινωνία και στους γονείς. Σήμερα το παιδί σας δεν έκανε μάθημα διότι υπάρχει καθηγητής. Αυτό είναι που θα έχει απήχηση στην καρδιά του γονιού.

Έτσι ήταν τα πράγματα και στην Αυστραλία. Είχε παραμείνει θέμα σχολικό. Και τελικά τι κάναμε; Καλέσαμε τους γονείς και τους ρωτήσαμε "τι κάνανε τα παιδιά σας με το σχολείο;". 3.000 παιδιά καθόντουσαν στην αυλή και παίζανε. Δεν κάνανε τίποτα. Αυτομάτως ανέβηκε λόγω της σημαντικότητας του θέματος το ενδιαφέρον και η συμμετοχή των γονιών. Αν δεν είναι κάτι σημαντικό για κάποιον, το εγκαταλείπει, το παρατάει.

Και θα το πάω λίγο παραπέρα. Για μένα οι μισθοί, οι εργασιακές συνθήκες, η ασφάλεια είναι βασικά συνδικαλιστικά θέματα. Αν τα κάνουμε καλά, τα μέλη σου δίνουν χώρο για να πας ευρύτερα σε άλλα κοινωνικά και πολιτικά θέματα. Χτίζεις μια άλλη ατζέντα, πιο ευρεία. Αλλά πρέπει να ξεκινήσεις απ' αυτά για να κερδίσεις την εμπιστοσύνη των μελών, τα οποία θα σου επιτρέψουν να πας παραπέρα και με πιο σκληρό τρόπο.

Και το λέω αυτό παντού, οποτεδήποτε συζητιέται το θέμα. Αυτά είναι τα βασικά από τα οποία ξεκινάς.

Jelmer έχεις το λόγο.

J. EVERS: Μια ακόμα σκέψη, κάτι που μάθαμε μετά τις απεργίες. Είχατε πέντε κυλιόμενες. Είχαμε περισσότερες αλλά κλιμακωτές. Από τοπικό, περιφερειακό μέχρι και εθνικό επίπεδο φτάσαμε στις 600.000. Το θέμα είναι ότι ένα από τα μεγάλα θέματα είναι το πώς, κρατάμε κιάλας τον κόσμο που είναι μαζί μας. Γιατί εγώ έχω να πω ότι χάσαμε και πολλούς.

Πρέπει να αισθάνονται ότι ανήκουν και αυτοί σε μια κοινωνία, σε μια κοινότητα. Το κάνουν ευκαιριακά μια μέρα, κατεβαίνουν σε μια απεργία, αλλά επειδή δεν αισθάνονται ότι ανήκουν σε μια οικογένεια, φεύγουν μετά. Θα πρέπει με κάποιο τρόπο κάποιος να έχει μια στρατηγική διακράτησης των νέων μελών. Εμείς αυτό χτίζουμε. Και μια στρατηγική και στράτευσης αλλά και διακράτησης των νέων μελών.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ Jelmer, αυτό που λες είναι πολύ σημαντικό. Κάναμε μια ανάλυση διότι η άνοδος, η αύξηση των μελών, εντάξει, μετριόταν κάθε μήνα. Κάθε τόσο, οποτεδήποτε έπεφταν τα φώτα της δημοσιότητας πάνω μας, βλέπαμε ότι ανέβαινε ο αριθμός των μελών.

Άρα πρέπει να έχουμε μια δημόσια εικόνα. Αυτό προσελκύει νέα μέλη. Το βλέπαμε κάθε φορά που γινόταν κάτι, ανέβαινε αυτόματα ο αριθμός των νέων μελών. Μετά την απεργία, πάλι, πολλά νέα μέλη. 10% συνολική αύξηση είχαμε. 18 μήνες μετά, με τη μεγαλύτερη επιτυχία σε επίπεδο αύξησης μισθών, και 66% των συμβασιούχων να γίνονται μόνιμοι, πέρασε 15% σε συμμετοχή μελών.

Αυτό χρειάζεται μεγάλη ανάλυση. Δεν είμαι πια εκεί, αλλά παρακολουθώ τα νούμερα και βλέπω τι γίνεται. Το τελευταίο ερώτημα να έχω ένα τελευταίο σχόλιο. Για λόγους logistics θα κάνουμε και ένα μικρό διάλειμμα και όταν θα επανέλθουμε θα συνεχίσουμε την κουβέντα.

N. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ: Είμαι από την Ομοσπονδία της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Το πρώτο σχόλιο που έχω να κάνω είναι σχετικά με το νομικό πεδίο που είπατε ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει ανεξάρτητη δικαιοσύνη. Ως εκ τούτου, δεν έχουμε καμία ελπίδα πηγαίνοντας στα δικαστήρια να πετύχουμε τίποτα.

Η Ομοσπονδία έχει καταδικαστεί μέχρι στιγμής τουλάχιστον, η ΟΛΜΕ, τουλάχιστον δέκα φορές. Όλες οι απεργίες μας βγαίνουν από τα δικαστήρια παράνομες και καταχρηστικές. Μόλις κηρύσσουμε απευθείας βγαίνει παράνομη και καταχρηστική.

Όσο δε αφορά τις αποδοχές μας, συμβαίνει το εξής παράδοξο: Ενώ το 1977 με ένα νόμο του ελληνικού κράτους προστατεύονταν οι ιδιωτικοί Εκπαιδευτικοί να έχουν τον ίδιο μισθό με τους δημόσιους εκπαιδευτικούς, γιατί τα ιδιωτικά σχολεία λήστευαν στην πραγματικότητα τους Εκπαιδευτικούς,

τώρα οι ιδιωτικοί Εκπαιδευτικοί παίρνουν παραπάνω λεφτά από εμάς, γιατί οι παροχές οι οποίες δίνονται στα ιδιωτικά σχολεία που υπήρχαν προ των μνημονίων, εκεί ισχύουν, ενώ το κράτος αρνείται ως ο μεγαλύτερος εργοδότης να τα δώσει και στο Δημόσιο.

Η Ανώτατη Ομοσπονδία, η ΑΔΕΔΥ, έχει πάει στα δικαστήρια, στο Ανώτατο Δικαστήριο στις 6 Ιουνίου, κατηγορώντας το κράτος ότι παραβιάζει την ισότητα μεταξύ των πολιτών. Δηλαδή όταν οι Εκπαιδευτικοί της δημόσιας εκπαίδευσης κάνουν την ίδια δουλειά με τους Εκπαιδευτικούς, για παράδειγμα της ιδιωτικής εκπαίδευσης, και παίρνουν διαφορετικούς μισθούς, προφανώς παραβιάζεται.

Και το ίδιο ισχύει και με τους δημόσιους, με τους ιδιωτικούς υπάλληλους. Δηλαδή αυτή τη στιγμή, για να καταλάβετε, συμβαίνει το παράδοξο. Οι ιδιωτικοί υπάλληλοι παίρνουν 8% παραπάνω μισθούς σε σχέση με το Δημόσιο. Δεν πιστεύουμε βέβαια ότι το Ανώτατο Δικαστήριο θα μας δικαιώσει. Θα πάρει άλλη μια πολιτική απόφαση, όπως έχει πάρει και τις προηγούμενες φορές. Άρα το πρώτο θέμα είναι αυτό όσον αφορά την Ελλάδα.

Το δεύτερο ζήτημα είναι τα ΜΜΕ. Στην Ελλάδα εδώ και 20 χρόνια ακολουθείται, πρώτα το ξεκίνησε η κυβέρνηση των σοσιαλδημοκρατών και μετά το ακολούθησαν όλες οι άλλες κυβερνήσεις, η περιβόητη πολιτική του κοινωνικού αυτοματισμού. Μια λέξη που δεν μεταφράζεται στα αγγλικά. Τι σημαίνει κοινωνικός αυτοματισμός; Γιατί βγάλανε και ορολογίες στην Ελλάδα.

Στρέφω όλες τις κοινωνικές ομάδες εναντίον αυτής που απεργεί και δημιουργώ ένα κίνημα εναντίον των απεργών. Έτσι λοιπόν με τον κοινωνικό αυτοματισμό έχει στραφεί η ελληνική κοινωνία εναντίον των καθηγητών, των αγροτών, των ταξιτζήδων, των γιατρών, των δικηγόρων, όποιων απεργούν.

Πώς πετυχαίνεται αυτό; Με τη δικτατορία των ΜΜΕ. Όλα τα ΜΜΕ έχουν μια συγκεκριμένη στόχευση. Είναι πάντα κυβερνητικά. Τι σημαίνει αυτό δηλαδή; Όταν αλλάζει η κυβέρνηση, αλλάζουν και αυτοί αφεντικό. Είναι κλασικό αυτό το θέμα, με αποτέλεσμα τα Συνδικάτα να μην έχουν βήμα και όταν έχουν βήμα, οι θέσεις τους παρουσιάζονται εντελώς διαστρεβλωμένες.

Ένα τρίτο που έχω να επισημάνω, ιδιαίτερα για την Ελλάδα, είναι οι πολιτικές που εφάρμοσε η Ευρωπαϊκή Ένωση σε βάρος της χώρας μας, για δέκα χρόνια. Υπήρξε μια βίαιη προσαρμογή των μισθών μας προς τα κάτω της τάξης του 40%.

Υπήρξαν Ευρωπαίοι αξιωματούχοι οι οποίοι έρχονταν κυριολεκτικά εδώ στην Ελλάδα ως κατακτητές και μας κουνούσαν κυριολεκτικά το δάχτυλο, το τι πρέπει να γίνει και το πόσο καλά το έκανε ο υπουργός, ο οποίος υπάκουε. Εκείνη την περίοδο, τουλάχιστον στην αρχή των μνημονίων, υπήρξε μια μεγάλη αντίδραση με τεράστιες διαδηλώσεις.

Τελικά όμως υπάρχει από δω και πέρα, εγώ εκτιμώ μια μεγάλη απογοήτευση σε όλους τους εργαζομένους, με τη λογική ότι αυτοί οι οποίοι έχουν την κυβέρνηση δεν κυβερνούν πραγματικά. Εγώ εκτιμώ ότι και σε επίπεδο ευρωπαϊκό, η Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Εκπαιδευτικών δεν έχει δει, τουλάχιστον στην Ελλάδα, δεν ξέρω τί δυνατότητες έχει αυτή βέβαια, να στηλιτεύσει τις πολιτικές τις οποίες ακολουθούνε. Γιατί υπάρχει μια συνειδητή συκοφάντηση του εκπαιδευτικού.

Ψέμα πρώτο: Υπάρχουν πάρα πολλοί καθηγητές και δάσκαλοι στην Ελλάδα. Τι κάνουν; Εμείς έχουμε περίπου 500 νησάκια που έχουμε 5 και 10 μαθητές. Έρχονται λοιπόν στο Γυμνάσιο, έχουμε, μπορεί να έχουμε και 10 καθηγητές για 5 μαθητές. Έρχονται λοιπόν και παίρνουν όλο αυτό το ποσοστό και σου λέει «έχετε πάρα πολλούς καθηγητές γιατί διαμαρτύρεστε;». Το οποίο είναι ψέματα, γιατί σε όλη την ηπειρωτική Ελλάδα δεν υπάρχουν καθηγητές.

Δηλαδή ή θα πρέπει να κλείσουμε τα σχολεία τα μικρά στα νησιά και όποιος έχει την ατυχία να είναι στα μικρά νησιά δεν πρέπει να μορφωθεί, ή να εφαρμόσουμε τακτικές τις δεκαετίες του '60, να πάρουμε τα παιδιά από την οικογένειά τους, σύμφωνα με τις λογικές αυτές και να τα φέρουμε να τα βάλουμε σε παιδοπόλεις για να για να κάνουμε οικονομία κόστους.

Και κλείνω με ένα άλλο. Διαγωνισμός PISA. Σ' εμάς βγάζει τα πλέον στρεβλά αποτελέσματα. Για τον απλούστατο λόγο ότι εμείς έχουμε τη λιγότερη μαθητική διαρροή. Η λογική στην εκπαίδευση, στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση στην Ελλάδα δεν είναι να διώξουμε τα παιδιά από το σχολείο. Ούτε έχουμε επιλεκτικό σχολείο.

Άρα λοιπόν, ο μέσος όρος των μαθητών των δικών μας είναι στη μέση. Όταν πάμε για παράδειγμα να διαγωνιστούν τα δικά μας σχολεία με τα σχολεία της Γερμανίας, που είναι επιλεκτικά σχολεία για παράδειγμα, το αποτέλεσμα είναι τραγικό για μας. Άρα οι καθηγητές φταίνε για όλα. Έτσι, μερικές επισημάνσεις για να τις γνωρίζετε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε πολύ. Χθες βάλουμε το εθνικό πλαίσιο. Ευχαριστώ για τις προσθήκες που έκανες. Σήμερα όμως εστιάζουμε στις στρατηγικές που πρέπει να υλοποιήσουμε για να διορθωθούν όλα αυτά. Τώρα το θέμα ότι ο νόμος δε σας διευκολύνει εδώ στην Ελλάδα, αφήστε το στην άκρη. Κοιτάξτε άλλες παραμέτρους. Κοιτάξτε άλλες διαδρομές.

Επιλέξτε και χρησιμοποιήστε αυτό το οποίο είναι το καλύτερο για εσάς, για τα μέλη σας, για να πετύχετε σύμφωνα με την άποψή σας το επιθυμητό αποτέλεσμα. Μιλήσατε για τα μέσα. Εγώ είμαι από μια χώρα όπου ο Μέρντοχ γεννήθηκε, είμαι από την πατρίδα του Μέρντοχ. Τώρα δεν είναι πια, τώρα είναι Αμερικανός πολίτης. Η συγκέντρωση όμως των media στα χέρια ενός ή ολίγων είναι γνωστό, είναι δεδομένο.

Δεν είναι φίλοι μας. Κρύβουν τις κινητοποιήσεις μας και τα οργανώνουν με έναν τέτοιο τρόπο που μας επιτίθενται συνεχώς. Και οποιοδήποτε είναι απεργοί μια δεδομένη στιγμή. Αυτή είναι η λογική του Μέρντοχ. Το θέμα είναι πώς εμείς βρίσκουμε άλλους τρόπους να επικοινωνούμε με τα μέλη μας και το ευρύτερο κοινό. Δεν λέω ότι είναι εύκολο, είναι μια πρόκληση.

Όλες οι εφημερίδες, το έχουμε πάθει όλοι, να μας επιτίθενται. Αλλά να σας πω το εξής. Αν τελικά δεν σου επιτεθούν στο πρωτοσέλιδο μιας εφημερίδας του Μέρντοχ, μάλλον δεν κάνεις καλά τη δουλειά σου. Η επικοινωνία και το τι χρησιμοποιείς είναι από μόνη της μια πρόκληση. Αυτό λοιπόν είναι σημαντικό.

Όλα αυτά είναι σημαντικά και γι' αυτό χρειαζόμαστε χρόνο να φτιάξουμε, να τα σκεφτούμε όλα αυτά, να δούμε πώς μπορούμε να τα διαχειριστούμε και να χτίσουμε μια στρατηγική σε πολιτικό, νομικό, σε όλα τα επίπεδα και να συνεκτιμούνται όλοι αυτοί οι κίνδυνοι στην διάρκεια μιας εκστρατείας. Αυτά είναι σημαντικά και είναι χρήσιμα στοιχεία όταν χτίζει κάποιος μια στρατηγική.

Λοιπόν, διακοπή, όταν γυρίσουμε θα πάρει το λόγο η Graziamaria και θα περάσουμε στην τελευταία συνεδρία της ημέρας. Σας ευχαριστώ.

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Θα δώσω στη Μαρία το λόγο και μετά. Θα αρχίσουμε να σκεφτόμαστε λίγο. Μαρία.

G. PISTORINO: Κατ' αρχάς ευχαριστώ. Για την πολύ σημαντική αυτή συζήτηση. Μετά για όχι για συγκεκριμένα θέματα, αλλά για τη μεθοδολογία, για την για τον τρόπο με τον οποίο κάνουμε τη δουλειά μας. Είναι σημαντική αυτή η συζήτηση γιατί ως συνδικαλιστές πρέπει να σκεφτόμαστε. Πώς δουλεύουμε, πώς ενεργούμε. Και υπάρχει και ένα άλλο σημαντικό ερώτημα. Σκεφτόμαστε τη δουλειά μας μαζί συλλογικά. Και θεωρώ ότι όλες αυτές οι προτάσεις που μας κάνατε. Είναι πολύτιμες γιατί είναι και πολύ συγκεκριμένες και ταιριάζουν με τις χώρες μας.

Αλλά έχω και άλλη μια ερώτηση. Η ερώτηση αυτή αφορά το εξής: Την άνοδο των δεξιών κομμάτων σε όλο τον κόσμο. Και το ότι κερδίζουν. Κερδίζουν σε όλο τον κόσμο. Πρέπει να βρούμε τρόπο μαζί, όμως όχι μόνοι μας. Στην Ιταλία, στην Ισπανία, στην Ελλάδα ή στην Πορτογαλία, όπως είπε και η Manuela. Όλοι μαζί πρέπει να σκεφτούμε αυτή την κατάσταση. Όχι μόνο για να σκεφτούμε τι συμβαίνει θεωρητικά με την άνοδο της Δεξιάς, αλλά να δούμε πρακτικά πόσοι άνθρωποι μπορούν να ενεργήσουν, να αντιδράσουν. Γιατί βλέπουμε ότι οι άνθρωποι ψηφίζουν τη Δεξιά, τα δεξιά κόμματα.

Όσον αφορά την επικοινωνία, θεωρώ ότι πρέπει να καλύπτει πάρα πολλά ζητήματα, μαζί με τους άλλους, με το υπόλοιπο συνδικαλιστικό κίνημα. Πρέπει να σκεφτούμε γιατί αυτό είναι σημαντικό, να μην ενεργούμε μόνο εθνικά, αλλά ευρωπαϊκά, συλλογικά, διεθνώς. Γιατί με αυτόν τον τρόπο δίνουμε και τον σεβασμό μας στον υπόλοιπο κόσμο, διότι εδώ ενεργούμε σε πολιτικό επίπεδο.

Πρέπει να δούμε πως τα Συνδικάτα φτάνουν η φωνή τους φτάνει στην κοινωνία. Ζητώ συγγνώμη αν λέω πράγματα τα οποία είναι πολύ

συγκεκριμένα σε εμάς και δεν είναι ίδια με όσα βιώνετε εσείς. Αλλά θέλω να το πω γιατί είναι η δικιά μας εμπειρία και είναι σημαντικό να το δούμε. Τώρα στον κόσμο, στην Ελλάδα, στην Κύπρο, υπάρχουν άνθρωποι που ψάχνουν να βρουν τρόπους να ενεργήσουν.

Και το να εξηγήσουμε την πολιτική στρατηγική, όπως μας αναφέρατε κι εσείς. Είναι το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε. Είναι πολύ σημαντικό να συνδέουμε τη στρατηγική επικοινωνίας με όλες τις άλλες στρατηγικές, μας είπατε. Όλες αυτές οι καταστάσεις πρέπει να μπουν στο επίκεντρο, διότι για μας, όπως είπαμε χθες και με τη Manuela, είναι σημαντικό να έχουμε τις σωστές λέξεις όταν μιλάμε στην κοινωνία. Για όλο τον κόσμο ισχύει αυτό.

Για να επιτύχουμε τους στόχους μας, πρέπει να οργανώσουμε την επικοινωνία μας σε πολιτικό επίπεδο και να μιλήσουμε με τους ανθρώπους, όλους τους ανθρώπους. Όχι μόνο τα μέλη μας. Με όλους τους ανθρώπους. Γιατί μας είπατε κι εσείς, αν έχουμε μαζί μας την κοινωνία, τότε αυτό είναι πολύ σημαντικό. Μας το είπατε κι εσείς. Και σας ευχαριστώ για την παρουσίαση.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Πριν δώσω το λόγο να πω και εγώ το σχόλιό μου σε αυτό που είπατε. Αντιμετωπίζουμε έναν κόσμο που δεν είχαμε φανταστεί ποτέ ότι θα υπήρχε. Αυτό το συζητώ με συναδέλφους σε όλο τον κόσμο. Πριν από πολλά χρόνια, μπορούσαμε να δώσουμε κάποια ανάλυση για να καταλάβουμε τι συμβαίνει.

Όμως, η σύγχρονη πολιτική και η μετατόπιση σε αυταρχικές τάσεις, είναι κάτι το οποίο δεν περιμέναμε να συμβεί. Η φύση αυτής της αλλαγής είναι πολύ πιο σύνθετη από όσα συνέβαιναν στο παρελθόν. Και αυτό είναι από τα πιο σημαντικά ζητήματα που έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Ξέρουμε ότι η δημόσια Εκπαίδευση είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της δημοκρατίας.

Όπως λένε και οι συνάδελφοι στην Ουρουγουάη, το να επιμένεις στην εξυγίανση της δημόσιας Παιδείας, Εκπαίδευσης είναι μια επαναστατική πράξη. Αν δούμε αυτό στο ιστορικό πλαίσιο του ότι εμείς ως Συνδικάτα Εκπαιδευτικών προσπαθούμε να κινητοποιήσουμε τους ανθρώπους για να εναντιωθούμε στο νεοφασιστικό αυτό καθεστώς, τότε

μπορούμε να καταλάβουμε ότι δεν αρκεί πια να μιλάμε και να κανονικοποιούμε όπως στο παρελθόν.

Αυτή η κατάσταση τώρα είναι διαφορετική. Και υπάρχει και κάτι ακόμα. Στόχος μας είναι να δημιουργήσουμε και να ενδυναμώσουμε ένα κίνημα. Δεν οργανώνουμε events. Οργανώνουμε ένα κίνημα και το ενδυναμώνουμε. Αυτός είναι ο στόχος μας και ξεκινάμε από το διδασκαλικό κίνημα, γιατί είναι και το επάγγελμά μας και προφανώς θέλουμε να φτάσουμε πέρα από αυτό.

Είναι μεγάλο ζήτημα σ' αυτή την πλευρά του κόσμου, διότι στην Ευρώπη υπάρχει τόσο μεγάλη ιστορική εμπειρία από δικτατορίες, στην Ελλάδα, στην Ισπανία, στην Ιταλία, γνωρίζετε πολύ καλά τι έχει γίνει στο παρελθόν ιστορικά και γι' αυτό πρέπει να κρατήσετε ζωντανή αυτή την εμπειρία. Δεν μπορούμε να το αφήσουμε αυτό. Ευχαριστώ για το σχόλιό σας.

Δίνω το λόγο τώρα στον επόμενο ομιλητή.

A. ΖΟΡΜΠΑΣ: Ευχαριστώ πολύ. Για όσους δε με ξέρουν, είμαι Οργανωτικός γραμματέας της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας. Δυο σχόλια για τα ζητήματα τα οποία ειπώθηκαν και απασχολούν τα Σωματεία σε αυτή την περιοχή του κόσμου, για την οποία συζητάμε.

Στην Ελλάδα, ακριβώς επειδή το έχουμε αντιληφθεί, ζούμε σε έναν κόσμο ο οποίος δεν είναι στατικός και πάρα πολλά πράγματα αλλάζουν προς την αρνητική πλέον κατεύθυνση, προσπαθούμε να βάλουμε την ουσία του επαγγέλματός μας μπροστά και μέσα από αυτό το πρίσμα να δούμε τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Πολλές φορές με τον επιστημονικό λόγο της παιδαγωγικής μας επιστήμης, με τη βοήθεια των Πανεπιστημιακών, προσπαθούμε όλες τις συνδικαλιστικές μας διεκδικήσεις, το μισθό μας, το ωράριό μας, τον αριθμό των μαθητών μέσα στο τμήμα, τα κτιριακά ζητήματα της κτιριακής υποδομής, να τις αποδείξουμε πρώτα και κύρια παιδαγωγικά και επιστημονικά. Και με αυτόν τον τρόπο προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε τις διεκδικήσεις μας με τους γονείς.

Γιατί σε τελική ανάλυση έχουμε τον ίδιο παρονομαστή με τους γονείς. Είναι ο φυσικός μας σύμμαχος. Έχουμε τον ίδιο παρονομαστή, την αγάπη μας για τα παιδιά, για την πρόοδό τους, για να μπορούν να γίνουν

ολοκληρωμένοι άνθρωποι. Και εμείς έχουμε ιδιαίτερη συμβολή σε αυτό το ζητούμενο.

Άρα προσπαθούμε να εξηγήσουμε για ποιο λόγο οι εκπαιδευτικοί δεν πρέπει να είναι αναπληρωτές και πρέπει να είναι μόνιμοι. Γιατί είναι υπέρ των παιδιών το να υπάρχει μια σταθερότητα στο διδακτικό προσωπικό. Για ποιο λόγο ο Εκπαιδευτικός πρέπει να είναι καλοπληρωμένος; Γιατί πρέπει απερίσπαστα να σχεδιάζει το μάθημα της επόμενης μέρας, να μην έχει άλλες έγνοιες.

Και αυτά τα ζητήματα και ο τρόπος με τον οποίον τα ανοίγουμε μας έχουν φέρει αντιμέτωπους με όλες τις κυβερνήσεις. Είτε είναι φιλελεύθερες, είτε είναι δεξιές, είτε είναι σοσιαλδημοκρατικές. Να σας πω ότι στην Ελλάδα πρώτη μεγάλη μείωση μισθών έγινε το 2011 με το ενιαίο μισθολόγιο, κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, και το πρώτο μνημόνιο, μείον 30%, 40% στους μισθούς μας. Και αυτή τη στιγμή φτάνουμε στην αγοραστική δύναμη των μισθών, ειπώθηκαν νομίζω και τα στοιχεία χθες, στο -60% περίπου.

Με δεξιά κυβέρνηση είχαμε αύξηση του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα και ιδιαίτερα μετά την περίοδο του COVID, εκεί πέρα οξύνθηκαν και πάρα πολύ έντονα τα ζητήματα της συμπεριφοράς στα μαθησιακά ζητήματα. Είναι θέματα τα οποία μας απασχολούν και από την επιστημονική πλευρά. Και αυτό είναι κάτι το οποίο θα θέλαμε από την πλευρά μας να καταθέσουμε στο σημερινό τραπέζι. Να μη αφήσουμε την παιδαγωγική μας διάσταση, την επιστήμη μας έξω από τον τρόπο με τον οποίο διεκδικούμε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Βεβαίως συμφωνώ μαζί σας και γι' αυτό είπαμε και χθες ότι κάνουμε ό,τι κάνουμε, διότι πιστεύουμε στην ισχύ της Εκπαίδευσης. Τη μετασχηματιστική ισχύ της Εκπαίδευσης. Κάθε παιδί, κάθε οικογένεια, κάθε έθνος, βασίζεται στην εκπαίδευση, στην παιδεία που έχει. Το πιστεύουμε αυτό. Και η αλλαγή μπορεί να έρθει μέσα από τη δημόσια Εκπαίδευση, που είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της δημοκρατίας. Γι' αυτό το κάνουμε όλα.

Cuqui, τελευταία λέξη πριν προχωρήσουμε.

C. VERA: Σας ευχαριστώ. Εδώ όλα τα Συνδικάτα μαζί στην Ευρώπη ή στον νότο της Ευρώπης, αν θέλετε, έχουν μια τεράστια ευκαιρία να συνεργαστούν. Και μπορούμε να εργαστούμε και σε εθνικό επίπεδο σε κάθε χώρα.

Όμως σήμερα είμαστε εδώ όλοι μαζί και μπορούμε να σκεφτούμε να κάνουμε κάτι στο μέλλον. Άκουσα τη Graziamaria πριν και μιλούσα και με τη UNN τη Manuela. Θεωρούμε όλοι ότι έχουμε μια τεράστια ευκαιρία. Όταν γυρίσουμε πίσω στη χώρα μας, δε θα ξεχάσουμε αυτή τη συνάντηση γιατί είναι πολύ σημαντική συνάντηση. Γιατί ακριβώς; Μοιραζόμαστε τον ίδιο στόχο: Να παλέψουμε γιατί όλοι βλέπουμε ότι στην Ευρώπη υπάρχει η τάση της ιδιωτικοποίησης της δημόσιας Εκπαίδευσης.

Και θέλουμε παντού θέλουμε να υπάρχουν περισσότερα κονδύλια για την Παιδεία. Πρέπει να ξεχωρίσουμε τις εθνικές δράσεις από τις οιονεί διεθνής δράσεις στο συλλογικό μας κίνημα. Σε τρεις βδομάδες στις Βρυξέλλες υπάρχει μια συνεδρίαση και η Manuela, ο Leonardo, εγώ, η Julian θα πάμε εκεί και θα συζητήσουμε τί μπορούμε να κάνουμε, τί θα γίνει στο μέλλον;

Πολλά πράγματα υπάρχουν για να γίνουν. Για παράδειγμα, μπορούμε να κάνουμε ένα μανιφέστο γιατί χθες ήδη μιλήσαμε για τις συστάσεις και είπαμε ποια είναι η πιο σημαντική από τις συστάσεις, η 7, η 35, ή 3; Μπορούμε να γράψουμε ένα μανιφέστο, να το μεταφράσουμε σε όλες τις γλώσσες, Ελληνικά, Γαλλικά, Ιταλικά. Γιατί θέλουμε όλη μας η κοινότητα, όλοι οι δάσκαλοι να ενωθούν Και να συμμετάσχουν. Γιατί; Αυτή η συνολική καμπάνια είναι δική μας ευθύνη. Πολλά μπορούμε να κάνουμε.

Για παράδειγμα, θυμάμαι, δεν ξέρω αν θυμάσαι και εσύ Leonardo, ότι έχουμε επιδείξει αλληλεγγύη με τους συναδέλφους από την Τουρκία. Έχουμε δείξει την αλληλεγγύη μας στα social media με βίντεο. Γιατί να μην πάρουμε ένα βίντεο αλληλεγγύης για τη δημόσια Παιδεία για να την υπερασπιστούμε; Θα μπορούσαμε να το κάνουμε.

Στο πρόγραμμα, πρέπει να προσδιορίσουμε το χρονοδιάγραμμα για 4 δίμηνη για το μέλλον. Μπορούμε να κάνουμε και ένα διεθνές συνέδριο στις Βρυξέλλες ή στη Ρώμη. Με διάφορα Συνδικάτα από το τέλος, από τον νότο της Ευρώπης. Βλέπουμε τους συναδέλφους μας που θέλουν επίσης να συμμετάσχουν σε τέτοιες συναντήσεις από την Φινλανδία, από τις άλλες χώρες του Βορρά της Ευρώπης θέλουν επίσης να συμμετέχουν. Οπότε θεωρώ ότι είναι μια μεγάλη ευκαιρία να συμμετάσχουμε όλοι μαζί και πρέπει κάτι να κάνουμε μαζί.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Να απαντήσω ως εξής. Μας ενδιαφέρει όχι να φτιάχνουμε events, όχι να οργανώνουμε events. Μας ενδιαφέρει να οργανώσουμε ένα κίνημα. Σήμερα δεν είναι η αρχή και το τέλος. Είναι μόνο η αρχή. Η αρχή για κάτι μεγάλο. Πάντα σκέφτομαι τι θα κάνω στη συνέχεια εγώ προσωπικά.

Όταν οργανωθήκαμε πριν από λίγους μήνες, αρχίσαμε να σκεφτόμαστε τι θα κάνουμε μετά από αυτό. Τι θα κάνουμε μετά από σήμερα; Έχουμε αρκετές συζητήσεις και μπορούμε να δούμε όλες τις πιθανότητες που έχουμε. Βέβαια, ο καθένας μπορεί να πάρει τις αποφάσεις του και μπορεί να πάει στην Επιτροπή σε τρεις βδομάδες στις Βρυξέλλες και επίσης να αποφασίσει τι θέλει.

Αυτό που λέμε εμείς είναι ότι είμαστε εδώ και μπορούμε να πάρουμε αποφάσεις συλλογικά. Θα επανέλθω γιατί πρέπει να προχωρήσουμε. Δεν είναι σήμερα το τέλος. Είναι η αρχή. Είναι η αρχή από κάτι μεγάλο.

Πριν ξεκινήσουμε με το τελευταίο μέρος του παζλ, θέλω μία παράγραφο από κάθε Συνδικάτο, που να είναι υπογεγραμμένη εκ μέρους του Συνδικάτου. Μια παράγραφο. Τι σημαίνει αυτό που κάνουμε, που λέμε και τι και τι μπορεί να σημάνει για το μέλλον. Χρειαζόμαστε μια παράγραφο από κάθε πλευρά στη δικιά σας γλώσσα. Δε χρειάζεται στα αγγλικά. Αν μπορείτε στα αγγλικά τόσο το καλύτερο, αλλά δεν πειράζει. Θέλω μια παράγραφο από όλους. Θέλουμε κάτι να φτιάξουμε όλοι όσο ο συνδικαλισμός μπορεί να ενεργήσει συλλογικά. Και αυτά είναι τα βασικά θέματα. Θέλω λοιπόν δηλώσεις από κάθε μια ομάδα ξεχωριστά. Πριν φύγουμε θέλω να την έχω.

Τώρα ένα τελευταίο κομμάτι του παζλ. Πριν, σας έδωσα ένα παράδειγμα. Μια περίληψη του πως σχεδιάζω εγώ, το πως σκέφτομαι εγώ ποια είναι τα βασικά βήματα.

J. FARGES: Για αυτό θα χρειαζόμαστε μια ολόκληρη μέρα, αλλά δεν έχουμε στη διάθεσή μας τόσο χρόνο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Έχετε αυτό το Power Point και είπα είναι σημαντικό κάθε τόσο να σταματάτε να σκέφτεστε. Σκεφτείτε, σταματήστε και σκεφτείτε. Όχι αυτοματισμούς, αυτοματισμούς, αλλά επί τη βάση αναλύσεων και στρατηγικής σκέψης.

Το άλλο που πρέπει να σκεφτείτε είναι το ακόλουθο. Όταν κάνετε την ανάλυση και τη στρατηγική σκέψη και σχεδιασμό, πρέπει να αναρωτιέστε χρειάζομαι στήριξη; Υπάρχει από κάπου εξωτερική εμπειρογνωμοσύνη που χρειάζομαι για να προχωρήσω, που θα με καθοδηγήσει;

Συγγνώμη αν σας απογοητεύω, αλλά δεν ξέρουμε τα πάντα. Είναι δεδομένο. Δεν είμαστε ειδικοί στα πάντα. Ως δάσκαλοι όταν μας λένε απ' έξω τί να κάνουμε, εκνευριζόμαστε. Τους λέμε μην έρχεστε στην τάξη μου να μου πεις τι να κάνω. Υπάρχουν λοιπόν εκεί έξω άλλοι που είναι ειδικοί στην επικοινωνία. Έχουν κάνει ακαδημαϊκή έρευνα; Ας μην αφήσουμε το εγώ μας να μπει στη μέση και να μας εμποδίσει όταν το χρειαζόμαστε. Να το θυμόσαστε. Πάρτε βοήθεια ειδικών απ' έξω. Έχω κάνει πολλά λάθη στο παρελθόν, όταν νόμιζα ότι τα ήξερα όλα. Λυπάμαι, δεν τα ξέρω όλα.

Αυτό υποτίθεται ότι είναι η λογική του ένα βήμα μετά το άλλο. Θα μπορούσα να το κάνω όλη την ημέρα και μετά θα είχαμε ένα ολόκληρο πλαίσιο. Αλλά θα το πάρετε αυτό και θα το κάνετε εσείς με την άνεση σας σε εθνικό επίπεδο. Το πρώτο λοιπόν, ορίστε το πρόβλημα. Ποιο είναι το πρόβλημα; Ποιο είναι το θέμα σας; Ορίζοντας το, αμέσως εκεί περιγράφετε την βιωμένη εμπειρία σας. Οι μισθοί, η έλλειψη δασκάλων.

Ορίστε το θέμα, το πρόβλημα. Μόλις το ορίσετε, θα είστε έτοιμοι. Όταν, στη διάρκεια, στην προσπάθεια αυτή να είστε συγκεκριμένοι. Μην πλατειάζετε. Το θέμα είναι τεράστιο, αλλά κάνουμε ένα βήμα τη φορά χτίζοντας τη διαδικασία. Το δικό μου είναι ότι θέλω σοσιαλισμό. Χθες ήθελα να έχουμε σοσιαλισμό. Αλλά εν τω μεταξύ πρέπει να κάνω κάποια άλλα πράγματα πρώτα. Άρα ορίστε το θέμα. Ποιο είναι το πρόβλημα; Ξεκινήστε από εκεί.

Το δεύτερο που πρέπει να ρωτήσουμε, κατά το σχεδιασμό, είναι το θέμα που εμείς πιστεύουμε ότι είναι σημαντικό είναι σημαντικό και για τα μέλη; Είναι σημαντικό για την κοινωνία; Τους άλλους; Για τους πολιτικούς; Το αισθάνονται το ίδιο; Όλοι οι εμπλεκόμενοι; Και είναι πολύ σημαντικό να δούμε, εάν δεν είναι, για ποιο λόγο δεν είναι. Και αν δεν είναι, τι πρέπει να κάνω για να γίνει αντιληπτό ότι είναι σημαντικό;

Δεν μπορούμε πάντα να υποθέτουμε ότι αυτό το οποίο γνωρίζουμε εμείς αυτόματα το ξέρουν και τα μέλη μας. Υπάρχει δουλίτσα εκεί να κάνετε. Αλλιώς, επιλέξτε ένα άλλο θέμα το οποίο να είναι σημαντικό. Έτσι χτίζεται αυτό που λέμε "capacity". Αυτά είναι τα βήματα στα οποία αναφερόμαστε πριν. Αυτά δε γίνονται αυτόματα. Να τα κάνετε συνειδητά. Μετά, ξεκινάτε με τη στρατηγική. Να χτίζετε τη στρατηγική. Ποιος είναι ο στόχος μου; Είπαμε, έλλειψη δασκάλων. Να ανεβάσουμε το status των δασκάλων.

Ορίζουμε, λοιπόν, το στόχο και το ξεκάθαρο μήνυμα. Κάποιες φορές είναι πολύ σημαντικό να είμαστε πολύ συγκεκριμένοι στη διατύπωση. Να είμαστε αυστηροί και ακριβείς γιατί μας κρατάει σε πειθαρχία και σε τάξη. Αν εκφράσουμε το στόχο μας σε μια ολόκληρη παράγραφο, αρχίζουμε να χανόμαστε. Αν το μήνυμά μας είναι μια παράγραφος ή δύο, τρεις, αρχίζουμε να χανόμαστε.

Πρέπει να είμαστε πολύ συγκεκριμένοι και ακριβείς διότι αυτό το έγγραφο θα είναι ένα σημείο αναφοράς στο οποίο θα επανερχόμαστε για να θυμόμαστε και εμείς και να θυμίζουμε και στους άλλους. Οι ηγέτες ενός Συνδικάτου πάνε δεξιά-αριστερά. Αυτό μένει εκεί. Και καθοδηγεί τους πάντες και τους επαναφέρει στην τάξη.

Το νούμερο 4: Περισσότερη πληροφορία. Ποιοι είναι οι σύμμαχοί μας; Ποιοι είναι οι εχθροί μας; Τί έρευνα χρειάζεται να γίνει; Πώς μπορεί να βοηθήσει η Τεχνητή Νοημοσύνη; Μπορούν κι άλλοι να σας βοηθήσουν. Αλλά συμπεριλαμβάνω και την Τεχνητή Νοημοσύνη, το AI. Ή το οτιδήποτε άλλο. Μπορεί να με βοηθήσει; Αν μπορεί, θα τη χρησιμοποιήσουμε υπό αυτή την προϋπόθεση. Εγώ δεν θα συνδράμω κανέναν αν δεν υπάρχει μέσα στο σχέδιο. Έχω 50 χώρες. Έχω 50 χώρες και έχω ένα σχέδιο.

Εγώ σήμερα το πρωί πήρα ένα τηλέφωνο από την Αιθιοπία. Σχεδιάζουμε το ένα και το άλλο. Αυτό είναι το σχέδιο. Δεν μιλάω, σχεδιάζω. Έχετε σχέδια; Παίρνεις στήριξη; Δίνουμε στήριξη με ό,τι μπορούμε χωρίς να είμαστε τέλεια. Αλλά επί του σχεδίου, όχι κουβέντες. Πώς μπορούν λοιπόν όλα αυτά να βοηθήσουν; Κάποιος άλλος μπορεί να βοηθήσει;

Υπάρχει πολλή έρευνα ακαδημαϊκή σε κάθε χώρα και υπάρχουν αυτοί οι μελετητές που ζητάνε μια πολιτική έκφραση και θέλουν να γίνουν ακτιβιστές. Χρησιμοποιήστε τους και αυτοί θα αισθανθούν καλύτερα.

Πηγαίνετε σε ερευνητές και χρησιμοποιήστε τους. Ζητήστε τους το. Υπάρχουν ειδικοί επικοινωνίας στους οποίους θα μπορέσετε να απευθυνθείτε και να τους ζητήσετε βοήθεια;

Πριν ρώτησε η Μαρία πώς απευθυνόμαστε στο κοινό, στον κόσμο. Κάποιες φορές λοιπόν, ένα σλόγκαν και μόνο, το οποίο μας ενθουσιάζει, μπορεί να μην ενθουσιάζει τους λοιπούς. Καθόμαστε γύρω από το τραπέζι και ρίχνουμε συνθήματα και δε δουλεύει. Δεν είμαστε ειδικοί επικοινωνίας. Εμένα το δικό μου σλόγκαν είναι "τί πρέπει να γίνει". Αυτό είναι το αγαπημένο μου, αλλά δεν φέρνει αποτελέσματα. Άρα χρειάζομαι τη βοήθεια κάποιου ειδικού να με συνδράμει. Δράση.

Το επόμενο. Τί θα κάνουμε; Ποιος θα εμπλακεί; Πότε και πώς θα το κάνουμε και πώς θα περάσουμε το μήνυμά μας; Αυτό είναι το νομικό, το επικοινωνιακό, όλο το στρατηγικό της υλοποίησης. Το πρώτο είναι το πρόβλημα. Ποιος είναι ο στόχος; Ποιοι είναι οι σύμμαχοι; Πώς το χτίζουμε όλο αυτό; Εδώ χρειάζεσαι βεβαίως ένα χρονοδιάγραμμα. Γιατί δουλεύετε προς κάτι, να φτάσετε κάπου συνειδητά. Συνειδητά δουλεύουμε προς αυτήν την κατεύθυνση.

Σε δυο, τρεις μήνες αυτός είναι ο προορισμός και θα κάνουμε όλα αυτά τα βήματα για να το πετύχουμε. Πρέπει να το κάνουμε αυτό γιατί είναι σκληρά τα πράγματα εκεί έξω. Μας επιτίθενται συνεχώς. Γιατί είμαστε η τελευταίοι πάνω στις επάλξεις κατά της επιθυμίας τους να ιδιωτικοποιήσουν την εκπαίδευση. Είμαστε οι τελευταίοι επί των επάλξεων και δεν μας γουστάρει κανένας.

Δεν χρειάζεται να μου περιγράψετε τίποτα άλλο. Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε και γι αυτό είμαστε εδώ. Τι θα κάνουμε; Εγώ έχω πάει σε εφτά συνέδρια ΑΙ. Άκουσα τους ίδιους λόγους εφτά φορές. Τους ίδιους από τους ίδιους ανθρώπους. Όχι πλέον. Γιατί τερμάτισα με αυτό. Δύο συνέδρια πριν, σηκώθηκα και είπα μπορεί να σταματήσουμε να περιγράφουμε το πρόβλημα και να ξεκινήσουμε να λέμε τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό;

Ξέρω ότι ο νεοφιλελευθερισμός είναι κακός. Τον ξέρουμε. Τι θα κάνουμε είναι το θέμα. Δράση λοιπόν. Τι θα κάνουμε; Πώς θα το κάνουμε; Πότε θα το κάνουμε; Και τέλος, αν αυτό είναι το σχέδιο, υπάρχουν κίνδυνοι. Και αυτούς πρέπει να τους σκεφτούμε. Υπάρχουν κίνδυνοι που θα πρέπει να

συνεκτιμήσω. Πρέπει να έχετε ένα plan B σε περίπτωση που, για κάθε ενδεχόμενο, αν κάτι πάει στραβά. Και μετά αξιολογούμε. Παρακολουθούμε και αξιολογούμε αν ήρθε το αποτέλεσμα που περιμέναμε.

Και να πω και κάτι άλλο. Δεν είμαστε και πολύ καλοί στην αξιολόγηση των όσων κάνουμε. Τελειώνουμε κάτι; Λέμε πάμε στο επόμενο. Πάρετε λίγο χρόνο να δείτε αν δούλεψε, αν δεν δούλεψε, αν είχε αποτελέσματα. Μην κλείσετε, μην κλείνετε τα μάτια και τα αυτιά και το αγνοείτε. Αυτά πρέπει να γίνουμε. Τα πράγματα είτε καταλήγουν κάπου είτε δεν καταλήγουν. Εγώ λοιπόν χρησιμοποιώ αυτό, αυτό το πλαίσιο.

Αυτή είναι μια εθνική δουλειά σε εθνικό επίπεδο. Γιατί έχετε χρόνο όλο το Εκτελεστικό Συμβούλιο ας πούμε, όταν θα είσαστε όλοι σε περιφερειακό επίπεδο μαζί με τους leaders, μπορείτε να το κάνετε μαζί. Το μαζί είναι σημαντικό. Όλοι να κινείστε μαζί συντονισμένοι και συντεταγμένοι. Αυτό δεν γίνεται σήμερα.

Τέλος πάντων, θα σταματήσουμε για μισή ώρα. Τώρα πηγαίνετε στις ομάδες σας όπως χθες. Δεν περιμένω να παρθούν αποφάσεις σήμερα, αλλά ξεκινήστε και να σκέφτεστε ποιο είναι το επόμενο σας βήμα. Όπως είπε και ο Cuqui, είμαστε εδώ δύο μέρες. Τι θα κάνουμε μετά; Παίρνουμε το αεροπλάνο και τα ξεχνάμε όλα ή αποφασίζουμε να κάνουμε κάτι;

Μπείτε λοιπόν στις ομάδες σας. Εγώ το κάνω μόνος μου. Έτσι μιλάω με τον εαυτό μου κάθε μέρα. Είναι πολύ δύσκολο. Μερικές φορές έχω plan B. Έχω τρεις υπηκοότητες. Σαν Έλληνες έχουμε προβληματάκι εδώ γιατί μπορεί να μιλάς με τον εαυτό σου και ξαφνικά να έχεις δυο τρεις θέσεις μέσα στο μυαλό σου, μέσα στο κεφάλι σου.

Λοιπόν, μπείτε στις ομάδες σας. Συζητήστε για το επόμενο βήμα. Πρέπει να κάνετε ένα συμβούλιο με την Εκτελεστική σας για να σκεφτείτε το σχέδιο, να το φτιάξετε. Μήπως θα πρέπει να εντοπίσουμε ένα θέμα; Εγώ πάντοτε πιστεύω ότι σε σχέση με τις τεράστιες εκστρατείες ένα, δύο, τρία max θέματα. Διαφορετικά δε μιλάμε για μεγάλη εκστρατεία. Πρέπει να δώσετε προτεραιότητες. Ποια είναι τα επόμενα σας βήματα λοιπόν;

Συνεκτιμήστε τις συστάσεις που είδαμε χθες. Εάν η προτεραιότητά σας είναι να επιτεθείτε τους διεθνείς χρηματοοικονομικο-πιστωτικούς οργανισμούς για τα μέτρα λιτότητας κτλ. Είναι η σύσταση 55

στους συμβασιούχους, η προτεραιότητα, η σύσταση 19. Πάντοτε χρησιμοποιήστε αυτό. Να χρησιμοποιείτε αυτό το εργαλείο. Δεν είναι αυτοσκοπός.

Είναι ένα εργαλείο το οποίο μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε γιατί υποστηρίζεται από την UNESCO, τα Ηνωμένα Έθνη και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εργασίας και να το τρίψετε στη μούρη των Υπουργών σας. Στη γλώσσα σας. Το διαβάσατε χθες. Οπότε πάτε να κάνετε την κουβεντούλα αυτή και επιστρέψτε σε μισή ώρα, παρακαλώ, σε μισή ώρα πίσω και θα μοιραστούμε μεταξύ μας τις απόψεις σας για τα επόμενα βήματα, τί θα κάνετε δηλαδή μόλις φύγετε από εδώ;

J. FARGES: Μια ερώτηση μόνο. Για το χρονοδιάγραμμα. Γνωρίζεις για τις συναντήσεις των υποπεριοχών της Ευρώπης;

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Αυτό δεν είναι ερώτηση για μένα. Αυτό είναι για τους Ευρωπαίους. Συζητάμε. Και ο Γκάμα ο λόγος σε σένα.

J. EVERS: Θα τα συζητήσουμε στο γραφείο και στην επιτροπή. Δε νομίζω ότι θα υπάρχει κάτι που να αφορά αυτό για την "Go public" την εκστρατεία. Θα γίνουν τα sub regional meetings αυτές οι συναντήσεις με τις χώρες του Βορρά κτλ., ήδη τρέχουν κάποια προγράμματα, αλλά θα πρέπει να γίνουν και κάποιες συζητήσεις επί των δράσεων. Ίσως να υπάρξει και ένα follow up που να αφορά την πανευρωπαϊκή εκστρατεία. Δεν ξέρω.

Θα συζητηθούν τα skills που θα είναι απαραίτητα. Μετά όμως από τη συνάντηση του γραφείου τον Ιούνιο. Μετά θα δούμε πού βρισκόμαστε στρατηγικά για να προχωρήσουμε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ Jelmer. Julian θα σου απαντήσω εγώ και δεν παρεμβαίνω διότι θα πρέπει να το συζητήσετε με το Jelmer όταν θα έρθετε και θα μας πείτε ποια είναι τα επόμενα σας βήματα. Θα το πω τώρα και θα το πω και θα κλείνουμε. Αν απλώς αναθεωρήσετε το υπάρχον ή φτιάξετε ένα άλλο ξεχωριστό. Επί τη βάση των επόμενων βημάτων μας, ελπίδα μας είναι να ξανασυναντηθούμε σε 12 μήνες για ν' αξιολογήσουμε αν αυτά που είπαμε ότι θα γίνουν γίνανε. Τι πετύχαμε και να γίνει ο επόμενος μελλοντικός σχεδιασμός.

Όλοι μαζί συντάσσουμε τις δυνάμεις μας και προφανώς μετά πάμε παραπέρα. Αυτή είναι η ιδέα. Σταματώ. Πηγαίνετε στις ομάδες σας.

Μισή ωρίτσα συζητάτε για το επόμενο βήμα. Δε με πειράζει, ελάτε και πέστε μου αν θέλω μια χαρά. Δεν πρόκειται να κάνουμε τίποτα, αλλά να το πείτε εκτός μικροφώνου. Στον δικό μου σχεδιασμό είπα στην κυβέρνηση μπορώ να σας δείξω και τα βίντεο κλιπ. 20.000 άνθρωποι μπροστά, αν δεν διαπραγματευτείτε με τα Συνδικάτα, αν δεν δείτε το θέμα των μισθών, της επισφάλειας και του φόρτου εργασίας, εμείς κάθε μέρα μέχρι τις επόμενες εκλογές θα διαδηλώνουμε.

Είχαμε μέλη σε 239 εκλογικά τμήματα που μοίραζαν ενάντια στην κυβέρνηση. Και η πολιτική ανάλυση μετά τις εκλογές έδειχνε ότι εμείς είχα ρίξουμε την κυβέρνηση. Εγώ δεν έχω πρόβλημα με αυτό. Αν θέλετε να ρίξετε την κυβέρνηση γιατί δεν σας σέβεται, να τη ρίξετε. Δεν έχω κανένα πρόβλημα αν δεν σέβεται τη δημόσια Εκπαίδευση. Εγώ είμαι μέσα στο δικό μου Συνδικάτο.

Δε λέμε στα μέλη μας ποιον να ψηφίσουν γιατί η ομπρέλα είναι ευρεία. Απλώς τους λέμε αυτή η κυβέρνηση δεν σας αξίζει. Έχει μεγάλη διαφορά. Αν οργανώσετε μια μεγάλη διαδήλωση απεργίας στη χώρα σας, πρέπει να εξηγήετε το λόγο ώστε κι εμείς να γνωρίζουμε για να ξέρουμε τι μήνυμα αλληλεγγύης σας στέλνουμε

Πηγαίνετε στις ομάδες σας. Οι Έλληνας θα πάτε στο σαλόνι σας παρακαλώ. Και οι υπόλοιποι μοιραστείτε εδώ πέρα σε μισή ώρα να είσαστε πίσω. Δεν παίρνετε αποφάσεις. Είναι μια γενική συζήτηση. Επαναλαμβάνω, τί θέλετε και τι σκοπεύετε να κάνετε.

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Συνάδελφοι να ξεκινήσουμε. Να σας θυμίσω ότι χρειάζομαι μία παράγραφο από κάθε Συνδικάτο. Ένα ανά χώρα. Εν πάση περιπτώσει, κάθε Συνδικάτο ή γενικό. Μια παράγραφο για τη σπουδαιότητα της εκστρατείας. Τι προσφέρει και πώς μπορεί να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις. «Όνομα, θέση, εκ μέρους». Ή μου το στέλνετε με Whats App ή με email. Με το Whats App είναι καλύτερο για μένα. Όλοι παρακαλώ. Θα σας το ξαναθυμίσω στο τέλος.

Η επανάληψη είναι εκπαιδευτική μέθοδος και είναι καλό πράγμα. Και το να ρωτάς. Να θέτεις ερωτήματα και αυτό είναι μια στρατηγική εκπαιδευτική. Καλό πράγμα και αυτό. Τι θέλω τώρα; Αυτό σας είπα, είναι μιας μέρας δουλειά κανονικά. Αλλά είχατε μισή ωρίτσα για να μας πείτε εν συντομία ποια είναι τα επόμενα σας βήματα.

Ξεκινάμε λοιπόν με την Ισπανία.

H. M. FERNANDEZ GAYOSO: Το πρώτο βήμα είναι να πάμε στα Συνδικάτα μας και να τα βάλουμε κάτω στο τραπέζι, σε κάθε Συνδικάτο ώστε να εμπλέξουμε όλους τους συνδικαλιστές, όχι μόνο αυτούς που λένε “μπράβο, όλα καλά”. Τους θέλουμε ενεργούς σε όλα τα επίπεδα. Πάμε λοιπόν πίσω, συζητάμε. Τα βάζουμε κάτω όλα στο τραπέζι και ορίζουμε το πρόβλημα. Μαζεύουμε όλα τα δεδομένα που έχουμε.

Είναι μια δουλειά που ήδη έχουμε κάνει, αλλά θα τη δούμε συντεταγμένα για να έχουμε μια ξεκάθαρη εικόνα της κατάστασης. Το επόμενο; Ν’ αξιολογήσουμε τον βαθμό δέσμευσης. Το πρώτο λοιπόν που θα κάνουμε είναι να σκεφτούμε, έχουμε Μάιο Ιούνιο να σκεφτούμε, να κάνουμε τέλος Ιουνίου μια συνάντηση όλοι μαζί και πάλι, με όλα τα δεδομένα ανά χείρας και στις αρχές Σεπτεμβρίου. Ξεκινάμε τη στρατηγική, την οργάνωση της. Ευχαριστώ πολύ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Βεβαίως, μιλά σε εκ μέρους τριών Συνδικάτων. Η Ιταλία είναι η επόμενη.

G. PISTORINO: Στην Ιταλία έχουμε ένα σχέδιο για την επισφάλεια και για τις προσλήψεις. Έχουμε κάτι οργανωμένο, αλλά έχουμε μεγάλο πρόβλημα με τις σχέσεις μεταξύ των Συνδικάτων. Και τώρα τελευταία έχουμε και τη συνάντηση για τη διαπραγμάτευση. Σε αυτή τη φάση λοιπόν, να ξαναξεκινήσουμε τις σχέσεις μας με τα άλλα Συνδικάτα. Ελπίζω, αλλά δεν είναι σίγουρο.

Σε σχέση τώρα με τα λοιπά. Χρειαζόμαστε χρόνο για ν’ αναπτύξουμε τις σχέσεις μας, καταρχήν και να ξεκινήσουμε τον σχεδιασμό της επόμενης δράσης. Είμαστε πολύ κοντά με την Πορτογαλία, την Γαλλία, την Ισπανία και ξεκινάμε και μια συνεργασία με τους Έλληνες ώστε να αναπτυχθεί ένα κοινό όραμα, μια κοινή δράση. Όχι μόνο σε εθνικό αλλά και σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ. Garaziamaria, τέλεια! Δεν αγνού το θέμα. Υπάρχουν θέματα στην Ιταλία μεταξύ των Συνδικάτων. Δεν το αγνού, το γνωρίζω. Το σημαντικό ότι αναφέρεσαι σε αυτό το διάλογο είναι σημαντικό. Μπορείτε μόνο να προσπαθήσετε, αλλά τελικά εσείς ξέρετε και το ξέρω κι εγώ ότι αυτή η ενότητα έχει πεθάνει και ότι ενωμένοι είμαστε πιο δυνατοί. Ευχαριστώ που ήσουν ειλικρινής και το κατέθεσες.

Julian έχεις το λόγο.

J. FARGES: Για τα επόμενα βήματα, θα ξεκινήσουμε με μια έκθεση προς την Εθνική Επιτροπή σχετικά με τις συζητήσεις που είχαμε αυτές τις δύο μέρες. Και θα ξεκινήσουμε και την παιδαγωγική δουλειά που αφορά αυτές τις συστάσεις. Πολλά μέλη του μέσα στις τάξεις, δε γνωρίζουν τις συστάσεις, τις recommendations. Θα ξαναρχίσουμε λοιπόν αυτή την παιδαγωγική δουλειά που θα αφορά τα recommendations για τα μέλη μας και θα συζητήσουμε και με άλλα φίλα Συνδικάτα το θέμα αυτό, τις συστάσεις δηλαδή, για να δούμε ποιο είναι και το δικό τους επίπεδο δέσμευσης του κάθε εμπλεκόμενου σε σχέση με τα προτεινόμενα στις συστάσεις με τις νέες αυτές πληροφορίες. Θα δούμε λοιπόν τα επόμενα μας βήματα.

Θα γίνει συλλογή των δεδομένων και αυτό είναι ένα πολύ ενδιαφέρον σημείο. Για τις εθνικές, για τα εθνικά report, για τις εθνικές εκθέσεις, θα πρέπει να δούμε μαζί με το προσωπικό της ETUCE και νομίζω ότι θα είναι πάρα πολύ χρήσιμο, εκείνοι να μπορέσουν να έχουν αυτή την πληροφορία, να τη συλλέξουν την πληροφορία.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Σ' ευχαριστώ πολύ, Julian. Μ' αρέσει που είπες ότι είναι σημαντικό να πάρουμε τις συστάσεις και να τις πάμε κατευθείαν στο χώρο εργασίας. Είναι σημαντικό για να βάλουμε τους ανθρώπους μέσα στο κίνημα. Ευχαριστώ.

M. MENDONCA: Το συνέδριο αυτή την εβδομάδα θα είναι με στόχο να γίνει η Εκτελεστική Επιτροπή οπότε θέλουμε να μιλήσουμε στην πρώτη συνάντηση τον Ιούνιο, να μοιραστούμε με τα μέλη της Εθνικής Επιτροπής, τί κάναμε αυτές τις δύο μέρες στην Αθήνα. Χρειάζεται να συζητήσουμε τις εξελίξεις για την ανάπτυξη ενός εθνικού πλάνου και να τις συσχετίσουμε τις ενέργειες με το εθνικό, με την εθνική στρατηγική και να δούμε πώς μπορούμε να φτάσουμε

μέχρι τον Υπουργό, να δώσουμε μια καλύτερη εστίαση στις μελλοντικές ενέργειες.

Η ιδέα μου είναι να γίνει μια πρώτη συζήτηση. Στο πλαίσιο της Επιτροπής, μετά να πάμε στις επτά Περιφέρειες, να γίνει ξανά μια συζήτηση της Εκτελεστικής ομάδας, του Εκτελεστικού Συμβουλίου στις Περιφέρειες και μετά, στην επόμενη φάση, σε κάθε Συνδικάτο να εμπλέξουμε όσο περισσότερους ακτιβιστές και ηγέτες σχολικών μονάδων όσο το δυνατόν.

Δηλαδή αυτό είναι που είναι σημαντικό δεν είναι να πούμε τι μας αρέσει. Γιατί φυσικά οργανώνουμε, συμφωνούμε να μην οργανώνουμε απλώς events, αλλά να δημιουργήσουμε ένα κίνημα. Αυτή είναι η ιδέα μου για το πώς μπορούμε να συνεχίσουμε να μετακινηθούμε για τις επόμενες δράσεις.

Δηλαδή για να μιλήσουμε μαζί με τους συναδέλφους και να μπορέσουμε τον Ιούνιο ή τον Ιούλιο να ξανασυναντηθούμε για να τα πούμε όλα αυτά με μικρότερη, λιγότερη πίεση και να κάνουμε κάποιες εσωτερικές συζητήσεις. Μετά, θα μπορέσουμε τον Σεπτέμβριο να έχουμε καλύτερη ιδέα και θεωρώ ότι θα είναι καλύτερο να δώσουμε λίγο χρόνο για περίσκεψη και συλλογισμό και συλλογισμό και να μη βιαστούμε τώρα.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ Manuela. Cuqui, Julian κι εσύ Manuela, θα έχετε μια πρόκληση να αντιμετωπίσετε, Πριν τελειώσουμε.

Βλέπετε στην Εκτελεστική Επιτροπή, ότι θέλουμε να ακούσουμε τί προτείνετε για αυτές τις επιτροπές για να μπορείτε να πάτε το πράγμα παρακάτω. Σε επίπεδο Γραμματείας, σε επίπεδο τοπικό. Γιατί κι εμένα μ αρέσει αυτή η ιδέα. Οπότε αυτή είναι η δικιά σας πρόκληση να μπορέσετε να κινητοποιήσετε τον κόσμο.

Επόμενη τοποθέτηση.

S. EYLEM: Ευχαριστώ πολύ. Πιστεύω από τη δικιά μου άποψη ότι αυτό το meeting θα ήθελα να το έχω με τους συναδέλφους μου στο βορρά και να συνδιαλλαγώ μαζί τους για να μιλήσουμε για τους ρόλους στην καμπάνια κτλ. Και ίσως με τους Έλληνες συναδέλφους μετά. Να συζητήσουμε για να βρούμε τα κοινά σημεία για την καμπάνια. Και μετά θα ζητήσουμε ένα μια συνάντηση με το Υπουργείο Εκπαίδευσης, με το Υπουργείο Παιδείας και την κυβέρνηση για να δώσουμε τις συστάσεις.

Θεωρώ ότι αυτή η καμπάνια για την Παιδεία κατά τη γνώμη μου θα είναι καλύτερο να συμπεριλαμβάνει και αιτήματα για ποιοτική εκπαίδευση. Αυτό χρειαζόμαστε στην Κύπρο και θα ήθελα με την ευκαιρία αυτή να ευχαριστήσω ξανά για την πρόσκληση και χαίρομαι που είμαι μαζί σας.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε ακριβώς για το χθεσινό σας, για το χθεσινό σας report. Βάλαμε κάτι στη σημερινή μας παρουσίαση γιατί μιλάμε για δημόσια, ποιοτική, κοσμική Παιδεία. Δηλαδή θέλουμε να βάλουμε και τον κοσμικό χαρακτήρα αυτής της Εκπαίδευσης που είναι η δημόσια Εκπαίδευση και ποιοτική Εκπαίδευση.

M. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Σίγουρα είναι σημαντικό να μοιραστούμε και με τους υπόλοιπους συναδέλφους της ΠΟΕΔ τα συγκεκριμένα σημεία. Πολλά εξ αυτών εννοείται και ειπώθηκε και χθες ότι έρχονται και ταιριάζουν με προτάγματα, ζητήματα που έχουμε εμείς ως Οργάνωση, τα οποία σαφώς θα πρέπει να ταξινομήσουμε και επικαλούμενες ακριβώς αυτά τα σημεία θα πρέπει, ναι, να τα επικοινωνήσουμε τόσο με το Υπουργείο Παιδείας όσο και με τα υπόλοιπα κόμματα, τους υπόλοιπους πολιτικούς χώρους, αναδεικνύοντας ή μεταφέροντας ακριβώς το πόσο σημαντικό είναι και σε διεθνές επίπεδο.

Άρα λοιπόν, σταματάτε να λέτε το δικό σας αφήγημα λες και δεν υπάρχει κάτι άλλο. Εννοείται ότι θα τα αξιοποιήσουμε με τρόπο που να φαίνεται ότι ανήκουμε και σε πιο μεγάλες τέλος πάντων ομπρέλες, οι οποίες μας δίνουν τη δυναμική, μας δίνουν τη δυνατότητα να διεκδικήσουμε πιο δυναμικά.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ. Και ο Θανάσης τελευταίος από την χώρα που μας φιλοξενεί.

Θ. ΚΙΚΙΝΗΣ: Δεν ξέρω αν η ΟΛΜΕ θα θελήσει να πει κάτι. Θα το δούμε. Εμείς δεν πρόκειται να ζητήσουμε συνάντηση. Είναι καθορισμένες συναντήσεις γιατί έχουμε αλλαγή πολιτικής ηγεσίας στο Υπουργείο Παιδείας. Αύριο έχει η Διδασκαλική Ομοσπονδία συνάντηση με τη νέα πολιτική ηγεσία και την Παρασκευή αν δεν κάνω λάθος έχει η ΟΛΜΕ.

Σ' αυτές τις συναντήσεις, όπως συνηθίζεται, βάζουμε όλη την γκάμα των θεμάτων γιατί ξέρετε δεν έχουμε την τύχη να τους βλέπουμε και πολύ συχνά. Είναι σπανιότατες οι συναντήσεις. Σας είπαμε ότι ο

προηγούμενος Υπουργός καταδέχτηκε να μας δει δύο φορές και τη δεύτερη είχε ξεχάσει τι μας είχε πει την πρώτη και μας είπε ακριβώς τα ίδια. Τα οποία και δεν έκανε φυσικά, εντάξει, εννοείται.

Αυτή η συνάντηση γίνεται και σε ένα πολύ βαρύ κλίμα, γιατί ο πρωθυπουργός της χώρας τις τελευταίες ημέρες έχει αναλάβει το ρόλο του επίσημου τρομοκράτη κατά των Εκπαιδευτικών, κάτι το οποίο είναι πραγματικά ένα ολίσθημα πολιτικό θεωρώ. Και βάζει έναν άλλο, μια άλλη βάση συζήτησης σε πάρα πολύ σκοτεινό επίπεδο, θα μου επιτρέψει, θα μου επιτραπεί η έκφραση.

Τα προτάγματα που έχουμε θέσει τον τελευταίο καιρό στις διεκδικήσεις μας. Γιατί όπως θα καταλάβατε και από όλα αυτά που είπαμε χθες και αυτά που είπε ο Νίκος σήμερα, υπάρχουν πάρα πολλά προβλήματα. Ο Νίκος πρόσθεσε ένα πολύ σημαντικό, το ότι έχουμε στημένες δικαστικές αποφάσεις που είναι πραγματικά πάρα πολύ σημαντικό σε όλα αυτά. Δηλαδή ότι μας στενεύει και τους δρόμους που έχουμε να απευθυνθούμε πέρα από αυτούς τους παραδοσιακούς δρόμους του αγώνα που έχουμε.

Έχουμε βάλει την αύξηση των μισθών και νομίζω είναι σαφές από αυτά που ειπώθηκαν χθες ότι είναι από τα κορυφαία ζητήματα. Είπες πολύ σωστά προηγούμενα ότι είναι κορυφαίο αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα το θέμα της αξιολόγησης. Να το πω με πολύ, πολύ απλά λόγια. Αυτή τη στιγμή οι Εκπαιδευτικοί εμφανίζονται ως αρνητές οποιασδήποτε αξιολόγησης της διαδικασίας μιας αξιολόγησης της εκπαιδευτικής διαδικασίας μέσα στο σχολείο.

Το είπαμε και χθες, οι Εκπαιδευτικοί έχουν προτάσεις. Εμφανίζονται ως όμως απόλυτοι αρνητές για να μπορέσει η κοινωνία να παρασυρθεί σε έναν πόλεμο εναντίον τους. Και το έχουν πετύχει σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό αυτό το πράγμα. Υπάρχουν διώξεις πειθαρχικές, υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι αντιμετωπίζουν, σύμφωνα με τις δηλώσεις του πρωθυπουργού, ακόμη και την απόλυση μπροστά τους, προφανώς παραβιάζοντας συνταγματικές αρχές ή αλλάζοντας πράγματα. Είναι ένας πολύ σημαντικός αγώνας λοιπόν το θέμα της αξιολόγησης.

Επίσης, με όλα αυτά που είπαμε χθες, αν θέλετε συνοψίζουμε στο τρίτο και τέταρτο ζήτημα είναι οι συνθήκες υγιεινής, ασφάλειας και

εργασίας στους χώρους εργασίας, που είναι κάτι πολύ σημαντικό, με δεδομένα τα κτιριακά ζητήματα και όλα αυτά που θίξαμε και χθες. Αλλά και αν θέλουμε να συνοψίσουμε, είναι η ανατροπή των κυβερνήσεων.

Για να πλησιάσουμε και σε αυτό που είπε η Βιολέτα προηγούμενα, είναι η ανατροπή των κυβερνητικών πολιτικών, οι οποίες στρέφονται ευθέως κατά της δημόσιας εκπαίδευσης.

Τώρα από κει και πέρα τι κάνουμε; Απευθυνόμαστε στα μέλη μας. Είναι κάτι που το κάνουμε συχνά. Υπάρχουν οι Οργανώσεις μας ανά την Ελλάδα, γύρω στις 140 οργανώσεις, 134 αν θυμάμαι τον ακριβή αριθμό, στις οποίες υπάρχει μια διαρκής επαφή και προσπάθεια ν' αναπαράγεται ο λόγος και να δεχόμαστε και τα ερεθίσματα από αυτούς.

Όσο αυτό γίνεται και όσο είναι εφικτό, με δεδομένο το πρόβλημα της συμμετοχής του κόσμου, που είναι ένα πράγμα πολύ σημαντικό το οποίο θίχθηκε προηγούμενα. Ανοιγόμαστε στην κοινωνία, προσπαθούμε να έχουμε κοινωνικές συμμαχίες. Μίλησε προηγουμένως ο Αχιλλέας για τους γονείς που είναι σημαντικός συμπαραστάτης. Προσπαθούμε βέβαια και εκεί υπάρχουν προβλήματα. Μην κοροϊδευόμαστε μεταξύ μας. Ας μην ομορφάνουμε τα πράγματα.

Υπάρχει θέμα εκπροσώπησης γενικά. Υπάρχει στην Ελλάδα κατά την άποψή μου και πιθανόν να συμφωνούν και οι υπόλοιποι ένα θέμα ότι ο κόσμος τρομοκρατημένος και ζαλισμένος θα έλεγα από τις διαρκείς επιθέσεις που δέχεται από τις κυβερνητικές πολιτικές, δύσκολα συμμετέχει και είναι ένα στοίχημα σε όλους τους χώρους, όχι μόνο στον εκπαιδευτικό. Η κοινωνία γενικά δηλαδή, που πρέπει να καταφέρουμε να πείσουμε και να προσπαθήσουμε και εμείς ώστε να έρθει πιο κοντά μας.

Και φυσικά οι επαφές με τα πολιτικά κόμματα όσα μας δέχονται, γιατί δεν μας δέχονται όλα, είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο αυτό, προσπαθώντας και εκεί, αυτό που λέγαμε χθες. Να μπορούμε να βρούμε ανθρώπους να αναπαράγουν τη φωνή των εκπαιδευτικών μέσα στη Βουλή ή μέσα στην κοινωνία γενικότερα, αν υποτίθεται ότι έχουν την κοινωνική απέχθεια που θα πρέπει να έχουν ως πολιτικά κόμματα.

Και θέλω να προσθέσω κάτι το οποίο πιθανόν να μην το ξέρουν οι περισσότεροι, γιατί έχω διαπιστώσει ότι τα περισσότερα Συνδικάτα στην

Ευρώπη έχουν έναν σαφή προσδιορισμό πολιτικό στην Ελλάδα και είναι σημαντικό, θεωρώ θετικό ως θετικό θα το καταθέσω στο Συμβούλιο της ΔΟΕ για παράδειγμα, αλλά και στο Συμβούλιο της ΟΛΜΕ αντίστοιχα, υπάρχουν 5 διαφορετικές παρατάξεις, 11 άνθρωποι από 5 διαφορετικές παρατάξεις που προσπαθούμε να συνθέσουμε τις όποιες διαφωνίες μας και αντιθέσεις μας για να παράγουμε κάτι πολύ σημαντικό, να στηρίξουμε τη δημόσια Εκπαίδευση, γιατί νομίζω ότι αυτός είναι ο στόχος όλων μας.

Και νομίζω ότι αυτό είναι πραγματικά άθλος μέσα σε μια πολιτική η οποία έχει στόχο να ρημάξει το δημόσιο σχολείο και να διαλύσει τους εκπαιδευτικούς.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ. Να πω κάτι πολύ σύντομα γιατί τελειώνει ο χρόνος μας. Ευχαριστώ που είστε έντιμος και δείχνετε ποια είναι η πολιτική κατάσταση. Η πραγματική πραγματικότητα δεν συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα αυτό. Πάντα πρέπει να συνεργαζόμαστε. Πάντα πρέπει να μπορούμε να έχουμε αυτή τη συνεργασία και την αλληλεγγύη για να μπορούμε να πετυχαίνουμε. Και εύχομαι κάθε καλή τύχη σε εσάς.

Ν. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ: Θα ήθελα να προσθέσω ότι σύμφωνα με τον νόμο στην Ελλάδα δεν έχουμε δικαίωμα να διαπραγματευόμαστε τα οικονομικά με το Υπουργείο Παιδείας. Στην πραγματικότητα δηλαδή, καταθέτουμε μια πρόταση και αν ο υπουργός Παιδείας θέλει την πηγαίνει στον υπουργό Οικονομικών. Διαφορετικά τελειώνει το ζήτημα. Το πρώτο είναι αυτό.

Στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση δίνονται καταρχήν 50 σχολεία σε ίδρυμα, σε ιδιωτικό ίδρυμα. Παλαιότερα είχαμε ιδρύματα που βοηθούσαν οικονομικά χωρίς να παρεμβαίνουν στο πρόγραμμα σπουδών. Για πρώτη φορά έχουμε παρεμβάσεις στο πρόγραμμα σπουδών και ξεκινάει από φέτος. Άρα λοιπόν, εμείς στη Δευτεροβάθμια έχουμε και ένα παραπάνω ζήτημα. Επί της ουσίας δηλαδή παραδίδονται δημόσια κτίρια και οι δημόσιοι Εκπαιδευτικοί, δημιουργείται ένα επταμελές συμβούλιο όπου τα 3 μέλη είναι του Ιδρύματος, αλλά στην πραγματικότητα ξέρουμε ότι τα 4 του κράτους θα κάνουν ό,τι λέει το ίδρυμα και στην πραγματικότητα δημιουργείται ένα νέο σχολείο.

Το φοβερό της υπόθεσης είναι ότι επειδή το ίδρυμα ισχυρίζεται ότι θα δίνει 500.000 ευρώ το χρόνο, ενώ τα σχολεία παίρνουν ελάχιστα

χρήματα, πάρα πολλοί γονείς σπεύσανε να μετασχηματίσουν στο διαγωνισμό για να μπουν τα παιδιά τους εκεί.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε πολύ. Άρα συνεχίζεται ο ορυμαγδός της ιδιωτικοποίησης. Ευχαριστώ πάρα πολύ για όσα είπατε. Παρουσιάσατε τα επόμενα βήματα και μπορώ να πω ποια είναι οι τελευταίες, κάποιες τελευταίες λέξεις για να προχωρήσουμε.

Αν οργανώσετε κάποια μεγάλη διοργάνωση, πρέπει να έρθω. Θα ήθελα να το ξέρω. Και αν οργανώσετε μια πολύ μεγάλη κινητοποίηση, θα προσπαθήσω να είμαι και εγώ εκεί. Θα αρχίσω να συνοψίζω. Όλοι περιγράψατε κάποιες από τις αρχικές σας σκέψεις για τα επόμενα βήματα. Παρακαλούμε, παρακαλώ συνεχίστε. Μην τα αφήσετε εδώ. Ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός θα έρθει σε επαφή μαζί σας σε κάποιους σε κάποιους μήνες και θα είμαστε σε επαφή για να δούμε πως προχωράνε τα πράγματα.

Αν έχετε κάποια πιο συγκεκριμένα πράγματα να μοιραστείτε μαζί μας και μετά θα ξαναέρθουμε σε επαφή στις αρχές Σεπτεμβρίου. Εντάξει; Με παρακολουθείτε; Διότι όπως σας είπα και πριν, σήμερα βρισκόμαστε στην αρχή, όχι στο τέλος. Θέλουμε να μεγαλώσουμε το κίνημα μαζί. Αυτό θέλουμε να κάνουμε. Σας ευχαριστώ λοιπόν πολύ.

Μου άρεσε πάρα πολύ που συνάντησα σήμερα αυτό το διήμερο. Έμαθα πάρα πολλά πράγματα. Χάρηκα που άκουσα τις γνώμες σας. Μου άρεσαν πάρα πολλά πράγματα για τα Συνδικάτα, τα δικά σας, πολλά πράγματα για όσα σας κινητοποιούν και σας εμπνέουν. Οπότε σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Leonardo είπες ότι θέλεις πάρα πολύ γρήγορα να πεις κάτι και μετά θα επανέλθω κι εγώ για τελευταία για τελευταία λόγια.

L. EBNER: Να πω κάτι σε σχέση με ό,τι κάνουμε σήμερα, αλλά όχι με την χρηματοδότηση της μεγάλης εκστρατείας της, για την οποία μιλήσαμε χθες. Θα έχουμε λοιπόν μια εκπαίδευση στην Ουτρέχτη τον Οκτώβριο, το δεύτερο δεκαπενθήμερο. Πριν από μια ώρα σας στείλαμε και στο email σας την πρόσκληση. Είστε λοιπόν προσκεκλημένοι να έρθετε να συμμετάσχετε. Γιατί θα μιλήσουμε για το πώς οργανώνουμε τα Συνδικάτα.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Πολύ ωραία! Ευχαριστούμε.

J. EVERS: Όλα σχετίζονται μεταξύ τους και θα πρέπει να σχετίζονται μεταξύ τους. Θα έχουμε περισσότερες πληροφορίες μετά το γραφείο στις Βρυξέλλες στις αρχές Ιουνίου και μετά θα μιλήσουμε και για τα trainings, για τις εκπαιδεύσεις. Θέλουμε να δώσουμε και κάποιες πληροφορίες. 19 Μαΐου ξεκινάμε ένα online μάθημα για μέλη και για μη μέλη που θέλουν να εκπαιδευτούν.

Δεν είναι μόνο για ένα μικρό, για τη μικρή κοινότητα των συνδικαλιστών, αλλά είναι για όλα τα μέλη της διδασκαλικής κοινότητας, της εκπαιδευτικής κοινότητας, όπου θα μάθουν τί γίνεται σε διεθνές επίπεδο και θα μπορέσουν να αυξήσουν τις γνώσεις τους για την επόμενη σχολική χρονιά. Και θα κάνουμε πολλές συζητήσεις σχετικά.

Οπότε, θα επανέλθω. 16 Ιουνίου έχουμε την Επιτροπή στις Βρυξέλλες και μετά θα έχουμε περισσότερα στοιχεία. Οπότε ελπίζω ότι μπορούμε να συνεχίσουμε σε αυτό το μοτίβο όπως σήμερα. Γιατί είναι πολύ σημαντικό να έχουμε και το feedback ο ένας από τον άλλον, να μαθαίνουμε ο ένας από τον άλλον.

Όσον αφορά τους Έλληνες συναδέλφους, αυτό που ακούω είναι πολύ σημαντικό και θεωρώ ότι το ζήτημα μπορεί να ανέβει στο Συμβούλιο της Ευρώπης. Είναι ευρωπαϊκό θέμα. Οπότε θα έθετα αυτό στο τραπέζι. Μ' ενδιαφέρουν και οι δικαστικοί αγώνες. Θα ήθελα να μάθω περισσότερα, αλλά νομίζω ότι μπορούμε διεθνώς να παρέμβουμε και εμείς αν υπάρχει βούληση σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ωραία, θα σας αφήσω να το συζητήσετε εσείς διμερώς και να δείτε τι βοήθεια μπορείτε να δώσετε στους Έλληνες. Για να κλείσω, μάλλον να συνοψίσω και η ΔΟΕ θα λάβει τον λόγο στο τέλος για να κλείσει η συνάντηση. Ευχαριστώ λοιπόν πάρα πολύ γιατί όλα όσα ειπώθηκαν εδώ μας εμπνέουν, μας κινητοποιούν. Είναι ένα σωσίβιο στον ωκεανό του παραλόγου όπου κολυμπάμε. Σας ευχαριστώ λοιπόν όλους. Και τη ΔΟΕ βεβαίως που μας φιλοξένησε.

Απολογούμαι προς τον Θανάση γιατί σε τρέλινα πραγματικά για τρεις μήνες. Αν δείτε τι μηνύματα του έχω στείλει, «δώσε μου ημερομηνία τώρα», «μ' έχεις τρελάνει» με θαυμαστικά κτλ. Τον έπρηξα πραγματικά τρεις μήνες και ευχαριστώ για την υπομονή σου και για τη συνεργασία σου.

Ευχαριστώ όλο το προσωπικό της ΔΟΕ που μας υποστήριξαν. Ευχαριστώ για τη θερμή φιλοξενία και δίνω στη ΔΟΕ το λόγο για να κλείσει. Ευχαριστούμε βεβαίως και τις διερμηνείς.

Σ. ΜΑΡΙΝΗΣ: Αγαπητές συναδέλφισσες και συνάδελφοι, σας ευχαριστούμε πάρα πολύ για την παρουσία σας. Ήταν ένα διήμερο που νομίζω ότι μας βοήθησε όλους και όλες να αποκτήσουμε εικόνα, να ανταλλάξουμε σκέψεις, ειδικά για κάποιους από εμάς που μπορεί να μην παίρνουμε συχνά μέρος σε τέτοιες συναντήσεις.

Ήταν εποικοδομητικό και νομίζω ότι ήταν ορθή η απόφασή μας να υποδεχτούμε αυτή τη συνάντηση εδώ. Αν κάτι θέλω να πω, επειδή έχουν ειπωθεί πάρα πολλά, και ανεξάρτητα από την αφετηρία που ξεκινάει ο καθένας, νομίζω ότι υπάρχει ένα, εγώ αυτό καταλαβαίνω, ένα κοινό νοιάξιμο για το μέλλον της νέας γενιάς, για την υπεράσπιση του μορφωτικού δικαιώματος και για την προοπτική να ζούμε πραγματικά στο ύψος, στο μέτρο των αναγκών και των δυνατοτήτων της εποχής μας.

Είμαστε στον 21ο αιώνα, στο 2025, σε μια περίοδο, σε μια εποχή που υπάρχει μια τεράστια ανάπτυξη της επιστήμης, της τεχνολογίας, όλων των δυνατοτήτων, να έχουμε ένα πολύ καλό, ποιοτικό, σύγχρονο σχολείο που θα μορφώνει τους ανθρώπους, που θα διαμορφώνει ολόπλευρα μορφωμένους ανθρώπους, που θα μπορούν να ενεργούν, να αλλάζουν την κοινωνία.

Δυστυχώς, βλέπουμε απέναντί μας, και ίσως αυτό είναι που μπορεί να τροφοδοτήσει και τις επόμενες συναντήσεις μας, πολιτικές που εφαρμόζονται σε όλες τις χώρες. Πολλές φορές και ειπώθηκε νομίζω, ανεξαρτήτως και κυβερνήσεων που αυτά τα ζητήματα τα θέτουν ως κόστος, θέτουν εμπόδια, θέτουν ως κριτήριο των πολιτικών τους στην ευημερία των λίγων, των μεγάλων επιχειρήσεων, των μεγάλων μονοπωλίων, των μεγάλων αυθεντικών αυτού του κόσμου.

Από αυτή την άποψη, εμείς, μπορούμε να δώσουμε μια δέσμευση, να το πω έτσι, σήμερα και νομίζω ότι εκφράζει αυτό που θα πω όλο το Διοικητικό Συμβούλιο της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας, ότι στον αγώνα που βαδίζουμε για την υπεράσπιση του σχολείου, των μορφωτικών

δικαιωμάτων, των εργασιακών δικαιωμάτων, θα συνεχίσουμε ακόμα πιο μαχητικά.

Σας δώσαμε μια εικόνα των δυσκολιών και των προβλημάτων. Θέλουμε όμως να ξέρετε ότι έχουμε πείσμα. Έχουμε μια βαριά ιστορική διαδρομή και μια πολύ μεγάλη παράδοση αγώνων σε αυτόν τον τόπο και δε θα επιτρέψουμε σε κανέναν να μας λυγίσει, να συνθλίψει τα Συνδικάτα μας. Γιατί αυτοί που κυβερνούν σήμερα είναι προσωρινοί.

Οι δάσκαλοι, οι δασκάλες, ο ελληνικός λαός, η εργατική τάξη όλου του κόσμου είναι αυτή που παράγει τα πάντα και αυτό που έχει τον τελικό λόγο για την πορεία των εξελίξεων.

Και νομίζω ότι ανεξάρτητα από τις αφετηρίες τις διαφορετικές προσεγγίσεις που μπορεί να υπάρχουν, ο αγώνας που δίνουμε στη χώρα μας πρώτα απ' όλα απέναντι στην κυβέρνηση της χώρας μας, απέναντι στις επιλογές που υλοποιούνται στη χώρα μας, είναι και η μεγαλύτερη ένδειξη διεθνιστικής αλληλεγγύης, τροφοδοτεί και πραγματικά δυναμώνει την πάλη αντίστοιχα στις άλλες χώρες.

Έχουμε μπροστά μας πολύ μεγάλες προκλήσεις. Χρειαζόμαστε Συνδικάτα μαχητικά, αγωνιστικά, σύγχρονα με μία έννοια αλλά αυτό χρειάζεται πολύ μεγάλη συζήτηση γιατί ένα σύγχρονο μαχητικό Συνδικάτο είναι πρώτα από όλα ένα Συνδικάτο που έχει επαφή με τους χώρους δουλειάς, που λειτουργούν τα Σωματεία του, που είναι χειραφετημένο στη γραμμή και στο περιεχόμενο της πάλης του από τις κυβερνήσεις, από τους μηχανισμούς που επιδιώκουν να τα βάλουν στο χέρι, να το ποδηγετήσουν.

Ένα τέτοιο Συνδικάτο που διαμορφώνει και ένα περιεχόμενο δράσης και πάλης που βλέπει μπροστά. Νομίζω ότι όλοι οι μεγάλοι αγώνες που δόθηκαν όχι μόνο στον χώρο της Εκπαίδευσης αλλά από όλες, από όλους τους εργαζόμενους, ήταν αυτοί οι αγώνες που έθεσαν τα μεγάλα ζητήματα.

Θέλουμε να ξέρετε ότι η μεγαλύτερη συμμετοχή τα τελευταία χρόνια στις απεργίες ήταν σε δύο στιγμές στην Ελλάδα των Εκπαιδευτικών. Ήταν 21 Οκτωβρίου του 2021, στην πρώτη προσφυγή που έγινε από το Υπουργείο Παιδείας ενάντια στην απεργία εποχή, ενάντια στον αγώνα που δίνουμε για την αξιολόγηση χωρίς οικονομικά αιτήματα, με 100.000 και πλέον

απεργούς στο δρόμο του αγώνα, όπως και η τελευταία απεργία πριν λίγους μήνες απέναντι στο έγκλημα των Τεμπών.

Δηλαδή νομίζουμε, νιώθουμε ότι και όταν μπαίνουν μεγάλα ζητήματα, μεγάλα προτάγματα που αφορούν όχι μόνο τα οικονομικά, που είναι φυσικά το βασικό περιεχόμενο, αλλά όταν θέτουν και ζητήματα του πώς ζούμε, το τι προοπτική έχουμε σε αυτή την κοινωνία, νομίζουμε ότι οι εργαζόμενοι ανταποκρίνονται.

Δεν παραβλέπουμε τις δυσκολίες, έχουμε πολύ μεγάλα ζητήματα να αντιμετωπίσουμε το επόμενο διάστημα. Αυτές οι αιχμές που μπήκαν οικονομικά, χρηματοδότηση του σχολείου, εργασιακή επισφάλεια, μόνιμη εργασία, νομίζω ότι ενοποιούνται σε ένα διεκδικητικό πλαίσιο που παλεύοντας το καθένας από το δικό του μετερίζι, βοηθάει και τροφοδοτεί και τον άλλον.

Ζήτω η φιλία και η αλληλεγγύη των λαών!

Ζήτω ο αγώνας των Εκπαιδευτικών όλου του κόσμου για μια παιδεία που θα ανταποκρίνεται στις λαϊκές ανάγκες!

Να είστε καλά.

ΛΗΞΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ